

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

สถาปัตยกรรมการเข้ารหัสเลขคณิตสำหรับระบบการบีบอัด
ARITHMETIC CODING ARCHITECTURE FOR COMPRESSION SYSTEM

โดย

นางสาวปรารถนา ติวะวงศ์

นายเปรมินทร์ กมลประเสริฐสุข

นายสุกชัย จินต์จันทรวงศ์

รฟ.
๒๑๕๖๓
๑๕๕๐

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 71937
วัน,เดือน,ปี..... - 6 ส.ย. 2550

.b. 11๖๖๐๖31
.i. ....

ปริญญาานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาวิศวกรรมโทรคมนาคม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2549

ผ่านการตรวจรับงานแล้ว

(ลงชื่อ).....ผู้ตรวจ

ผ่านการตรวจรับเล่มแล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณี (ลงชื่อ).....ผู้ตรวจ เนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สถาปัตยกรรมการเข้ารหัสเลขคณิตสำหรับระบบการบีบอัด

ARITHMETIC CODING ARCHITECTURE FOR COMPRESSION SYSTEM

โดย

นางสาวปรารถนา ทิวะวงศ์ 46010424

นายเปรมินทร์ กมลประเสริฐสุข 46010468

นายสุกชัย จินต์จันทรวงศ์ 46010858

อาจารย์ที่ปรึกษา
ผศ. อัครพล ตริรัตน์
อ. ศรวัฒน์ ชิวปรีชา

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาวิศวกรรมโทรคมนาคม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2549

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปริญญาานิพนธ์ปีการศึกษา 2549

ภาควิชาวิศวกรรมโทรคมนาคม

คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เรื่อง สถาปัตยกรรมการเข้ารหัสเลขคณิตสำหรับระบบการบีบอัด

ARITHMETIC CODING ARCHITECTURE FOR COMPRESSION SYSTEM

ผู้จัดทำ

1. นางสาวปรารถนา ดิวะวงศ์ 46010424
2. นายเปรมินทร์ กมลประเสริฐสุข 46010468
3. นายสุภชัย จินต์จันทรวงศ์ 46010858

อัครพล ตรีรัตน์ ..... อาจารย์ที่ปรึกษา

(ผศ. อัครพล ตรีรัตน์)

อ.ศรวดีณี ชิวปรีชา ..... อาจารย์ที่ปรึกษา

(อ.ศรวดีณี ชิวปรีชา)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สถาปัตยกรรมการเข้ารหัสเลขคณิตสำหรับระบบการบีบอัด
ARITHMETIC CODING ARCHITECTURE FOR
COMPRESSION SYSTEM

โดย นางสาวปรารถนา ติวะวงศ์ 46010424
นายเปรมินทร์ กมลประเสริฐสุข 46010468
นายสุกชัย จินต์จันทรวงศ์ 46010858

อาจารย์ที่ปรึกษา ผศ.อัครพล ตรีรัตน์
อ.ศรวัฒน์ ชิวปรีชา

บทคัดย่อ

ปริญญาโทนี้ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเข้ารหัสเลขคณิต (Arithmetic coding) ซึ่งนำไปใช้ในการบีบอัดข้อมูล นอกจากนี้ยังได้สร้างเป็นฮาร์ดแวร์เพื่อให้สามารถนำไปใช้งานได้จริงในระบบการบีบอัดวิดีโออีกด้วย

ABSTRACT

In this thesis, we propose an implementation of binary arithmetic coder. Arithmetic coding allows a significant enhancement in compression. In this thesis, we also show the need for a hardware implementation of arithmetic coding in current video compression systems.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

รายงานฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยโดยได้รับความช่วยเหลือและชี้แนะจากหลายท่าน ผู้จัดทำขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษา ผศ.อัครพล ศรีรัตน์ และ อ.ศรวัฒน์ ชิวปรีชา ที่ให้คำปรึกษาและให้ความช่วยเหลือด้านข้อมูล , และอุปสรรคในการทำปริญญาานิพนธ์เป็นอย่างดี ขอขอบพระคุณ ผศ.ดร.อรฉัตร จิตต์โสภักดิ์ ที่ได้บรรยายวิธีการบีบอัดข้อมูล (DATA COMPRESSTION) แบบต่างๆ ขอขอบคุณนายอัศนัย นิธิโรจนานนท์, นายอรรถพล วีระนพนันท์, นายสุรชัย แก้วศรีนาค ที่ช่วยตรวจสอบ CODE ในส่วนที่มีปัญหา

ผู้เขียนระลึกอยู่เสมอว่าหากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลที่กล่าวมานั้น รายงานฉบับนี้ก็ไม่สามารถที่จะสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี จึงขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

นางสาวปรารณา คิวะวงศ์
นายเปรมินทร์ กมลประเสริฐสุข
นายสุภชัย จินต์จันทรวงศ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทที่1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	1
1.3 ขอบเขตของการพัฒนา	2
1.4 ขั้นตอนการดำเนินงาน	2
บทที่2 ทฤษฎีและหลักการเทคนิคที่ใช้ในการบีบอัดข้อมูล	3
2.1 การประยุกต์ใช้งานในการบีบอัดข้อมูล	3
2.2 เทคนิคในการบีบอัดข้อมูล	3
2.2.1 การบีบอัดข้อมูลแบบไม่สูญเสีย	4
2.2.2 การบีบอัดข้อมูลที่มีการสูญเสีย	4
2.2.3 วิธีการวัดประสิทธิภาพ	4
2.2.4 โมเดลและการเข้ารหัส	5
2.2.4.1 การเข้ารหัส	5
2.2.4.2 การสร้างโมเดล	6
2.3 เทคนิคการบีบอัดข้อมูลแบบไม่สูญเสีย	6
2.3.1 คำอธิบายตัวแปรต่างๆที่ใช้ในการเข้ารหัส	6
2.3.2 การเข้ารหัสฮัฟแมน	10
2.3.3 การเข้ารหัสเลขคณิต	13
2.3.3.1 การเข้ารหัสของลำดับ	14
2.3.3.2 การสร้างแท็ก	15
2.3.3.3 การถอดรหัสแท็ก	22
2.3.3.4 การสร้างโค้ดไบนารี	24
2.3.3.5 ความมีเอกลักษณ์เฉพาะและประสิทธิภาพของโค้ดเลขคณิต	24
2.3.3.6 อัลกอริทึมในการนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง	28
2.3.3.7 การนำไปใช้ให้เกิดผลโดยจำนวนเต็ม	38
2.3.3.7.1 การนำการเข้ารหัสไปใช้	38
2.3.3.7.2 การนำไปใช้ของตัวถอดรหัส	43
2.3.4 การเปรียบเทียบระหว่างการเข้ารหัสแบบฮัฟแมนกับการเข้ารหัสเลขคณิต	43
2.4 ภาษาวีเอชดีแอล	46
2.4.1 ประวัติความเป็นมาของภาษาวีเอชดีแอล	46
2.4.2 การออกแบบระบบดิจิทัล	47
2.4.3 การออกแบบจากบนลงล่าง	48

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	หน้า
2.5 เอฟพีจีเอ	50
2.5.1 การออกแบบวงจรเชิงเลขด้วยชิพอุปกรณ์เอฟพีจีเอ	51
2.5.2 ปัจจัยที่ทำให้การออกแบบชิพอุปกรณ์เอฟพีจีเอ ทำได้ง่ายและสะดวกรวดเร็ว	51
2.6 การประยุกต์นำไปใช้	52
2.6.1 ความแม่นยำที่จำกัด	52
2.6.2 UNDERFLOW	53
2.6.3 OVERFLOW	53
2.6.4 การสิ้นสุด	54
2.6.5 ข้อดีของการใช้ระบบเลขฐานสอง	54
2.6.6 ADAPTIVE PROBABILITIES	55
2.6.7 CONTEXT MODELING	55
2.7 พอร์ตอนุกรม	56
2.7.1 การสื่อสารข้อมูล	56
2.7.1.1 การสื่อสารข้อมูลแบบขนาน (Parallel Communication)	56
2.7.1.2 การสื่อสารข้อมูลแบบอนุกรม (Serial Communication)	56
2.7.2 การอินเตอร์เฟสตามมาตรฐาน RS-232	57
2.7.3 การเชื่อมต่อระหว่าง DB-9 กับ FPGA	58
บทที่ 3 การคำนวณและการสร้าง	60
3.1 ส่วนซอฟต์แวร์ ในการจำลองผลการทำงานของการเข้ารหัสเลขคณิตด้วยโปรแกรมแมทแล็บ	60
3.1.1 แผนผังการทำงานของโปรแกรมการเข้ารหัส	61
3.1.2 แผนผังการทำงานของโปรแกรมการถอดรหัส	62
3.2 ส่วนฮาร์ดแวร์ ที่เขียนด้วยภาษา VHDL และใช้การแสดงผลต่างๆผ่านทางโปรแกรมแมทแล็บ	63
3.2.1 สถาปัตยกรรมการเข้ารหัส	63
3.2.2 ส่วนประกอบต่างๆ (components) ของตัวเข้ารหัส	64
3.2.2.1 COUNT_SYMBOL	65
3.2.2.2 DIV_FREQ	66
3.2.2.3 DELAY_2X	67
3.2.2.4 DIVIDER	67
3.2.2.5 CHECK_ARITH	68
3.2.2.6 ARITHMETIC_UNIT	69
3.2.2.7 SHIFT_CONDITION	70

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	หน้า
3.2.2.7.1 LOW	70
3.2.2.7.2 HIGH	71
3.2.2.7.3 CHECK_CONDITION	71
3.2.2.8 CONTROL_CHECK	72
3.2.2.9 OUTPUT_UNIT	73
บทที่ 4 การทดลองและผลการทดลอง	75
4.1 การทดลอง	75
4.2 ผลการทดลอง	75
4.2.1 ส่วนแรก โปรแกรมเมทเลข	75
4.2.2 ส่วนที่สอง โปรแกรม VHDL	79
4.2.2.1 COUNT_SYMBOL	79
4.2.2.2 DIV_FREQ	79
4.2.2.3 DELAY_2X	80
4.2.2.4 DIVIDER	80
4.2.2.5 CHECK_ARITH	80
4.2.2.6 ARITHMETIC_UNIT	81
4.2.2.7 SHIFT_CONDITION	82
4.2.2.8 LOW	82
4.2.2.9 CHECK_CONDITION	83
4.2.2.10 CONTROL_CHECK	84
4.2.2.11 OUTPUT_UNIT	84
บทที่ 5 บทวิจารณ์และบทสรุป	87
กิตติกรรมประกาศ	
หนังสืออ้างอิง	

สารบัญรูป

	หน้า
รูปที่ 2.1 กระบวนการบีบอัดข้อมูล	4
รูปที่ 2.2 นิยามการบีบอัดข้อมูล	5
รูปที่ 2.3 ตัวอย่างอัลกอริทึม	5
รูปที่ 2.4 จำกัคช่วงที่มีค่าเท่ากันอยู่สำหรับลำดับ $\{a_1, a_2, a_3, \dots\}$ ที่รับเข้ามา	15
รูปที่ 2.5 แสดงการเข้ารหัสของการเข้ารหัสเลขคณิตแบบเลขฐานสอง	32
รูปที่ 2.6 รูปแบบการใช้การวัดแบบ E3	37
รูปที่ 2.7 สำหรับการเปรียบเทียบ – ไม่มีการวัดแบบ E3	37
รูปที่ 2.8 แสดงการเข้ารหัสของการเข้ารหัสเลขคณิตแบบจำนวนเต็ม	43
รูปที่ 2.9 แสดงขั้นตอนการออกแบบระบบดิจิทัล	47
รูปที่ 2.10 แสดงการออกแบบระบบเส้นทางข้อมูล	48
รูปที่ 2.11 แสดงขั้นตอนการออกแบบจากบนลงล่าง	49
รูปที่ 2.12 แสดงผังการแบ่งกลุ่มของวงจรรวมเอซิก	50
รูปที่ 2.13 แสดงบล็อกไออะแกรมรูปแบบการสื่อสารข้อมูลแบบขนาน	56
รูปที่ 2.14 แสดงบล็อกไออะแกรมรูปแบบการสื่อสารข้อมูลแบบอนุกรม	56
รูปที่ 2.15 แสดงลักษณะของคอนเน็คเตอร์แบบ DB-9	57
รูปที่ 2.16 แสดงการเชื่อมต่อระหว่างคอนเน็คเตอร์แบบ DB-9 และ บอร์ด FPGA โดยผ่าน MAX3232	59
รูปที่ 3.1 แสดงแผนผังการทำงานของ โปรแกรมการเข้ารหัสเลขคณิต ในภาพรวม	60
รูปที่ 3.2 แสดงแผนผังการทำงานของ โปรแกรมการเข้ารหัส	61
รูปที่ 3.3 แสดงแผนผังการทำงานของ โปรแกรมการถอดรหัส	62
รูปที่ 3.4 แสดงบล็อกไออะแกรมการทำงานหลักของฮาร์ดแวร์	63
รูปที่ 3.5 แสดงบล็อกไออะแกรมของส่วนการเข้ารหัส	64
รูปที่ 3.6 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ COUNT_SYMBOL	65
รูปที่ 3.7 แสดงการนับค่าของตัวแปร cnt และ cum_cnt	65
รูปที่ 3.8 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ DIV_FREQ	66
รูปที่ 3.9 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ DELAY_2X	67
รูปที่ 3.10 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ DIVIDER	67
รูปที่ 3.11 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ CHECK_ARITH	68
รูปที่ 3.12 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ ARITHMETIC_UNIT	69
รูปที่ 3.13 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ SHIFT_CONDITION	70

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	หน้า
รูปที่ 3.14 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ HIGH และ LOW	70
รูปที่ 3.15 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ CHECK_CONDITION	71
รูปที่ 3.16 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ CONTROL_CHECK	72
รูปที่ 3.17 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ OUTPUT_UNIT	73
รูปที่ 3.18 โฟลว์ชาร์ตแสดงการทำงานของการทำงานของการเข้ารหัสเลขคณิต ในส่วนของการจำลองการทำงาน	74
รูปที่ 4.1 แสดงหน้าผลของส่วนการเข้ารหัสของโปรแกรมแมทแลบ	75
รูปที่ 4.2 แสดงหน้าผลของส่วนการถอดรหัสของโปรแกรมแมทแลบ	76
รูปที่ 4.3 แสดงอินพุต 251 ตัว ที่จะใช้ป้อนเข้าไปในโปรแกรม แมทแลบ	77
รูปที่ 4.4 แสดงผลลัพธ์ที่ได้จากการเข้ารหัสผ่าน โปรแกรมแมทแลบป้อนอินพุต 251 ตัว	77
รูปที่ 4.5 แสดงผลลัพธ์ที่ได้จากการเข้ารหัสผ่าน โปรแกรมแมทแลบป้อนอินพุตทั้ง 251 ตัว	77
รูปที่ 4.6 แสดงผลลัพธ์ที่ได้จากการถอดรหัสผ่าน โปรแกรมแมทแลบเมื่อป้อนค่าที่ได้จากการ	78
รูปที่ 4.7 แสดงผลลัพธ์ที่ได้จากการถอดรหัสผ่าน โปรแกรมแมทแลบได้เอาท์พุต 251 ตัว	78
รูปที่ 4.8 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ COUNT_SYMBOL	79
รูปที่ 4.9 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร COUNT_SYMBOL	79
รูปที่ 4.10 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ DIV_FREQ	79
รูปที่ 4.11 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร DIV_FREQ	79
รูปที่ 4.12 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ DELAY_2X	80
รูปที่ 4.13 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร DELAY_2X	80
รูปที่ 4.14 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ DIVIDER	80
รูปที่ 4.15 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร DIVIDER	80
รูปที่ 4.16 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ CHECK_ARITH	80
รูปที่ 4.17 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร CHECK_ARITH	81
รูปที่ 4.18 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ ARITHMETIC_UNIT	81
รูปที่ 4.19 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร ARITHMETIC_UNIT	81
รูปที่ 4.20 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ SHIFT_CONDITION	82
รูปที่ 4.21 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร SHIFT_CONDITION	82
รูปที่ 4.22 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ HIGH และ LOW	82
รูปที่ 4.23 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร LOW	83
รูปที่ 4.24 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ CHECK_CONDITION	83
รูปที่ 4.25 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร CHECK_CONDITION	83

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	หน้า
รูปที่ 4.26 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ CONTROL_CHECK	84
รูปที่ 4.27 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร CONTROL_CHECK	84
รูปที่ 4.28 บล็อกไคอะแกรมแสดงวงจรของ OUTPUT_UNIT	84
รูปที่ 4.29 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร OUTPUT_UNIT	85
รูปที่ 4.30 เอ้าท์พุทที่จะนำไปใช้ในการตรวจสอบค่าในภาษา VHDL	85
รูปที่ 4.31 เอ้าท์พุทที่ได้จากการเข้ารหัสในแมทแลบทั้งหมด	86
รูปที่ 4.32 เอ้าท์พุทที่ได้จากการเข้ารหัสในภาษา VHDL	86
รูปที่ 4.33 เอ้าท์พุทที่ได้จากการนำโค้ดที่ได้จากการเข้ารหัสมาใส่ในส่วนถอดรหัส	86

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1 ความน่าจะเป็นของตัวหนังสือเฉลี่ยในหนังสือเยอรมัน	8
ตารางที่ 2.2 ตัวอย่างและอัตราการเกิดข้อมูล	11
ตารางที่ 2.3 สร้างข้อมูล a_4'	12
ตารางที่ 2.4 สร้างข้อมูล a_3'	12
ตารางที่ 2.5 สร้างข้อมูล a_3''	13
ตารางที่ 2.6 กำหนดรหัสสหัพแมน	13
ตารางที่ 2.7 โค้ดไบนารีสำหรับพยัญชนะ 4 ตัว	25
ตารางที่ 2.8 คำสำหรับตัวอย่างการเข้ารหัสเลขคณิต	39
ตารางที่ 2.9 รหัสเลขคณิต สำหรับ 2 สัญลักษณ์ต่อชุดข้อมูล	44
ตารางที่ 2.10 การเชื่อมต่อของพอร์ตสื่อสารสำหรับคอนเน็คเตอร์แบบ DB-9	58

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การบีบอัดข้อมูลมีความสำคัญอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นการบีบอัดข้อมูลเพื่อจะลดพื้นที่ในการจัดเก็บข้อมูล หรือในการส่งข้อมูลที่จะทำได้รวดเร็วมากขึ้น ซึ่งวิธีการที่นำมาใช้คือ การเข้ารหัสฮัฟฟ์แมนและการเข้ารหัสเลขคณิตซึ่งจะทำลายข้อจำกัดที่ว่าสัญลักษณ์ที่ถูกเข้ารหัสจะต้องแทนด้วยทุกจำนวนบิตนั้นจะนำไปสู่การเข้ารหัสที่มีประสิทธิภาพและอัตราการบีบอัดข้อมูลที่ดีขึ้น และสามารถใช้ได้กับข้อมูลตัวอักษร รูปภาพ หรือแม้แต่ข้อมูลมัลติมีเดีย

การเข้ารหัสเลขคณิตไม่ได้มีความซับซ้อนมากนักแต่ก็ไม่ได้เป็นที่รู้จักมาก่อนปลายยุค 70's ในรูปแบบที่ใช้กันในปัจจุบัน และได้รับความสนใจมากขึ้นในยุค 80's เนื่องจากประสิทธิภาพที่สูงและวิธีการแปลงเป็นฮาร์ดแวร์นั้นทำได้โดยตรง ผู้แรกที่ได้พูดถึงเรื่องนี้คือ Abramson และ Elias ในปี 1960 แต่ก็ยังไม่มีวิธีการแก้ปัญหาที่ถูกต้อง เพราะความแม่นยำในการเข้ารหัสเลขคณิตจะเพิ่มขึ้นเมื่อความยาวของข้อมูลเพิ่มขึ้น ในปี 1976 Pasco และ Rissanen ได้พิสูจน์ว่าความยาวที่จำกัดก็เพียงพอสำหรับการเข้ารหัสโดยไม่สูญเสียความแม่นยำในการเข้ารหัส แต่วิธีนี้ก็ยังมีประสิทธิภาพทางหน่วยความจำที่ยังไม่ดีนัก จากนั้นในปี 1979 และ 1980 Rubin, Guazzo, Rissanen และ Langdon ได้ตีพิมพ์วิธีการเข้ารหัสพื้นฐานเหมือนกับที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ที่มีความแม่นยำจำกัดโดยนำกลไก FIFO มาใช้ การนำมาใช้โดย Rissanen และ Langdon ก็ใกล้เคียงกับการแปลงมาใช้กับฮาร์ดแวร์ในภายหลัง

วิธีการบีบอัดข้อมูลที่ใช้คือ การเข้ารหัสเลขคณิต ซึ่งรับข้อมูลเข้ามาทั้งชุดและแปลงเป็นสัญลักษณ์ได้อย่างชาญฉลาด แม้ว่าจะรับข้อมูลเข้ามาหมดทั้งชุดก็สามารถสร้างออกมาได้เป็นโค้ดเดียวซึ่งกระทำในคุณสมบัติแบบเป็นลำดับคือทำเป็นสัญลักษณ์ต่อสัญลักษณ์ การเข้ารหัสเลขคณิตนี้ทำงานเวลาแบบเชิงเส้นโดยใช้หน่วยความจำที่คงที่ และยังมีคุณสมบัติที่สามารถปรับให้เหมาะสมกับการแก้ไขปัญหาวางฮาร์ดแวร์ด้วย นอกจากนี้จากการถอดรหัสยังมีแนวทางที่คล้ายคลึงกับวิธีการเข้ารหัสด้วย

การออกแบบทำได้โดยใช้ภาษาวีเอชดีแอล (VHDL) จากนั้นสร้างเป็นฮาร์ดแวร์ด้วยวงจรรวมที่สามารถโปรแกรมได้ (FPGA) และทดสอบความสามารถในการบีบอัดข้อมูลว่ามีประสิทธิภาพเพียงใด

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการบีบอัดข้อมูลตัวอักษร ด้วยวิธีการเข้ารหัสเลขคณิตว่ามีอัตราการลดขนาดข้อมูลได้ดีเพียงใด

2. เพื่อศึกษาการออกแบบ แบบจำลองการเข้ารหัสเลขคณิตด้วยภาษาแมทแลบ (MATLAB) เพื่อนำผลที่ได้ไปเปรียบเทียบความถูกต้องกับการออกแบบด้วยภาษาวีเอชดีแอล และใช้เป็นแนวคิดในการออกแบบด้วยภาษาวีเอชดีแอลด้วย

3. เพื่อศึกษาการออกแบบฮาร์ดแวร์ด้วยภาษาวีเอชดีแอล และศึกษาถึงวิธีการตรวจสอบสัญญาณและทำการสังเคราะห์เป็นวงจรระดับเกต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. เพื่อให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ร่วมกับฮาร์ดแวร์และทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 ขอบเขตของการพัฒนา

ปริญญาานิพนธ์นี้จะทำการบีบอัดข้อมูลโดยใช้วิธีการเข้ารหัสเลขคณิต ที่ประยุกต์ให้พัฒนาเป็นฮาร์ดแวร์ได้เป็นการเข้ารหัสเลขคณิตแบบใช้เลขจำนวนเต็ม และจำลองการทำงานผ่านโปรแกรม Xilinx-Project Navigator ซึ่งออกแบบกระบวนการการทำงานโดยใช้ภาษาวีเอชดีแอล เพื่อจำลองผลการทดลองและทำลอบอร์ด FPGA เพื่อทำเป็นฮาร์ดแวร์ และทดสอบความถูกต้องโดยเปรียบเทียบผลจากการจำลองการทำงานจากโปรแกรมภาษาแมทแลบ

1.4 เนื้อหาขั้นตอนการดำเนินงาน

บทที่ 2 อธิบายทฤษฎีเทคนิคที่ใช้ในการบีบอัดข้อมูล,วิธีการวัดประสิทธิภาพของการบีบอัดข้อมูล,การเข้ารหัสฮัฟแมน,การเข้ารหัสเลขคณิตแบบต่างๆ,ทฤษฎีภาษาวีเอชดีแอล,ทฤษฎีของการนำไปประยุกต์ใช้งานบนอุปกรณ์เอพฟิซีเอ

บทที่ 3 เป็นการคำนวณและการสร้าง อธิบายการทำงานการจำลองผลจากโปรแกรมแมทแลบและการออกแบบโดยใช้ภาษาวีเอชดีแอล ของแต่ละส่วนประกอบของการเข้ารหัสและถอดรหัส

บทที่ 4 ผลการทดลอง จะประกอบด้วยผลจากการจำลองผลการเข้ารหัสเลขคณิต จากโปรแกรมแมทแลบ และผลจากการจำลองผลการทำงานด้วยโปรแกรม Xilinx-Project Navigator โดยใช้ภาษาวีเอชดีแอล

บทที่ 5 บทวิจารณ์และบทสรุป
กิตติกรรมประกาศ
หนังสืออ้างอิง

บทที่ 2

ทฤษฎีและหลักการเทคนิคที่ใช้ในการบีบอัดข้อมูล

การบีบอัดข้อมูลเป็นวิธีลดขนาดของข้อมูล โดยข้อมูลอาจอยู่ในรูปของตัวอักษร , ข้อมูลเสียง , ข้อมูลภาพ การบีบอัดข้อมูลมีความสำคัญต่อหลายๆสาขา เช่น การส่งสัญญาณโทรทัศน์แบบดิจิตอล ถ้าต้องการส่งสัญญาณ HDTV (High Definition Television) โดยไม่ทำการบีบอัดข้อมูล จะต้องทำการส่งข้อมูลด้วยความเร็ว 884 เมกะบิต/วินาที แต่ถ้ามีการบีบอัดข้อมูลก่อนส่งสามารถส่งได้น้อยกว่า 20 เมกะบิต/วินาที ข้อมูลเสียงก็มีความจำเป็นที่ต้องบีบอัดข้อมูลเช่นเดียวกัน ในระบบสื่อสารข้อมูลทางคอมพิวเตอร์หลายแบบเช่น โมเด็ม การเก็บข้อมูลในหน่วยความจำสำรองก็จำเป็นต้องใช้การบีบอัดข้อมูลมาช่วยลดขนาดของข้อมูลก่อนทำการส่ง หรือจัดเก็บข้อมูลเช่นเดียวกัน บทนี้จะแสดงให้เห็นรายละเอียดในการบีบอัดข้อมูล เช่น เทคนิคที่ใช้ วิธีการหรืออัลกอริทึมที่ใช้ในการบีบอัดข้อมูล การค้นหาเทคนิคการบีบอัดขนาดที่เหมาะสมมากที่สุดสำหรับข้อมูลทางกายภาพเป็นต้น

2.1 การประยุกต์ใช้งานในการบีบอัดข้อมูล

ตัวอย่างแรกของการบีบอัดขนาดข้อมูล คือ รหัสมอส(Morse) ที่พัฒนาโดย Samuel Morse ในกลางศตวรรษที่ 19 จดหมายที่ส่งทางโทรเลขถูกเข้ารหัสด้วย จุด(.)และขีด(-) Morse ตั้งเกว่ว่าจดหมายจะมีการใช้ตัวอักษรซ้ำๆบ่อย ให้ใช้สัญลักษณ์สั้นเพื่อที่จะลดเวลาเพื่อที่จะลดเวลาเฉลี่ยในการส่งข้อความ เช่น a(. -) และ e(.) และถ้าตัวอักษรที่ไม่ค่อยได้ใช้ เช่น q(- - -) หรือ j(. - -) จะใช้รหัสที่ยาวกว่าเป็นต้น จะเห็นได้ว่าสิ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือในการบีบอัดข้อมูลในรหัสมอสคือ โครงสร้างสถิติของข้อความนั่นเอง ในปัจจุบันมีการใช้การบีบอัดขนาดข้อมูลในการสื่อสารและการจัดเก็บมากมาย เช่น การส่งข้อมูลภาพในระบบอินเทอร์เน็ต การส่งข้อมูลภาพถ่ายในระยะทางไกลในระบบดาวเทียม รวมทั้งงานประยุกต์ต่างๆเกี่ยวกับการเก็บข้อมูล หรือค่าใช้จ่ายในการสื่อสารจำเป็นต้องลดความซ้ำซ้อน และการจัดเก็บข้อมูลภาพหรือเสียงเพลงในซีดีรอม

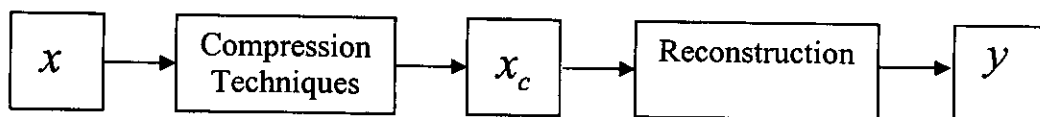
นอกจากนี้การบีบอัดข้อมูลจะทำให้ความลับของข้อมูลมีความปลอดภัยมากขึ้น เพราะข้อมูลที่ถูกรีบอัดจะไม่สามารถอ่านรู้เรื่อง

2.2 เทคนิคในการบีบอัดข้อมูล

เทคนิคในการบีบอัดข้อมูลหรืออัลกอริทึมที่ใช้ในการบีบอัดข้อมูล จะประกอบด้วย 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกได้แก่การนำอินพุต x มาทำการบีบอัดข้อมูลและแทนด้วย x_c ซึ่งจะมีจำนวนบิตที่น้อยกว่าอินพุต x ขั้นตอนที่สองจะนำค่าที่ได้มาทำสร้างใหม่ให้ได้ข้อมูลเดิมหรือใกล้เคียงข้อมูลเดิม y ดังแสดงในรูปที่ 2.1 โดยหลักการในการบีบอัดข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 แบบได้แก่

- การบีบอัดข้อมูลแบบไม่สูญเสีย(lossless) ในกรณีนี้ y จะมีค่าเหมือน x ทุกประการ
- การบีบอัดข้อมูลที่มีการสูญเสีย(lossy) ซึ่งวิธีนี้จะมีเทคนิคในการบีบอัดข้อมูลสูงกว่าแบบแรก แต่ค่า y ที่ได้จะมีความแตกต่างจากค่าของ x

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 2.1 กระบวนการบีบอัดข้อมูล

2.2.1 การบีบอัดข้อมูลแบบไม่สูญเสีย

เทคนิคในการบีบอัดข้อมูลในวิธีนี้จะไม่มีการสูญเสียของข้อมูลที่เกิดขึ้น ถ้ามีการบีบอัดข้อมูลขึ้น ข้อมูลต้นฉบับจะสามารถได้คืนมาเหมือนกับต้นฉบับร้อยเปอร์เซ็นต์ วิธีนี้จะใช้ในการบีบอัดข้อมูลหรือสัญญาณที่ไม่ต่อเนื่อง เช่น ข้อความ และข้อมูลที่คอมพิวเตอร์สร้างขึ้น

2.2.2 การบีบอัดข้อมูลที่มีการสูญเสีย

เทคนิคการบีบอัดข้อมูลแบบนี้ ข้อมูลบางส่วนจะมีการสูญเสีย ดังนั้นในการคืนสภาพข้อมูลจะไม่สามารถได้ข้อมูลครบถ้วนอย่างต้นฉบับอย่างแน่นอน และวิธีนี้มีอัตราการบีบอัดสูงกว่าการบีบอัดแบบที่ไม่มีการสูญเสีย วิธีนี้จะใช้ในการบีบอัดข้อมูลหรือสัญญาณที่ต่อเนื่อง เช่น ข้อมูลเสียง ข้อมูลรูปภาพ

2.2.3 วิธีการวัดประสิทธิภาพ

อัลกอริทึมในการบีบอัดข้อมูลมีแตกต่างกันหลายวิธี แต่ละวิธีก็มีข้อดีและข้อเสียแตกต่างกันไป สิ่งที่จะบอกว่าเป็นดีหรือไม่นั้น อาจจะถูกจากประสิทธิภาพของอัลกอริทึมที่พอจะสามารถวัดได้ เช่น ความสามารถในการนำไปใช้งานจริง ความเร็วของอัลกอริทึมในการประมวลผลเมื่อนำไปสร้างฮาร์ดแวร์ หรือซอฟต์แวร์ ความสามารถในการคืนสภาพข้อมูลให้เหมือนต้นฉบับเดิมเป็นต้น มีหลายวิธีการที่จะวัดความสามารถของอัลกอริทึมที่ใช้ในการบีบอัดข้อมูล เช่น อัตราส่วนจำนวนบิตก่อนทำการบีบอัดเมื่อเทียบกับจำนวนบิตหลังการบีบอัดที่เรียกว่า “ อัตราส่วนในการบีบอัดข้อมูล (Compression ratio) ” ตัวอย่างเช่น การที่จัดเก็บข้อมูลภาพที่อยู่ในรูปของอาร์เรย์ ขนาด 256×256 8 บิตต่อพิกเซล(pixel) ซึ่งต้องใช้พื้นที่ในการจัดเก็บ 64 กิโลไบต์ ถ้าทำการบีบอัดข้อมูลภาพนี้และมีขนาด 16 กิโลไบต์แสดงว่าประหยัดพื้นที่ในการจัดเก็บถึง 48 กิโลไบต์ และอัตราส่วนในการบีบอัดข้อมูลเท่ากับ 4

วิธีการอื่นที่จะวัดประสิทธิภาพในการบีบอัดข้อมูล ก็คือค่าเฉลี่ยของจำนวนบิตที่ใช้ต่อหนึ่งตัวอย่าง ซึ่งโดยทั่วไปก็หมายถึงอัตราส่วน ตัวอย่างเช่น ข้อมูลภาพที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ค่าเฉลี่ยของจำนวนบิตต่อพิกเซลในการบีบอัดข้อมูลแทนด้วย 2 ดังนั้น อัตราส่วนคือ 2 บิตต่อพิกเซล

ในการบีบอัดข้อมูลแบบสูญเสีย การคืนสภาพข้อมูลจะแตกต่างจากข้อมูลต้นฉบับเช่นนี้ สิ่งที่จะชี้วัดประสิทธิภาพของการบีบอัดข้อมูลก็คือ ปริมาณความแตกต่างของข้อมูลต้นฉบับและข้อมูลที่ทำการขยายกลับ ซึ่งนิยมเรียกว่า การสูญเสีย จะสามารถคำนวณเป็นตัวเลขหรือเปอร์เซ็นต์ความแตกต่างระหว่างข้อมูลก่อนการบีบอัดและหลังการบีบอัดได้

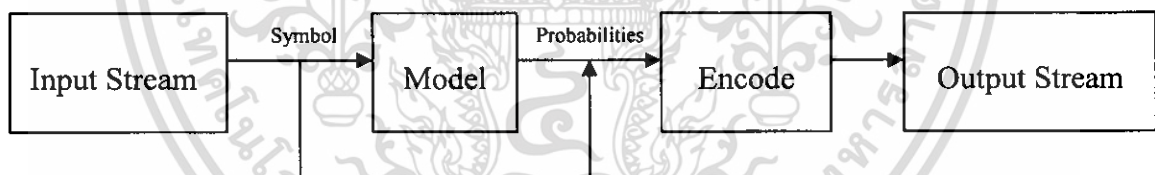
2.2.4 โมเดลและการเข้ารหัส

โดยทั่วไปการบีบอัดข้อมูลประกอบด้วย การอ่านลำดับข้อมูลเข้ามาแล้วทำการแปลงข้อมูลเหล่านี้ให้อยู่ในรูปแบบโค้ดต่างๆ ถ้าหากการบีบอัดข้อมูลมีประสิทธิภาพ โค้ดที่ได้ต้องมีขนาดสั้นกว่าข้อมูลเดิม โดยโค้ดที่ได้จะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับโมเดลที่ใช้ ซึ่งโมเดลคือ กลุ่มของข้อมูลที่เลือกไว้และกฎที่ใช้ในการประมวลผลข้อมูลเหล่านั้นเพื่อที่จะหาโค้ดที่สามารถแทนข้อมูลเหล่านั้นได้ โปรแกรมที่จะใช้โมเดลในการคำนวณหาความน่าจะเป็นของการเข้าซ้ของข้อมูลแต่ละตัว เพื่อทำการสร้างโค้ดสำหรับข้อมูลนั้นๆ ในด้านการบีบอัดข้อมูลโดยส่วนใหญ่เรามักจะใช้คำว่าเข้ารหัสเพื่อหมายถึงขบวนการบีบอัดข้อมูลทั้งขบวนการ แทนที่จะหมายถึงส่วนหนึ่งของขบวนการ เช่น เราอาจจะได้ยินคำว่าเข้ารหัสฮัฟแมนที่จะถูกใช้ในการอธิบายเทคนิคการบีบอัดข้อมูล แต่ในความเป็นจริงมันเป็นเพียงวิธีการเข้ารหัสข้อมูลที่ถูกนำมาใช้ร่วมกับโมเดลในการบีบอัดข้อมูลเท่านั้น ดังนั้นจึงสามารถนิยามการบีบอัดข้อมูลได้ดังรูปที่ 2.2

$$\text{Data Compression} = \text{Modeling} + \text{Coding}$$

รูปที่ 2.2 นิยามการบีบอัดข้อมูล

ถ้าเราดูตัวอย่างจากอัลกอริทึมของการเข้ารหัสฮัฟแมน ขบวนการบีบอัดข้อมูลสามารถแบ่งออกได้เป็นขั้นตอนย่อยๆ ได้ดังรูปที่ 2.3 ต่อไปนี้

รูปที่ 2.3 ตัวอย่างอัลกอริทึม

2.2.4.1 การเข้ารหัส

ในการบีบอัดข้อมูลเราต้องการสร้างโค้ดสำหรับแต่ละตัวอักษร โดยใช้จำนวนบิตตามความเป็นจริง เช่น ตัวอักษร e ใช้ 4 บิต หรือตัวอักษร a ใช้ 6 บิต เป็นต้น แต่ในความเป็นจริงถ้าหากเราเข้ารหัสตัวอักษรโดยใช้แอสกี(ASCII) เราก็ไม่สามารถที่จะเข้ารหัสทุกๆตัวอักษรได้อย่างกะทัดรัดที่สุด ซึ่งในการแก้ไขปัญหานี้จึงเป็นที่นิยมในการใช้เทคนิคการเข้ารหัสเซนนอน และการเข้ารหัสฮัฟแมน ในการสร้างโค้ดที่มีความยาวเปลี่ยนแปลงได้ โดยที่จำนวนบิตของโค้ดแต่ละตัวก็ขึ้นกับความน่าจะเป็นของการเกิดซ้ำของข้อมูลในกลุ่มนั้น

2.2.4.2 การสร้างโมเดล

ถ้าหากมองการบีบอัดข้อมูลเป็นรดจักรยานยนต์ การเข้ารหัสก็จะเป็นส่วนวงล้อและโมเดลก็จะเป็นส่วนเครื่องยนต์ ดังนั้นถ้าหากเราเลือกโมเดลที่ไม่ดีพอ ในการป้อนข้อมูลให้กับส่วนเข้ารหัส อาจจะทำให้การบีบอัดข้อมูลมีประสิทธิภาพต่ำก็ได้ เช่น การบีบอัดข้อมูลแบบไม่มีการสูญเสีย โดยทั่วไปจะมีการเลือกใช้เพียง 2 โมเดลคือ โมเดลทางสถิติ(statistical) และ โมเดลที่อ้างอิงดิกชันนารี(dictionary-based) โดยโมเดลทางสถิติจะอ่านข้อมูลและทำการเข้ารหัสแต่ละตัวอักษร ส่วนโมเดลที่อ้างอิงดิกชันนารีจะใช้โค้ดตัวหนึ่งที่มีในดิกชันนารีในการแทนที่อักขระชุดหนึ่งๆ โดยถ้าหากพบอักขระดังกล่าว ผลลัพธ์ที่ได้ก็จะเป็นค่าดัชนีหรือค่าชี้ตำแหน่งสำหรับตำแหน่งที่พบในคำศัพท์แทนที่จะเป็นโค้ดสำหรับอักขระนั้นๆ

2.3 เทคนิคการบีบอัดข้อมูลแบบไม่สูญเสีย

ในหัวข้อนี้จะอธิบายรายละเอียดของเทคนิคการบีบอัดข้อมูลแบบสูญเสีย ซึ่งอัลกอริทึมที่นิยมนำมาใช้ในการบีบอัดได้แก่ การเข้ารหัสฮัฟแมน(Huffman Coding), การเข้ารหัสตามความยาวที่เคลื่อนที่(run length encoding), เทคนิคดิกชันนารี โดยในหัวข้อนี้จะอธิบายเฉพาะส่วนของการเข้ารหัสฮัฟแมน และการเข้ารหัสเลขคณิต

2.3.1 คำอธิบายตัวแปรต่างๆที่ใช้ในการเข้ารหัส

คำอธิบายที่ 1 : อักขระและสัญลักษณ์

อักขระ คือ เซตที่จำกัดและไม่ซ้ำกัน ความยาว หรือขนาดของอักขระ A จะหาจาก $|A|$ ลำดับ $\{a_1, \dots, a_m\}$ ของอักขระเรียกว่าสัญลักษณ์

คำอธิบายที่ 2 : ลำดับ

อนุกรม $S = (a_1, \dots, a_m)$ ของสัญลักษณ์ s , จากอักขระ A เรียกว่าลำดับ

คำอธิบายที่ 3 : ความน่าจะเป็น

ให้ $S = (s_1, \dots, s_n)$ เป็นอนุกรมความยาวจำกัด ด้วย $|S| = n$ บน $A = \{a_1, \dots, a_m\}$ แล้วให้ $|S|_{a_i}$ เป็นความถี่ของ a_i ใน S ต่อจากนั้นระบุ $P(a_i) := \frac{|S|_{a_i}}{n}$ เป็นความน่าจะเป็นของ a_i ใน S

จากการอธิบายเราสามารถสรุปได้ว่า $P(a_i)$ จะบรรจุอยู่ในช่วง $[0, 1)$ เสมอ สำหรับทุกสัญลักษณ์ทุกที่ผลรวมความน่าจะเป็นทั้งหมดจะคือ $\sum_{i=1}^m P(a_i) = 1$ เสมอ กรุณาจำว่าช่วงนี้ทั้งเปิดและปิด เพราะว่ามันไม่มีเหตุผลที่จะเข้ารหัสอนุกรมที่มีโอกาสที่จะเกิดแน่นอนคือค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ 1 มันหมายความว่าอย่างนั้นเรารู้อยู่แล้วว่ามันจะมีค่าเท่าไรเพราะว่ามันมีแต่อย่างเดียว เราจะใช้คุณสมบัตินี้ในการสรุปเรื่องที่เป็นเรื่องแน่นอนในคราวต่อไป

กลับมาเรื่องเดิมอีกครั้ง ยกตัวอย่าง e/z ไม่ว่าเราจะขยายความน่าจะเป็นของสัญลักษณ์ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับจำนวนค่าที่ใช้ ถ้าเราพิจารณา e และ z เป็นสัญลักษณ์ขนาดไบต์ ในการประมวลผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบไบนารี ยกตัวอย่างเช่น มันมีโอกาสที่จะเกิดเลข 1 ในตัวหนังสือตำราทางสายวิทยาศาสตร์มากกว่าบทความบนหนังสือพิมพ์

บางข้อมูลเป็นหลักสำคัญในการอธิบาย ยกตัวอย่างเช่น พิจารณาอนุกรม 1 1 1 1 3 1 1 3 1 1 มันสามารถเป็นการอธิบายเหมือนเป็นอนุกรมสัญลักษณ์ 1,3 หรือ 11,13 อย่างน้อยที่สุดตัวอย่างนี้สามารถพิสูจน์ว่าเราต้องการกฎบางอย่างเพื่อที่จะทำให้มันไม่สับสนว่าความน่าจะเป็นจะสัมพันธ์กับสัญลักษณ์อย่างไร ความสัมพันธ์ระหว่างสัญลักษณ์นี้ของตัวหนังสือและความน่าจะเป็นปกติรู้จักกันในรูปแบบของโมเดลในรูปแบบของการบีบอัดข้อมูล

คำอธิบายที่ 4 : โมเดล

ให้ A เป็นตัวหนังสือ โมเดล M คือฟังก์ชัน

$$M : A \rightarrow [0,1) : a_i \rightarrow P_M(a_i)$$

ความน่าจะเป็น $P_M(a_i)$ จะถูกเปลี่ยนไปเป็นสัญลักษณ์ a_i

ความน่าจะเป็นนี้บางทีอาจถูกประมาณหรือคำนวณ และไม่สำคัญว่าจะต้องเข้ากับความน่าจะเป็นจริงๆของสัญลักษณ์ $P(a_i)$ แทนที่ส่วนมากทั้งที่ปกติไม่เป็นอย่างนั้น กรุณาจำไว้ด้วยว่าตัวหนังสือไม่ถูกจำกัดเพียงแค่สัญลักษณ์ความยาวเท่ากับ 1 ในตัวอย่างข้างบนได้ค่า 11 และ 13 เหมือนเป็นสัญลักษณ์ เราได้เห็นภาพนั้นไปแล้ว ถ้ามีหนึ่งตัวประมาณความน่าจะเป็นของสัญลักษณ์ที่ให้มาไม่ใช่แค่มองที่ตัวสัญลักษณ์ของตัวเองแต่ดูที่ตัวหนังสือที่ให้มาเป็นจำนวนสัญลักษณ์ n ตัว ที่มองผ่านมา มีคนพูดว่ามันคือลำดับ n โมเดล ยกตัวอย่างเช่นค่าประมาณความน่าจะเป็นของตัวหนังสือ u ที่เกิดขึ้นในหนังสือของเซอร์มันมีเพียงแค่ประมาณ 0.435 ถ้ามีใครพิจารณาความน่าจะเป็นที่เกิดขึ้นหลังจากตัวอักษร q ใดๆก็ตามค่านี้เพิ่มขึ้นเข้าใกล้ 1 เหมือนที่เราสามารถเห็นได้จากตอนนี้ ค่าที่เพิ่มขึ้นของค่า n บางทีจะเพิ่มการทำนายที่แม่นยำขึ้นของความน่าจะเป็น

เหมือนที่ได้กล่าวย่อไว้แล้วข้างต้น จะได้ว่าความกระจายของความน่าจะเป็นจริงๆที่ดีที่สุดนั้นจะมีเกิดขึ้นโดยบังเอิญ (การกระจายของความน่าจะเป็นที่ถูกให้นิยามว่าเป็นลำดับของความน่าจะเป็นภายใต้รูปแบบโมเดลที่แน่นอน) ซึ่งโดยปกติแล้วกรณีนี้จะไม่เกิดขึ้น ยกตัวอย่างเช่น ไม่มีหนังสือเซอร์มันเล่มไหนจะมีการกระจายที่เหมือนกับตารางที่ 2.1 อย่างแน่นอนมันเพียงเป็นแค่ค่าประมาณ เพื่อที่จะจำแนกความแตกต่างความน่าจะเป็นที่ถูกกำหนดโดยโมเดลของค่าความน่าจะเป็น 0 ถึง 1 เราให้เป็น $P_M(a_i)$ ถ้าลำดับที่จะขยายการขึ้นอยู่กับโมเดล และนอกจากนั้นให้เป็น $P(a_i)$

ดังนั้นเราสามารถสรุปได้ว่าสามารถถูกพบในการอธิบายของกลุ่มข้อมูลที่เป็นตัวกำหนด โมเดลอย่างง่ายสามารถยกตัวอย่างได้โดยการให้การกระจายของข้อมูลในตารางที่ 2.1 ตารางนี้แสดงความน่าจะเป็นของตัวหนังสือเซอร์มันที่เกิดขึ้นในหนังสือเซอร์มันส่วนใหญ่ เป็นไปได้ว่าผู้อ่านที่ฉลาดสามารถคาดเดาได้แล้ว ว่าอัตราการบีบอัดจะมากขึ้นขึ้นอยู่กับโมเดลเหมาะสมกับความเป็นจริงแค่ไหน

ทำให้เราสามารถที่จะเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการบีบอัดแต่ละแบบ นี่เป็นการการวัดว่าข้อมูลถูกบรรจุอยู่แค่ไหนและถูกเรียกว่าเอ็นโทรปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำอธิบายที่ 5 : เอ็นโทรปี

ให้ s เป็นอนุกรมบนตัวหนังสือ $A = \{a_1, \dots, a_m\}$ เอ็นโทรปี $H_M(s)$ ของอนุกรม s ภายใต้โมเดล M ถูกระบุเป็น

$$H_M(s) = \sum_{i=1}^m P(a_i) \log \frac{1}{P_M(a_i)} \quad (2.1)$$

a	0.0651	h	0.0476	o	0.0251	v	0.0067
b	0.0189	i	0.0755	p	0.0079	w	0.0189
c	0.0306	j	0.0027	q	0.0002	x	0.0003
d	0.0508	k	0.0121	r	0.0700	y	0.0004
e	0.1740	l	0.0344	s	0.0727	z	0.0113
f	0.0166	m	0.0253	t	0.0615		
g	0.0301	n	0.0978	u	0.0435		

ตารางที่ 2.1 ความน่าจะเป็นของตัวหนังสือเฉลี่ยในหนังสือเยอรมัน

หน่วยของเอ็นโทรปีคือบิตต่อสัญลักษณ์ เพราะว่าสูตรเพียงแค่อ้างอิงความน่าจะเป็นเหมือนกับความถี่ของข้อมูลที่มีค่าเข้าใกล้ 1 โดยสมการที่หนึ่ง เอ็นโทรปีของลำดับขึ้นอยู่กับโมเดล M โดย $P_M(a_i)$ เป็นความน่าจะเป็นภายใต้โมเดลนี้และ $\log \frac{1}{P_M(a_i)}$ สามารถเป็นความยาวสัญลักษณ์ไบนารีที่น้อยที่สุดสำหรับ a_i ขณะที่แฟกเตอร์ $P(a_i)$ (เป็นความน่าจะเป็นจริงๆของ a_i) เป็นความน่าจะเป็นของการร้องขอเข้ารหัสไปเป็นการเข้ารหัสแบบไบนารีของสัญลักษณ์นี้

การพิจารณาโมเดลที่ดีขึ้นอยู่กับการรับค่าความน่าจะเป็นที่ถูกต้องเพื่อที่จะนำไปคำนวณค่าของเอ็นโทรปี

$$H_M(s) = \sum_{i=1}^m P(a_i) \log \frac{1}{P_M(a_i)}$$

เอ็นโทรปีชนิดนี้ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่ป้อนเข้าและไม่มีหลักการแปลงที่แน่นอน อย่างไรก็ตามค่าของเอ็นโทรปีของการเข้ารหัสเลขคณิตแต่ละชนิดก็ไม่แตกต่างกัน

ตัวอย่างของความน่าจะเป็น

ให้เราดูอนุกรม $S = \text{abaabcd}$ ตัวหนังสือ $\{a, b, c, d\}$ เราต้องเข้ารหัสไบนารีของอนุกรมนี้ แต่ตอนแรกเราไม่รู้เลยว่าความน่าจะเป็นจะกระจายอย่างไร เราเลือกใช้รูปแบบง่ายๆ ซึ่งจะนำไปสู่ความ

น่าจะเป็นที่ถูกต้อง ค่า $P_{M_1}(a)=0.5$ $P_{M_1}(b)=0.25$ $P_{M_1}(c)=0.125$ $P_{M_1}(d)=0.125$ เราสามารถเห็นได้โดยง่ายว่ารูปแบบนี้ เป็นการประมาณความน่าจะเป็น $P_{M_1}(s)$ ที่เหมาะสมกับ $P(s)$

$$P_{M_1}(s) = P(s) \forall s \in A := \{a, b, c, d\}$$

เมื่อเข้ารหัสอนุกรมนี้เราสามารถทำได้วิธีอย่างตรงๆ โดยใช้ 2 บิตต่อสัญลักษณ์ $\{00, 01, 10, 11\}$ ซึ่งทำให้ได้ทั้งหมด 16 บิต แล้วเอ็นโทรปีของ $H_{M_1}(s)$ จะคือ

$$\begin{aligned} H_{M_1} &= \sum_{S \in \{a, b, c, d\}} P(s) \log_2 \frac{1}{P_{M_1}(s)} \\ &= (0.5 \cdot \log_2 \frac{1}{0.5}) + (0.25 \cdot \log_2 \frac{1}{0.25}) + (0.125 \cdot \log_2 \frac{1}{0.125}) + (0.125 \cdot \log_2 \frac{1}{0.125}) \\ &= 0.5 \cdot \log_2 2 + 0.25 \cdot \log_2 4 + 0.125 \cdot \log_2 8 + 0.125 \cdot \log_2 8 \\ &= 0.5 + 0.5 + 0.375 + 0.375 \\ &= 1.75 \text{ bits/symbol} \end{aligned}$$

จำไว้ว่าใน 1 บิตต่อสัญลักษณ์ ซึ่งหมายความว่าต้องการอย่างต่ำ $8 \times 1.75 = 14$ บิต เพื่อจะเข้ารหัสอนุกรมอินพุตทั้งหมด เราไม่สามารถทำได้ดีกว่านี้ได้ นี่ทำให้ประหยัดไป $16 - 14 = 2$ บิต

อย่างไรก็ตามอะไรจะเกิดขึ้นถ้าเราโชคไม่ดีที่จะเดาคความน่าจะเป็นที่ถูกต้องของการกระจายครั้งหน้า ดูตามโมเดล M_2 กับ $P_{M_2}(a)=0.125$ $P_{M_2}(b)=0.125$ $P_{M_2}(c)=0.5$ $P_{M_2}(d)=0.25$ เอ็นโทรปีจากการคำนวณ M_2 จะได้

$$\begin{aligned} H_{M_2} &= \sum_{S \in \{a, b, c, d\}} P(s) \log_2 \frac{1}{P_{M_2}(s)} \\ &= (0.5 \cdot \log_2 \frac{1}{0.125}) + (0.25 \cdot \log_2 \frac{1}{0.125}) + (0.125 \cdot \log_2 \frac{1}{0.5}) + (0.125 \cdot \log_2 \frac{1}{0.25}) \\ &= 0.5 \cdot \log_2 8 + 0.25 \cdot \log_2 8 + 0.125 \cdot \log_2 2 + 0.125 \cdot \log_2 4 \\ &= 1.5 + 0.75 + 0.125 + 0.25 \end{aligned}$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$= 2.625 \text{ bits/symbol}$$

เราควรจะมองตัวอย่างนี้เพื่อเป็นการเตือนว่าอย่ารวมแนวคิดของการเข้ารหัสเข้ากับการบีบอัด เหตุผลคือเราสามารถเห็นภายใต้โมเดล M_2 ว่าเราไม่ต้องการที่จะใช้ $2.625 \times 8 = 21$ บิต เพื่อจะเข้ารหัสอนุกรมอินพุต อย่างไรก็ตามนี้จะไม่ถูกบีบอัดเลย ถ้ามีใครจำได้ว่าการเข้ารหัสตรงๆ 2 บิตต่อสัญลักษณ์ ใช้ 16 บิตด้วยกัน เราสามารถสรุปได้ว่าอัตราการบีบอัดสามารถดีสำหรับบางโมเดลเท่านั้น ถ้าโมเดลเหมาะสมกับความจริงก็ทำให้การบีบอัดดี

จากการพิสูจน์จะเห็นว่า โมเดลของการเข้ารหัสเลขคณิตมีอัตราการบีบอัดที่ดี

คำอธิบายที่ 6: ความสามารถในการถอดรหัสได้เป็นลักษณะเฉพาะ

เราจะเรียกโค้ดที่สามารถถอดรหัสได้ออกมามีความเป็นลักษณะเฉพาะคือ เมื่อลำดับได้ระบุค่าไค้ดไปในแนวทางเดียวกัน กรณีเช่นนี้ก็จะสามารถหาค่าสัญลักษณ์อินพุตที่ทำให้เกิดไค้คนี้ได้

ชนิดพิเศษชนิดหนึ่งของรหัสที่สามารถถอดออกมาได้มีความเป็นลักษณะเฉพาะนั้นถูกเรียกว่ารหัสที่มีค่านำหน้า(prefix code) จะมีคุณสมบัติคือ ไม่มีรหัสที่แทนค่าใด เป็นรหัสนำหน้าของรหัสที่แทนค่าอื่น

คำอธิบายที่ 7: รหัสที่มีค่านำหน้า

ให้ไค้ค C คือรหัสที่มีค่านำหน้า หากไม่มีคู่สัญลักษณ์ (x, y) ของตัวอักษร $C(x)$ จะเป็นค่านำหน้าของ $C(y)$

รหัสที่มีค่านำหน้านี้จะมีประโยชน์อย่างมากเมื่อตัวถอดรหัสได้อ่านไค้ค $C(x)$ สำหรับ x เมื่อถอดรหัสแล้วจะได้สัญลักษณ์ x ออกมา ในกรณีที่เป็นรหัสแบบที่ไม่มีกฎเกณฑ์อาจเกิดการอ่านเพียง $C(x)$ แม้ว่ามันจะเป็นเพียงค่านำหน้าของไค้คอื่น $C(y)$

2.3.2 การเข้ารหัสฮัฟแมน

เป็นวิธีการเข้ารหัสข้อมูลที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง ซึ่งถูกนำเสนอโดย D.A. Huffman และถูกตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1952 ในบทความ "A Method for the Construction of Minimum Redundancy Codes" ซึ่งคุณสมบัติหลายอย่างที่เหมาะสมกับการเข้ารหัสแชนนอน คือ การสร้างไค้คที่มีความยาว(จำนวนบิต)ที่แตกต่างกันได้ ข้อมูลที่มีความน่าจะเป็นสูงกว่าก็จะถูกเข้ารหัสด้วยไค้คที่มีจำนวนบิตน้อยกว่า และที่สำคัญข้อมูลที่ได้จะมีคุณสมบัติที่ทำหน้าที่ไม่เหมือนกัน ดังนั้นไค้คที่ได้จึงสามารถถูกถอดรหัสได้อย่างถูกต้อง ขั้นตอนการถอดรหัสสายไค้ค โดยวิธีนี้ส่วนใหญ่มักกระทำโดยใช้แผนภูมิดินไม้(Binary Decoder Tree)

การสร้างแผนภูมิดินไม้โดยวิธีฮัฟแมนนั้นจะสร้างจากล่างขึ้นบน ดังนั้นไค้คทุกตัวจะเริ่มถูกสร้างจากกิ่งก้าน(left node) และไปสิ้นสุดที่ราก(root node) โดยมีขั้นตอนในการสร้างโดยสังเขปดังนี้

1. ทำการนับค่าความน่าจะเป็นของข้อมูลทุกตัว และเรียงลำดับข้อมูลตามค่าความน่าจะเป็นจากน้อยมามาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. โหนด(node)จะถูกสร้างทีละคู่ จากคู่ความน่าจะเป็นน้อยไปยังคู่ความน่าจะเป็นมาก แต่หากข้อมูลตัวสุดท้ายไม่สามารถจัดเข้าคู่ได้ก็จะแยกเป็นอิสระที่มีกิ่งเดียว
3. สร้างโหนดแม่(Parent Node)ของโหนดคู่ที่ได้จากขั้นตอนแรกและจะมีค่าน้ำหนักเท่ากับผลรวมของค่าความน่าจะเป็นของโหนดลูก(Child Node)ทั้งสอง
4. โหนดแม่ที่ได้ก็จะถูกเพิ่มเข้ามาเป็นโหนดอิสระ และโหนดลูกก็จะถูกยกเลิก
5. โหนดลูกโหนดหนึ่งจะถูกกำหนดให้เป็นไบนารี '0' ส่วนอีกโหนดจะถูกกำหนดเป็น '1'
6. ให้ทำซ้ำขั้นตอนทั้งหมดจนเหลือ โหนดอิสระเพียงโหนดเดียวซึ่งก็คือ โหนดราก

ตัวอย่าง

สมมติมีข้อมูล 5 ข้อมูล ได้แก่ a_1, a_2, a_3, a_4 และ a_5 และมีค่าความน่าจะเป็นดังนี้ $P(a_1) = 0.2, P(a_2) = 0.4, P(a_3) = 0.2, P(a_4) = 0.1, P(a_5) = 0.1$ สิ่งแรกที่ต้องทำคือการเข้ารหัส $c(a_i)$ ของข้อมูล a_i โดยเรียงลำดับจากค่าความน่าจะเป็นจากมากไปหาน้อย

Data	Probability	Code
a_1	0.4	$c(a_1)$
a_2	0.2	$c(a_2)$
a_3	0.2	$c(a_3)$
a_4	0.1	$c(a_4)$
a_5	0.1	$c(a_5)$

ตารางที่ 2.2 ตัวอย่างและอัตราการเกิดข้อมูล

ค่าความน่าจะเป็นน้อยที่สุดสองค่า จะถูกสร้างรหัสก่อนดังนี้

$$c(a_4) = \alpha_1 * 0$$

$$c(a_5) = \alpha_1 * 1$$

เมื่อ α_1 เป็นอักขระเลขฐานสอง และ * แทนการเชื่อมเข้าด้วยกันระหว่างสองข้อมูล

ให้ a_4 เป็นข้อมูลที่เกิดจากความสัมพันธ์ $P(a_4) = P(a_4) + P(a_5) = 0.2$ ดังแสดงข้อมูลในตารางที่ 2.3

<i>Data</i>	<i>Probability</i>	<i>Code</i>
a_2	0.4	$c(a_2)$
a_1	0.2	$c(a_1)$
a_3	0.2	$c(a_3)$
a_4	0.2	α_1

ตารางที่ 2.3 สร้างข้อมูล a_4

ในตารางนี้ค่าความน่าจะเป็นเป็นค่าสองค่าคือ a_3 และ a_4 จึงสามารถสร้างรหัสได้เป็น

$$c(a_3) = \alpha_2 * 0$$

$$c(a_4) = \alpha_2 * 1$$

กำหนดให้ $c(a_4) = \alpha_1$ ดังนั้น

$$c(a_4) = \alpha_2 * 10$$

$$c(a_3) = \alpha_2 * 11$$

จากตารางที่ 2.3 ค่าที่จะเข้ามาสร้างรหัสต่อไปคือ a_3 และ a_4 เพราะเป็นคู่ที่มีอัตราการเกิดน้อยที่สุด กำหนดให้ a_3 เป็นข้อมูลที่เกิดจากความสับสน $P(a_3) = P(a_3) + P(a_4) = 0.4$ ดังแสดงข้อมูลในตารางที่ 2.4

<i>Data</i>	<i>Probability</i>	<i>Code</i>
a_2	0.4	$c(a_2)$
a_3	0.4	α_2
a_1	0.2	$c(a_1)$

ตารางที่ 2.4 สร้างข้อมูล a_3

จากตารางที่ 2.4 ค่าที่จะเข้ามาสร้างรหัสต่อไปคือ a_3 และ a_1 จึงสามารถสร้างรหัสได้เป็น

$$c(a_3) = \alpha_3 * 00$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$c(a_4) = \alpha_3 * 010$$

$$c(a_5) = \alpha_3 * 011$$

กำหนดให้ a_3'' เป็นข้อมูลที่เกิดจากความสัมพันธ์ $P(a_3'') = P(a_3') + P(a_1) = 0.6$ ดังแสดงข้อมูลในตารางที่ 2.5

Data	Probability	Code
a_3''	0.6	α_3
a_2	0.4	$c(a_2)$

ตารางที่ 2.5 สร้างข้อมูล a_3''

ในขั้นตอนนี้สุดท้ายจะเหลือข้อมูลให้สร้างรหัส 2 ตัว และจะได้

$$c(a_3'') = 0$$

$$c(a_2) = 1$$

ดังนั้นจะได้รหัสฮัฟแมนดังตารางที่ 2.6

Data	Probability	Code
a_1	0.4	1
a_2	0.2	01
a_3	0.2	000
a_4	0.1	0010
a_5	0.1	0011

ตารางที่ 2.6 กำหนดรหัสฮัฟแมน

2.3.3 การเข้ารหัสเลขคณิต

การเข้ารหัสเลขคณิตเป็นการเข้ารหัสที่มีความยาวเปลี่ยนแปลงไม่คงที่ ซึ่งจะใช้ได้ดีกับแหล่งข้อมูลที่มีอักขระจำนวนน้อยเช่น ข้อมูลเลขฐานสอง และอักขระที่มีความน่าจะเป็นแตกต่างกันมากๆ อัตราการเข้ารหัส คือ ค่าเฉลี่ยของจำนวนบิตที่ใช้แทนสัญลักษณ์จากแหล่งข้อมูลและจากความน่าจะเป็นที่นำมา ค่าความถี่ของสัญลักษณ์ที่เกิดขึ้นใน เอนโทรปีคืออัตราต่ำสุดที่ค้นหาสามารถเข้ารหัส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้อย่างไรก็ตามเราสามารถเข้ารหัสได้สูงกว่าอัตรานี้จากวิธีฮัฟแมนซึ่งจะสร้างรหัสในช่วง $p_{\max} + 0.086$ ของอัตราการเข้ารหัสต่ำสุด เมื่อ $p_{\max}$ คือ ความน่าจะเป็นของสัญลักษณ์ที่มีความถี่ในการเกิดสูงสุดในข้อมูลที่อักขระมีขนาดใหญ่ $p_{\max}$ มักจะมีค่าน้อย และมีค่าใกล้เคียงกับอัตราการเข้ารหัสต่ำสุดด้วยเมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ แต่ในกรณีที่อักขระมีขนาดเล็ก มีความน่าจะเป็นแตกต่างกันมากๆ ค่า $p_{\max}$ จะค่อนข้างสูงทำให้การเข้ารหัสฮัฟแมนจะไม่มีประสิทธิภาพเมื่อเทียบกับอัตราการเข้ารหัสต่ำสุดวิธีหนึ่งในการหลีกเลี่ยงปัญหาเหล่านี้คือ การรวมสัญลักษณ์มากกว่าหนึ่งสัญลักษณ์เข้าด้วยกัน และสร้างการเข้ารหัสฮัฟแมนที่ขยายขึ้น (Extended Huffman Code) อย่างไรก็ตามวิธีนี้ก็ไม่ได้ผลมากนัก

2.3.3.1 การเข้ารหัสของลำดับ

การที่จะแยกกลุ่มของสัญลักษณ์หนึ่งออกจากกลุ่มสัญลักษณ์หนึ่งนั้นเราจำเป็นต้องระบุค่าด้วยสิ่งที่ยับยั้งที่มีลักษณะเฉพาะ ทางหนึ่งในการแทนลำดับของสัญลักษณ์คือการระบุค่าด้วยตัวเลขในช่วง $[0,1)$ เพราะจำนวนของตัวเลขในช่วงนี้มีไม่จำกัดดังนั้นเราจึงสามารถที่จะระบุค่าที่มีลักษณะเฉพาะสำหรับแต่ละกลุ่มของสัญลักษณ์ที่เพิ่มขึ้น ฟังก์ชันที่นำค่าเหล่านี้ให้อยู่ในช่วง $[0,1)$ คือ ฟังก์ชันการแจกแจงสะสม (cumulative distribution function : cdf) ของตัวแปรสุ่มที่เกี่ยวข้องกับแหล่งข้อมูล

จากค่าตัวแปรสุ่มระบุตำแหน่งความน่าจะเป็นที่จะเกิดขึ้นไปเป็นค่าบนเส้นจำนวนจริง ตัวอย่างเช่น การทดลองโยนเหรียญ ค่าตัวแปรสุ่มที่ได้สามารถระบุตำแหน่งต้นเป็น 0 และท้ายเป็น 1 การใช้เทคนิคนี้ เราจำเป็นต้องระบุตำแหน่งของสัญลักษณ์หรือตัวอักษร ไปจนถึงตัวเลขเพื่อความสะดวก การอธิบายในบทนี้จะใช้การระบุตำแหน่ง

$$X(a_i) = i \quad a_i \in A \quad (2.2)$$

เมื่อ $A = \{a_1, a_2, \dots, a_m\}$ เป็นอักขระ หรือตัวอักษรสำหรับแหล่งข้อมูลที่ไม่ต่อเนื่อง และ X คือค่าตัวแปรสุ่ม การระบุตำแหน่งนี้หมายถึงจากโมเดลความน่าจะเป็น P สำหรับแหล่งข้อมูล เราจะได้ฟังก์ชันความหนาแน่นของความน่าจะเป็นสำหรับตัวแปรสุ่ม

$$P(X = i) = P(a_i) \quad (2.3)$$

และฟังก์ชันความหนาแน่นสะสมจะถูกแสดงเป็น

$$F_X(i) = \sum_{k=1}^i P(X = k) \quad (2.4)$$

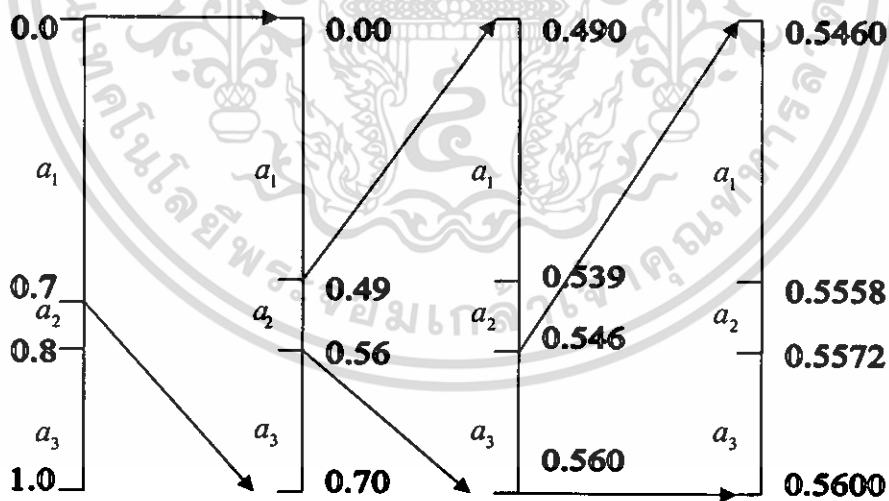
2.3.3.2 การสร้างแท็ก (tag)

กระบวนการสร้างแท็กทำโดยการลดขนาดของช่วงที่แท็กอยู่ ถ้าลำดับที่เข้ามาจากการลดช่วงก็จะทำหลายครั้งขึ้น เราเริ่มโดยการแบ่งช่วงยูนิทเป็นช่วงยูนิทย่อยๆ ก่อนในรูปแบบ $[F_x(i-1), F_x(i)], i=1, \dots, m$ เพราะค่าที่ต่ำสุดของ cdf เป็น 0 และค่ามากที่สุดเป็น 1 ส่วนเริ่มต้นนี้ช่วงยูนิทของเราจะเกี่ยวกับช่วงย่อย $[F_x(i-1), F_x(i))$ กับสัญลักษณ์ a_i สัญลักษณ์ตัวแรกปรากฏในลำดับจำกัดจะบอกช่วงไว้ ค่าแท็กที่จะชี้ค่าช่วงย่อยๆ สมมติสัญลักษณ์ตัวแรกเป็น a_k ต่อจากนั้นช่วงที่บรรจุค่าแท็กจะแบ่งออกเป็นช่วงย่อยๆ $[F_x(k-1), F_x(k))$ ช่วงที่แบ่งย่อยนี้จะถูกแบ่งด้วยอัตราส่วนที่เท่ากันกับช่วงดั้งเดิม จะเป็นช่วงที่ j มีค่าตามสัญลักษณ์ a_j ที่ได้จาก

$[F_x(K-1) + F_x(j-1) / (F_x(K) - F_x(K-1)), F_x(K-1) + F_x(j) / F_x(K) - F_x(K-1))]$
 ดังนั้นถ้าสัญลักษณ์ที่สองในอนุกรมคือ a_j ดังนั้นช่วงที่มีค่าแท็กอยู่จะกลายเป็น $[F_x(K-1) + F_x(j-1) / (F_x(K) - F_x(K-1)), F_x(K-1) + F_x(j) / F_x(K) - F_x(K-1))]$
 สัญลักษณ์ทุกตัวที่ได้นำไปแทนในแต่ละช่วงแล้วทำให้เกิดแท็ก โดยช่วงย่อยนั้นจะถูกแบ่งต่อไปในสัดส่วนที่เท่าๆกัน ขบวนการนี้สามารถที่จะเข้าใจมากกว่านี้ผ่านตัวอย่างข้างล่าง

ตัวอย่าง

พิจารณาตัวอักษรสามตัว $A = \{a_1, a_2, a_3\}$ ด้วย $P(a_1) = 0.7$ และ $P(a_2) = 0.1$ และ $P(a_3) = 0.2$ โดยใช้ตาราง (4.1) $F_x(1) = 0.7, F_x(2) = 0.8, F_x(3) = 1$ การแบ่งเป็นช่วงๆนี้แสดงในรูป 2.4

รูปที่ 2.4 จำกัดช่วงที่มีค่าแท็กอยู่สำหรับลำดับ $\{a_1, a_2, a_3, \dots\}$ ที่รับเข้ามา

การแบ่งเป็นออกไปเป็นส่วนๆ นั้น ขึ้นอยู่กับสัญลักษณ์โดยสัญลักษณ์ตัวแรกคือ a_1 วางอยู่ในช่วง $[0.0, 0.7)$ ถ้าสัญลักษณ์ตัวแรกคือ a_2 จะวางอยู่ในช่วง $[0.7, 0.8)$ ถ้าสัญลักษณ์ตัวแรกคือ a_3 จะวางอยู่ในช่วง $[0.8, 1.0)$ ถ้าช่วงที่บรรจุแท่งนี้ได้ถูกนำมาคิดแล้วเราก็จะทิ้งมันไปและช่วงก็ถูกแบ่งออกไปอีกในอัตราส่วนเดียวกับช่วงอันเดิม สมมติสัญลักษณ์ตัวแรกคือ a_1 จะถูกบรรจุอยู่ในช่วงย่อย $[0.0, 0.7)$ ช่วงย่อยจะถูกแบ่งในสัดส่วนที่แน่นอนเหมือนช่วงเดิม ให้ช่วงย่อย $[0.0, 0.49)$, $[0.49, 0.56)$ และ $[0.56, 0.7)$ ส่วนแบ่งแรกตรงกับสัญลักษณ์ a_1 ส่วนแบ่งที่สองตรงกับสัญลักษณ์ a_2 และส่วนแบ่งที่สาม $[0.56, 0.7)$ ตรงกับสัญลักษณ์ a_3 สมมติสัญลักษณ์ที่สองในอนุกรมคือ a_2 ค่าของแท่งเป็นค่าจำกัดบนช่วง เราก็จะแบ่งช่วงนี้ในสัดส่วนที่เท่ากันกับช่วงเดิมเพื่อที่จะได้รับช่วงย่อย $[0.49, 0.539)$ ตรงกับสัญลักษณ์ a_1

$[0.539, 0.546)$ ตรงกับสัญลักษณ์ a_2 และ $[0.546, 0.56)$ ตรงกับสัญลักษณ์ a_3 ถ้าสัญลักษณ์ตัวที่ 3 คือ a_3 แท่งจะถูกจำกัดอยู่ในช่วง $[0.546, 0.56)$ ซึ่งสามารถแบ่งย่อยอีกได้ต่อไป ขบวนการนี้ถูกอธิบายเป็นรูปที่ 2.4 จงจำไว้ว่าการเกิดของสัญลักษณ์จะทำให้เกิดช่วงย่อยและทำให้เกิดแท่ง

ใช้ขบวนการนี้ สำหรับอนุกรมที่เริ่มต้นด้วย $\{a_1, a_2, a_3, \dots\}$ จนกระทั่งสัญลักษณ์ที่ 3 a_3 และจะได้รับค่าแท่งถูกจำกัดอยู่ในช่วง $[0.546, 0.56)$ ถ้าสัญลักษณ์ที่ 3 เป็น a_1 แทนที่จะเป็น a_3 จะอยู่ในช่วง $[0.49, 0.539)$ ซึ่งจะไม่ลงอยู่ในช่วงย่อย $[0.546, 0.56)$ แต่ถ้าสองตัวจะเป็นตัวเดียวกันจากตอนนี้ (อันแรกเริ่มด้วย a_1, a_2, a_3 และอีกอันเริ่มด้วย a_1, a_2, a_1) ช่วงแท่งสำหรับอนุกรมจะไม่ตรงกันเสมอ

เท่าที่เราสามารถเห็นได้ ช่วงในแท่ง วิธีหนึ่งซึ่งเป็นที่นิยมคือใช้ จำกัดขอบล่างของช่วงอันอื่นที่เป็นไปได้ คือจุดกึ่งกลางของช่วง สำหรับตอนนี้ให้ใช้จุดกึ่งกลางเป็นแท่ง

ในรูปแบบที่เราจะเห็นว่าแท่ง มีกระบวนการสร้างทำงานเป็นคณิตศาสตร์ได้อย่างไร เราเริ่มด้วยอนุกรมที่มีความยาวเท่ากับ 1 สมมติเรามีแหล่งข้อมูลซึ่งใส่ด้วยสัญลักษณ์จากตัวหนังสือ $A = \{a_1, a_2, a_1, \dots, a_m\}$ เราสามารถจับคู่สัญลักษณ์ $\{a_i\}$ ไปเป็นจำนวนจริง $\{i\}$ ระบุ $\bar{T}_x(a_i)$ คือ

$$\bar{T}_x(a_i) = \sum_{k=1}^{i-1} P(X=K) + \frac{1}{2}P(X=i) \quad (2.5)$$

$$= F_x(i-1) + \frac{1}{2}P_x(X=i) \quad (2.6)$$

เท่าที่เราเห็นจากตัวอย่างข้างบนได้ให้แท่งที่ไม่เหมือนกันของอนุกรมความยาวเท่ากับ 1 เป็นเรื่องง่าย การเข้าใกล้นี้สามารถถูกต่อยาวเป็นอนุกรมได้อีกโดยการกำหนดให้มีลำดับบนอนุกรม เราต้องจัดลำดับอนุกรมเพราะว่าเราจะให้แท่งเป็นอนุกรมเฉพาะ x_i คือ

$$\bar{T}_x^{(m)}(a_i) = \sum_{y < x} P(y) + \frac{1}{2}P(x_i) \quad (2.7)$$

เมื่อ $y < x$ หมายความว่า y มาก่อน x ในการจัดลำดับบอกถึงความยาวของอนุกรม

วิธีจัดลำดับที่จะใช้คือจัดลำดับแบบเล็กซิโคกราฟฟิก (lexicographic) คือการนำตัวอักษรที่อยู่ในหนังสือมาจัดลำดับ ลำดับของคำในพจนานุกรมนั้นดีเพราะว่ามันเป็นรูปแบบที่มีมานานแล้ว

ตัวอย่าง

เราสามารถต่อจากตัวอย่างข้างต้นอนุกรมประกอบด้วย 2 แถว ใช้ลำดับแบบแผน อธิบายตามด้านบน ผลลัพธ์จะเป็น 11 12 13 ... 66 สามารถถูกสร้างโดยใช้สมการ 2.6 ยกตัวอย่างเช่น แท็กสำหรับอนุกรม 13 จะเป็น

$$\begin{aligned} \bar{T}_x(13) &= P(x=11) + P(x=12) + \frac{1}{2}P(x=13) \\ &= 1/36 + 1/36 + \frac{1}{2}(1/36) \\ &= 5/72 \end{aligned}$$

จำไว้ว่าการสร้างแท็กสำหรับ 13 เราไม่ต้องสร้างแท็กสำหรับทุกข้อความที่เป็นไปได้ ตามสมการ 2.6 ที่ถูกสร้างขึ้นตามความต้องการของเรา ซึ่งความน่าจะเป็นของทุกๆอนุกรมนั้นมีค่าค่า อนุกรมสำหรับแท็กไหนที่ถูกสร้างตามความต้องการของเราความน่าจะเป็นของทุกอนุกรมที่ให้ความยาวมาจะคำนวณได้อย่างแม่นยำ เรามีรหัสที่ใช้แทนค่า(codeword) สำหรับทุกอนุกรมของความยาวที่ให้มา โชคดีเราจะเห็นว่าการคำนวณแท็กที่ให้มาเป็นอนุกรมสัญลักษณ์ทั้งหมดที่เราต้องการคือความน่าจะเป็นของแต่ละสัญลักษณ์หรือความน่าจะเป็นของแต่ละโมเดล

จากที่กล่าวมาแล้วว่าช่วงบรรจุค่าแท็กสำหรับอนุกรมที่ให้มาไม่ตรงกันจากช่วงที่บรรจุค่าแท็กของทุกอนุกรม หมายความว่าทุกค่าในช่วงจะเป็นค่าที่ระบุที่ไม่เหมือนกันสำหรับ x , ก่อนหน้านี้ เพื่อที่จะเติมค่าจุดประสงค์แรกของอนุกรมที่ไม่ซ้ำกันให้เต็ม แต่มันเพียงพอที่จะคำนวณขอบเขตบนและล่างของช่วงที่บรรจุอยู่ในแท็ก และเลือกค่าใดๆในช่วงนั้นจากขอบเขตบนและล่างเพื่อที่จะสามารถคำนวณย้อนกลับดังที่แสดงในตัวอย่าง

ตัวอย่าง

เราจะใช้ตัวหนังสือของตัวอย่างเดิม และหาขอบเขตบนและล่างของช่วงที่บรรจุแท็กสำหรับอนุกรมจากตัวอย่างเดิม ในแบบอนุกรมนั้นคือ เราเห็น 3 ก่อนต่อจากนั้นก็เห็น 2 และ 2 อีกทีหลังจากการ

สังเกตแต่ละครั้งเราจะคำนวณขอบเขตบนและล่างของช่วงที่บรรจุแท่งที่อยู่ของอนุกรมที่ถูกสังเกตที่จุดนั้น เราจะให้ $l^{(n)}$ คือขอบเขตล่าง และ $u^{(n)}$ คือ ขอบเขตบน ซึ่ง n เป็นความยาวของอนุกรม

พิจารณาที่ 3 ก่อน

$$u^{(n)} = F_x(3), \quad l^{(n)} = F_x(2)$$

ต่อจากนั้นเราดูที่ 2 จะได้อนุกรม $x = 32$

$$u^{(2)} = F_x^{(2)}(32), \quad l^{(2)} = F_x^{(2)}(31)$$

เรากำหนดได้ค่า

$$\begin{aligned} F_x^{(2)}(32) &= P(x=11) + P(x=12) + \dots + P(x=16) \\ &\quad + P(x=21) + P(x=22) + \dots + P(x=26) \\ &\quad + P(x=31) + P(x=32) \end{aligned}$$

แต่

$$\sum_{i=1}^{i=b} P(x=ki) = \sum_{i=1}^{i=b} P(x_1=k, x_2=i) = P(x_1=k)$$

ซึ่ง $x = x_1 x_2$ เพราะฉะนั้น

$$\begin{aligned} F_x^{(2)}(32) &= P(x=11) + P(x=12) + P(x=31) + P(x=32) \\ &= F_x(2) + P(x=31) + P(x=32) \end{aligned}$$

อย่างไรก็ตาม สมมติว่าแต่ละแถวไม่ขึ้นต่อกัน

$$P(x=31) = P(x=3)P(x=1)$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$P(x = 32) = P(x = 3)P(x = 2)$$

ดังนั้น

$$\begin{aligned} P(x = 31) + P(x = 32) &= P(x_1 = 3)(P(x_2 = 1) + P(x_2 = 2)) \\ &= P(x_1 = 3)F_x(2) \end{aligned}$$

หาก

$$P(x_1 = 3) = F_x(3) - F_x(2)$$

เราสามารถเขียนได้ว่า

$$P(x = 31) + P(x = 32) = (F_x(3) - F_x(2))F_x(2)$$

และ

$$F_x^{(2)}(32) = F_x(2) + (F_x(3) - F_x(2))F_x(2)$$

เราสามารถเขียนเป็น

$$u^{(2)} = l^{(1)} + (u^{(1)} - l^{(1)})F_x(2)$$

เราสามารถแสดงว่า

$$F_x^{(2)}(31) = F_x(2) + (F_x(3) - F_x(2))F_x(1)$$

หรือ

$$l^{(2)} = l^{(1)} + (u^{(1)} - l^{(1)})F_x(1)$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนประกอบที่สามของอนุกรมคือ 2 และอนุกรมคือ $x = 322$ ขอบเขตบนและล่างของช่วงที่บรรจุแท็ก สำหรับอนุกรม คือ

$$l^{(3)} = F_x^{(3)}(321) \quad u^{(3)} = F_x^{(3)}(322)$$

เราพบว่า

$$F_x^{(3)}(322) = F_x^{(2)}(31) + (F_x^{(2)}(32) - F_x^{(2)}(31))F_x(2)$$

$$F_x^{(3)}(321) = F_x^{(2)}(31) + (F_x^{(2)}(32) - F_x^{(2)}(31))F_x(1)$$

หรือ

$$u^{(3)} = l^{(2)} + (u^{(2)} - l^{(2)})F_x(2)$$

$$l^{(3)} = l^{(2)} + (u^{(2)} - l^{(2)})F_x(1)$$

ปกติเราแสดงอนุกรมเป็น

$$l^{(n)} = l^{(n-1)} + (u^{(n-1)} - l^{(n-1)})F_x(x_n - 1) \quad (2.8)$$

$$u^{(n)} = l^{(n-1)} + (u^{(n-1)} - l^{(n-1)})F_x(x_n) \quad (2.9)$$

จำไว้ว่าตลอดขบวนการนี้เราไม่จำเป็นต้องคำนวณความน่าจะเป็น โดยเราจะใช้จุดกึ่งกลางของช่วงเป็น แท็ก ดังนั้น

$$\bar{T}_x(x) = \frac{u^{(n)} + l^{(n)}}{2}$$

ก่อนหน้านี้นี้แท็กและข้อมูลที่เราต้องการของอนุกรมใดๆสามารถคำนวณได้จากอนุกรมทั่วไปโดย ขบวนการสร้างแท็ก คือ cdf ของแหล่งกำเนิด ซึ่งสามารถถูกได้รับโดยตรงมาจากโมเดลความน่าจะเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอย่าง การสร้างแท็ก

พิจารณาแหล่งกำเนิดในตัวอย่างข้างต้น ระบุตัวแปรสุ่ม $x(a_i) = i$ สมมติเราต้องการที่จะเข้ารหัส 1 3 2 1 จากโมเดลความน่าจะเป็นเรารู้ว่า $F_x(k) = 0, k \leq 0$ $F_x(1) = 0.8$, $F_x(2) = 0.82$, $F_x(k) = 1, k < 3$ เราสามารถใช้ 2.8 และ 2.9 อนุกรมทวิคูณขอบบนและล่างของช่วงที่บรรจุแท็กเริ่มด้วย $u^{(0)}$ คู่ 1 และ $l^{(0)}$ คู่ 0

ส่วนประกอบตัวแรกของอนุกรม 1 ได้ผลเป็น

$$l^{(1)} = 0 + (1 - 0)0 = 0$$

$$u^{(1)} = 0 + (1 - 0)(0.8) = 0.8$$

นั่นคือแท็กสำหรับอนุกรม 1 3 คือ [0.8] รากที่ 2 คือ 3

$$l^{(2)} = 0 + (0.8 - 0)F_x(2) = 0.8 \times 0.82 = 0.656$$

$$u^{(2)} = 0 + (0.8 - 0)F_x(3) = 0.8 \times 1.0 = 0.8$$

ก่อนหน้าในช่วงที่บรรจุแท็กสำหรับอนุกรม 1 3 คือ [0.656, 0.8] รากที่ 3 คือ 2

$$l^{(3)} = 0.656 + (0.8 - 0.656)F_x(1) = 0.7712$$

$$u^{(3)} = 0.656 + (0.8 - 0.656)F_x(2) = 0.77408$$

และช่วงสำหรับแท็กคือ

$$l^{(4)} = 0.7712 + (0.77408 - 0.7712)F_x(0) = 0.7712$$

$$u^{(4)} = 0.7712 + (0.77408 - 0.7712)F_x(1) = 0.773504$$

แท็กสามารถถูกสร้างโดย

$$\bar{T}_x(x) = \frac{0.7712 + 0.773504}{2} = 0.772352$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำไว้ว่าช่วงที่เสร็จแล้วในแต่ละช่วง จะถูกบรรจุอยู่ในช่วงก่อนหน้านี้ ถ้าเรายกตัวอย่างสมการที่ถูกใช้เพื่อที่จะสร้างช่วง เราจะเห็นว่ามันจะเป็นกรณีเสมอ คุณสมบัตินี้จะถูกใช้ตลอดอักษรของแท้กได้ ผลลัพธ์ที่ไม่สามารถกำหนดได้ของขบวนการนี้ คือ ถ้าช่วงเล็กลงเรื่อยๆ เราก็ต้องการความแม่นยำสูงขึ้นเพื่อที่จะแก้ปัญหาที่ สูตรการรีสเกลต้องถูกนำมาช่วย ในข้อ 2.3.3.6 เราจะอธิบายการรีสเกล เพื่อที่จะสามารถช่วยปัญหาได้

2.3.3.3 การถอดรหัสแท้ก

เราใช้เวลาในการพิจารณาเพื่อแสดงว่าอนุกรมสามารถไม่เหมือนกันได้อย่างไรในการให้ข้อมูลจำนวนน้อย อย่างไรก็ตามแท้กจะไม่มีค่าอะไร ถ้าไม่สามารถถอดรหัสได้ด้วยการคำนวณน้อยๆ โชคดีที่การถอดรหัสแท้กนั้นเป็นเรื่องง่ายเหมือนการสร้างมัน เราสามารถเห็นทั้งหมดนี้ผ่านตัวอย่าง

ตัวอย่าง การถอดรหัสแท้ก

นำแท้กที่ได้รับมาจากตัวอย่างการสร้างแท้ก ลองพยายามที่จะรับอนุกรมที่ได้โดยแสดงแท้กที่เราจะลองพยายามจำลองการเข้ารหัสในแต่ละลำดับ เพื่อที่จะทำการถอดรหัส เมื่อค่าแท้กเป็น 0.772352 ช่วงที่บรรจุค่าแท้กนี้เป็นสับเซตของทุกช่วงที่ได้รับในการเข้ารหัส สูตรการถอดรหัสของเราจะเป็นการถอดรหัสส่วนที่เล็กสุดในอนุกรม ในแต่ละวิธีซึ่งขอบเขตบนและล่างจะบรรจุค่าแท้กอยู่เสมอ สำหรับแต่ละ k เราเริ่มด้วย $l^{(0)} = 0$ และ $u^{(0)} = 1$ หลังจากการถอดรหัสค่าตัวแรกของอนุกรม x_1 และ ขอบเขตบนและล่าง จะกลายเป็น

$$l^{(1)} = 0 + (1-0)F_x(x_1-1) = F_x(x_1-1)$$

$$u^{(1)} = 0 + (1-0)F_x(x_1) = F_x(x_1)$$

อีกคำพูดหนึ่งคือช่วงบรรจุค่าแท้กคือ $[F_x(x_1-1), F_x(x_1))$ เราต้องหาค่าของ x_1 ซึ่ง 0.772352 วางอยู่ในช่วง $[F_x(x_1-1), F_x(x_1))$ ถ้าเราเลือก $x_1 = 1$ ช่วงคือ $[0, 0.8)$ ถ้าเราเลือก $x_1 = 2$ ช่วงคือ $[0.8, 0.82)$ ถ้าเราเลือก $x_1 = 3$ ช่วงคือ $[0.82, 1.0)$ เราเลือก $x_1 = 1$ ตอนนี้เราทำซ้ำขบวนการเดิมสำหรับการหาค่ารากตัวที่สอง และใช้ x_2 ในการอัปเดต ค่าของ $l^{(1)}$ และ $u^{(1)}$

$$l^{(2)} = 0 + (0.8-0)F_x(x_2-1) = 0.8F_x(x_2-1)$$

$$u^{(2)} = 0 + (0.8-0)F_x(x_2) = 0.8F_x(x_2)$$

ถ้าเราเลือก $x_2 = 1$ ช่วงที่ได้ คือ $[0, 0.64)$ ซึ่งไม่ได้บรรลุค่าแท้ก่อนหน้า x_2 ไม่สามารถเป็น 1 ถ้าเราเลือก $x_2 = 2$ ช่วงที่ได้ คือ $[0.64, 0.656)$ ซึ่งไม่บรรลุค่าแท้ ถ้าเราเลือก $x_2 = 3$ ช่วงที่ได้ คือ $[0.656, 0.8)$ ซึ่งระบุค่าแท้ 0.772352 ก่อนหน้านี้ รากตัวที่สองคือ 3 เราสามารถอัปเดต ค่าของ $I^{(2)}$ และ $u^{(2)}$ และหาราก x_3 ซึ่งจะให้ช่วงที่บรรลุอยู่ในแท้

$$I^{(3)} = 0.656 + (0.8 - 0.656)F_x(x_3 - 1) = 0.656 + 0.144 \times F_x(x_3 - 1)$$

$$u^{(3)} = 0.656 + (0.8 - 0.656)F_x(x_3) = 0.656 + 0.144 \times F_x(x_3)$$

อย่างไรก็ตามการแสดง $u^{(3)}$ และ $I^{(3)}$ ทำให้รูปแบบยุ่งยาก เพื่อให้การเปรียบเทียบง่ายขึ้น เราสามารถลบค่าของ $I^{(2)}$ จาก ขอบเขตบนและขอบเขตล่างทั้งสองได้และเราสามารถหาค่าของ x_3 สำหรับ ช่วง $[0.144 \times F_x(x_3 - 1), 0.144 \times F_x(x_3)]$ ซึ่งบรรลุค่า $0.772352 - 0.656 = 0.116352$ หรือเราสามารถทำง่าย ๆ โดยแบ่งค่าแท้ที่อยู่ 0.116352 โดยใช้ 0.14 เพื่อให้ค่าเป็น 0.808 และหาค่าของ x_3 ซึ่ง 0.808 อยู่ในช่วง $[F_x(x_3 - 1), F_x(x_3)]$ เราสามารถพบว่าค่าเดียวของ x_3 ซึ่งนี้เป็น 2 ได้และแทนที่ 2 สำหรับ x_3 และ อัปเดตสมการ เราสามารถอัปเดตค่าสำหรับ $u^{(3)}$ และ $I^{(3)}$ เราสามารถหาค่า x_4 โดยการคำนวณขอบเขตบนและขอบเขตล่าง

$$I^{(4)} = 0.7712 + (0.77408 - 0.7712)F_x(x_4 - 1) = 0.7712 + 0.0288 \times F_x(x_4 - 1)$$

$$u^{(4)} = 0.7712 + (0.77408 - 0.7712)F_x(x_4) = 0.7712 + 0.0288 \times F_x(x_4)$$

เราสามารถลบ $I^{(3)}$ จากแท้เพื่อที่จะได้ค่า $0.772352 - 0.7712 = 0.001152$ และหาค่าของ x_4 ซึ่งช่วง $[0.00288 \times F_x(x_4 - 1), 0.00288 \times F_x(x_4)]$ ที่บรรลุค่า 0.001152 เพื่อจะทำการเปรียบเทียบนั้นง่ายขึ้นเราสามารถแบ่งค่าที่อยู่ใน $[0.00288 \times F_x(x_4 - 1), 0.144 \times F_x(x_4)]$ โดยใช้ 0.00288 เพื่อที่จะได้ค่า 0.4 และหาค่าของ x_4 สำหรับ 0.4 ที่อยู่ในช่วง $[F_x(x_4 - 1), F_x(x_4)]$ เราสามารถพบว่าค่าที่ได้คือ $x_4 = 1$ และเราต้องถอดรหัสอนุกรมทั้งหมดออกมา จำไว้ว่าเราต้องรู้ความยาวของอนุกรมก่อนเพื่อที่เราจะได้รู้ว่าเมื่อไหร่เราจะหยุด

จากตัวอย่างข้างบนเราสามารถสรุปการถอดรหัสเป็น

1. เริ่มต้นด้วยให้ $I^{(0)} = 0$ $u^{(0)} = 1$
2. สำหรับแต่ละค่า k หา $t^* = (tag - I^{(k-1)} / u^{(k-1)} - I^{(k-1)})$
3. หาค่า x_k สำหรับแต่ละ $F_x(x_k - 1) \leq t^* < F_x(x_k)$
4. อัปเดต $I^{(k)}$ $u^{(k)}$
5. ทำต่อไปเรื่อยๆจนถอดรหัสหมด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มี 2 วิธี ที่จะรู้ว่าเมื่อไหร่ที่อนุกรมได้ถูกถอดรหัสหมดแล้ว ตัวถอดรหัสต้องรู้ความยาวของอนุกรม ในแต่ละกรณีขบวนการถอดรหัสต้องหยุดเมื่อสัญลักษณ์ทุกตัวได้รับครบแล้ว ซึ่งเป็นอีกวิธีหนึ่งเพื่อที่จะรู้ว่าอนุกรมทั้งหมดได้ถูกถอดรหัสหมดแล้ว

2.3.3.4 การสร้างไค้ดไบนารี

การใช้อัลกอริทึม (algorithm) นี้ได้อธิบายไว้ในหัวข้อก่อนหน้า เราสามารถรับค่าเท็กสำหรับชุดข้อมูล x ด้วยวิธีการคำนวณที่มีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามไค้ดสำหรับลำดับนั้นคือสิ่งที่เราต้องการที่จะรู้ค่าของมันจริงๆ เราต้องหาไบนารีไค้ดซึ่งเป็นตัวแทนของชุดข้อมูล x ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะและด้วยวิธีที่มีประสิทธิภาพ

เราพูดได้ว่าค่าเท็กนั้นจะอยู่ในรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะสำหรับชุดข้อมูล หมายความว่าตัวแทนที่เป็นไบนารีของค่าเท็กนั้นมีรูปแบบเป็นไบนารีไค้ดที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของชุดข้อมูล อย่างไรก็ตามเราจะจัดวางได้อย่างไม่มีข้อจำกัดบนค่าในหน่วยของช่วงที่ค่าเท็กสามารถมีค่าอยู่ได้ ตัวแทนที่เป็นไบนารีของบางค่าจะยาวได้อย่างไม่จำกัด ซึ่งเป็นเหตุให้แม้ว่าไค้ดที่ได้จะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ แต่บางทีมันก็จะไม่มีประสิทธิภาพ การจะทำให้ไค้ดมีประสิทธิภาพนั้น ตัวแทนที่เป็นไบนารีนั้นจะต้องถูกตัดให้เล็กลง แต่ถ้าเราตัดให้เล็กลงแล้วตัวแทนนั้นยังคงให้ผลลัพธ์ของไค้ดเป็นเอกลักษณ์เฉพาะอีกหรือไม่ และสุดท้ายผลลัพธ์ของไค้ดยังมีประสิทธิภาพหรือไม่ และจำนวนเฉลี่ยของบิตต่อสัญลักษณ์นั้นจะไกลหรือใกล้จากค่าเอนโทรปีขนาดไหน โดยเราจะทดสอบคำถามเหล่านี้ทั้งหมดในหัวข้อถัดไป

แม้ว่าถ้าเราแสดงไค้ดที่มีเอกลักษณ์เฉพาะและประสิทธิภาพได้ แต่วิธีที่อธิบายถึงจุดนี้จะไม่สามารถปฏิบัติได้จริง ในหัวข้อ 2.4.2.2 เราจะอธิบายอัลกอริทึมที่ปฏิบัติได้จริงมากกว่าเดิมเพื่อการสร้างไค้ดเลขคณิตสำหรับชุดข้อมูล

2.3.3.5 ความมีเอกลักษณ์เฉพาะและประสิทธิภาพของไค้ดเลขคณิต

$\bar{T}_x(x)$ คือค่าที่อยู่ในช่วง $[0,1)$ ไบนารีไค้ดสำหรับ $\bar{T}_x(x)$ สามารถได้รับโดยการนำตัวแทนที่เป็นไบนารีของค่านี้และการตัดค่าให้เท่ากับ $l(x) = \left\lceil \log \frac{1}{P(x)} \right\rceil + 1$ บิต

ตัวอย่าง

พิจารณาแหล่ง A ซึ่งสร้างอักษรจากขนาดพหุคูณระ 4 ตัวอักษร

$$A = \{a_1, a_2, a_3, a_4\}$$

ด้วยค่าความน่าจะเป็น

$$P(a_1) = \frac{1}{2}, P(a_2) = \frac{1}{4}, P(a_3) = \frac{1}{8}, P(a_4) = \frac{1}{8}$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไบนารีโค้ดสำหรับแหล่งข้อมูลที่สามารถสร้างได้ตามตารางที่ 2.7 โดยปริมาณ $[\bar{T}_X(x)]_{l(x)}$, $[\bar{T}_X(x)]_{l(x)} + \frac{1}{2^{l(x)}}$ สามารถหาได้โดยการใช้สมการที่ 2.6 ตัวแทนที่เป็นไบนารีของ $\bar{T}_X$ ถูกตัดให้เหลือเป็น $\lceil \log \frac{1}{P(x)} \rceil + 1$ บิต เพื่อที่จะได้รับไบนารีโค้ด

สัญลักษณ์	F_X	$\bar{T}_X$	ค่าไบนารี	$\lceil \log \frac{1}{P(x)} \rceil + 1$	โค้ด
1	.5	.25	.010	2	01
2	.75	.625	.101	3	101
3	.875	.8125	.1101	4	1101
4	1.0	.9375	.1111	4	1111

ตารางที่ 2.7 โค้ดไบนารีสำหรับพยัญชนะ 4 ตัว

เราจะแสดงว่าโค้ดที่ได้รับในวิธีการนี้คือโค้ดที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะและสามารถถอดรหัสได้ อย่างแรกเราจะแสดงว่าโค้ดนี้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะและมันจะแสดงว่าการถอดรหัสนั้นก็จะได้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะด้วย

จำไว้ว่าขณะที่เราใช้ $\bar{T}_X(x)$ ในฐานะที่ใช้เป็นค่าเท็ทสำหรับชุดข้อมูล x ค่าต่างๆในช่วง $[F_X(x-1), F_X(x))$ จะเป็นค่าซึ่งชี้เฉพาะซึ่งเป็นเอกลักษณ์ ดังนั้นเพื่อจะแสดงว่าโค้ด $[\bar{T}_X(x)]_{l(x)}$ เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ทั้งหมดที่เราต้องการจะทำนั้นก็เพื่อจะแสดงว่ามันบรรจุอยู่ในช่วง $[F_X(x-1), F_X(x))$ เพราะเราตัดตัวแทนที่เป็นไบนารีของ $\bar{T}_X(x)$ ก็จะกลายเป็น $[\bar{T}_X(x)]_{l(x)}$, $[\bar{T}_X(x)]_{l(x)}$ จะน้อยกว่าหรือเท่ากับค่า $\bar{T}_X(x)$ เราสามารถจะงงเข้าไปอีกได้ว่า

$$0 \leq \bar{T}_X(x) - [\bar{T}_X(x)]_{l(x)} < \frac{1}{2^{l(x)}} \quad (2.10)$$

ในขณะที่ $\bar{T}_X(x)$ มีค่าน้อยกว่า $F_X(x)$

$$[\bar{T}_X(x)]_{l(x)} < F_X(x)$$

เพื่อที่จะแสดงว่า $[\bar{T}_X(x)]_{l(x)} \geq F_X(x-1)$ เริ่มสังเกตจาก

$$\frac{1}{2^{l(x)}} = \frac{1}{2^{\lceil \log \frac{1}{P(x)} \rceil + 1}}$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$\begin{aligned} &< \frac{1}{2^{\log \frac{1}{P(x)} + 1}} \\ &= \frac{1}{2^{\frac{1}{P(x)}}} \\ &= \frac{P(x)}{2} \end{aligned}$$

จาก (2.6) เราจะได้ว่า

$$\frac{P(x)}{2} = \bar{T}_X(x) - F_X(x-1)$$

ดังนั้น

$$\bar{T}_X(x) - F_X(x-1) > \frac{1}{2^{l(x)}} \quad (2.11)$$

รวม (2.10) และ (2.11) เราจะได้เป็น

$$\lfloor \bar{T}_X(x) \rfloor_{l(x)} \geq F_X(x-1) \quad (2.12)$$

ดังนั้นโค้ด $\lfloor \bar{T}_X(x) \rfloor_{l(x)}$ คือ ตัวแทนที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของ $\bar{T}_X(x)$

เพื่อแสดงว่าโค้ดนี้สามารถถอดรหัสได้โดยที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ เราจะต้องแสดงถึงโค้ดที่เป็นโค้ดส่วนหน้า (prefix code) นั่นคือ ไม่มีกลุ่มรหัสที่เป็นส่วนหน้าของอีกกลุ่มหนึ่ง เพราะอย่างนี้โค้ดส่วนหน้านั้นจึงสามารถถอดรหัสได้โดยมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะเสมอ โดยถ้าเราแสดงได้ว่าโค้ดเลขคณิตนั้นเป็นโค้ดส่วนหน้าแล้ว เราก็จะสามารถบอกได้ว่ามันสามารถถอดรหัสได้โดยมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะอยู่ด้วย ถ้าให้ค่า a อยู่ในช่วง $[0, 1)$ ด้วยตัวแทนที่เป็นไบนารี n บิต $[a_1, a_2, \dots, a_n]$ และค่า b ที่มีตัวแทนที่เป็นไบนารีคือ $[b_1, b_2, \dots, b_n]$ ในฐานะที่เป็นโค้ดส่วนหน้า ดังนั้น b ต้องถูกวางอยู่ในช่วง $[a, a + \frac{1}{2^n}]$ (ดูปัญหาที่ 1)

ถ้า x และ y เป็นชุดข้อมูล 2 ชุดที่แตกต่างกัน เราจะรู้ว่า $\lfloor \bar{T}_X(x) \rfloor_{l(x)}$ และ $\lfloor \bar{T}_X(y) \rfloor_{l(y)}$ วางอยู่ในสองช่วงที่ไม่เชื่อมต่อกันคือ $[F_X(x-1), F_X(x))$ และ $[F_X(y-1), F_X(y))$ ดังนั้นถ้าหากสามารถแสดงได้ว่าสำหรับชุดข้อมูล x ช่วง $[\lfloor \bar{T}_X(x) \rfloor_{l(x)}, \lfloor \bar{T}_X(x) \rfloor_{l(x)} + \frac{1}{2^{l(x)}})$ จะวางอยู่ภายในช่วง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของ $[F_X(x-1), F_X(x)]$ ทั้งหมด สิ่งนี้จะหมายความว่าโค้ดสำหรับชุดข้อมูลหนึ่งๆ ไม่สามารถเป็นโค้ดส่วนหน้าของโค้ดสำหรับชุดข้อมูลอื่นๆ ได้

เราได้แสดงว่า $[\bar{T}_X(x)]_{l(x)} \geq F_X(x-1)$ ไปเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นเราจึงเหลือหน้าที่ที่ต้องแสดงว่า

$$F_X(x) - [\bar{T}_X(x)]_{l(x)} > \frac{1}{2^{l(x)}}$$

สิ่งนี้จะทำให้ได้ว่า

$$\begin{aligned} F_X(x) - [\bar{T}_X(x)]_{l(x)} &> F_X(x) - \bar{T}_X(x) \\ &= \frac{P(x)}{2} \\ &> \frac{1}{2^{l(x)}} \end{aligned}$$

โค้ดนี้เป็นโค้ดส่วนหน้าทั่วไป โดยการนำตัวแทนที่เป็นไบนารีของ $\bar{T}_X(x)$ และตัดมันให้มีความยาวเป็น $l(x) = \lceil \log \frac{1}{P(x)} \rceil + 1$ บิต เราก็จะได้โค้ดที่สามารถถอดรหัสได้โดยที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ

ขณะที่โค้ดนี้สามารถถอดรหัสได้โดยมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะแล้ว จะมาคิดว่าประสิทธิภาพของมันจะเป็นอย่างไร เราจะแสดงให้เห็นว่าจำนวนของบิต $l(x)$ ที่ต้องการที่จะนำไปใช้ $F_X(x)$ ด้วยความแม่นยำที่มากพอ ซึ่งโค้ดสำหรับค่าของ x ที่แตกต่างกันคือ

$$l(x) = \lceil \log \frac{1}{P(x)} \rceil + 1$$

ถ้าไว้ว่า $l(x)$ คือ จำนวนของบิตที่ต้องการที่จะใช้ในการเข้ารหัสของชุดข้อมูล x ทั้งหมด ดังนั้นความยาวเฉลี่ยของโค้ดเลขคณิตสำหรับชุดข้อมูลที่มีความยาว m จะแทนโดย

$$l_A(m) = \sum P(x) l(x) \quad (2.13)$$

$$= \sum P(x) \left[\lceil \log \frac{1}{P(x)} \rceil + 1 \right] \quad (2.14)$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$\langle \sum P(x) \left[\log \frac{1}{P(x)} + 1 + 1 \right] \rangle \quad (2.15)$$

$$= -\sum P(x) \log P(x) + 2\sum P(x) \quad (2.16)$$

$$= H(X^{(m)}) + 2 \quad (2.17)$$

ถ้าให้ความยาวเฉลี่ยมีค่ามากกว่าค่าเอ็นโทรปีเสมอ จะได้ขอบเขตของ $l_A(m)$ เป็น

$$H(X^{(m)}) \leq l_A(m) \leq H(X^{(m)}) + 2$$

ความยาวต่อสัญลักษณ์ l_A หรืออัตราของโค้ดเลขคณิตซึ่งคือค่า $\frac{l_A(m)}{m}$ ดังนั้นขอบเขตของ l_A คือ

$$\frac{H(X^{(m)})}{m} \leq l_A \leq \frac{H(X^{(m)})}{m} + \frac{2}{m} \quad (2.18)$$

$$H(X^{(m)}) = mH(X) \quad (2.19)$$

ดังนั้น

$$H(X) \leq l_A \leq H(X) + \frac{2}{m} \quad (2.20)$$

โดยการเพิ่มความยาวของชุดข้อมูล เราจะสามารถรับประกันอัตราให้ใกล้ค่าเอ็นโทรปีเท่าที่เราต้องการได้

2.3.3.6 อัลกอริทึมในการที่จะนำไปประยุกต์ให้ใช้ได้จริง

อัลกอริทึมการเข้ารหัสและการถอดรหัสที่เราอธิบายมานั้น ไม่สามารถที่จะนำไปใช้จริงตามแนวทางที่อธิบายไว้ได้ จำไว้ว่าเหตุผลและหลักการสำหรับการใช้ค่าในช่วง $[0,1)$ ในฐานะที่เป็นค่าแท้ก็คือต้องมีค่าไม่จำกัดในช่วงนั้น อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติค่านั้นสามารถที่จะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะได้โดยแสดงเป็นตัวอย่างบนเครื่องซึ่งถูกจำกัดโดยจำนวนบิตที่มากที่สุด เราสามารถใช้สำหรับการแทนค่าได้พิจารณาค่าของ $l^{(n)}$ และ $u^{(n)}$ ในตัวอย่างการสร้างแท้ ในขณะที่ n มีค่ามากขึ้นค่าเหล่านี้จะยิ่งแคบมากขึ้นเรื่อยๆ นั่นหมายความว่า มันเหมาะสมที่จะใช้แทนช่วงย่อยทั้งหมดที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และเราจำเป็นต้องเพิ่มความเที่ยงตรง (precision) ในขณะที่ความยาวของชุดข้อมูลเพิ่มมากขึ้น ในระบบที่ความเที่ยงตรงนั้นจำกัด ค่าทั้ง 2 นั้นจะถูกกำหนดขอบเขตคู่เข้าสู่ค่าหนึ่ง และเราจะสูญเสียข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวกับชุดข้อมูลจากจุดที่ซึ่ง 2 ค่านี้เข้าสู่จุดหนึ่ง เพื่อจะหลีกเลี่ยงสถานการณ์นี้ เราจึงจำเป็นต้องปรับระดับของช่วงเอาใหม่ (rescale) อย่างไรก็ตามเราต้องทำมันในหนทางซึ่งจะช่วยรักษาข้อมูลที่จะใช้ส่งคล้ายกับการจะทำให้ส่วนการเข้ารหัสเพิ่มขึ้น (incremental encoding) เพื่อที่จะส่งส่วนของโค้ดที่เป็นชุดข้อมูลนั้นถูกพบเรื่อยๆ มันคิดว่าที่จะต้องรอนกระทั่งชุดข้อมูลทั้งหมดถูกพบแล้วก่อนการส่งบิตแรกออกไป อัลกอริทึมที่เราจะอธิบายในหัวข้อนี้จะดูแลปัญหาในเรื่องการปรับระดับที่สอดคล้องกันและการเข้ารหัสที่เพิ่มขึ้น

ในขณะที่ช่วงนั้นจะค่อยๆแคบลงกว่าเดิม มันจะเป็นไปได้มากที่ช่วงที่บรรจุก่าแท้กจะถูกจำกัดอยู่ในครึ่งของช่วงบนหรือครึ่งช่วงล่างของช่วง $[0,1)$ (เราจะแบ่งด้วยกรณีตามนี้ ซึ่งจะไม่เป็นจริงในเวลาต่อมา) ค่าแท้กที่จุดนี้จะถูกจำกัดอยู่ในครึ่งช่วงบนหรือครึ่งช่วงล่างของช่วงหนึ่งหน่วยเสมอ ดังนั้นบิตที่สำคัญที่สุด (most significant bit) ของค่าแท้กจะกลายเป็นตัวกำหนดไปเลย ถ้าค่าแท้กนั้นถูกกำหนดอยู่ในช่วงครึ่งบนของช่วงหนึ่งหน่วย ซึ่งค่าแท้กก็คือค่าที่มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 และบิตที่สำคัญที่สุดของค่าแท้กก็ต้องเป็น 1 แต่ถ้าค่าแท้กนั้นถูกกำหนดอยู่ในช่วงครึ่งล่างของช่วงหนึ่งหน่วย ซึ่งค่าแท้กก็คือค่าที่น้อยกว่า 0.5 และบิตที่สำคัญที่สุดของค่าแท้กก็ต้องเป็น 0 ในสถานการณ์นี้เราสามารถชี้ถึงตัวถอดรหัสซึ่งค่าแท้กที่ถูกจำกัดโดยการส่ง 1 สำหรับครึ่งบน และส่ง 0 สำหรับครึ่งล่าง ซึ่งค่าไบนารีที่เราส่งก็จะคือบิตที่สำคัญที่สุดของค่าแท้ก

แต่ก่อนที่ตัวเข้ารหัสและตัวถอดรหัสรู้ถึงส่วนครึ่งที่บรรจุก่าแท้ก เราสามารถเพิกเฉยอีกครึ่งหนึ่งของช่วงหนึ่งหน่วย ที่ไม่ได้บรรจุก่าแท้กและสนใจเฉพาะแต่ส่วนครึ่งที่บรรจุก่าแท้ก แต่ในฐานะที่โค้ดเลขคณิตนั้นเป็นแบบความเที่ยงตรงจำกัด เราจึงสามารถทำให้ดีที่สุดได้โดยการย้ายครึ่งช่วงที่บรรจุก่าแท้กไปให้เต็มช่วง $[0,1)$ การย้ายทำได้ดังนี้

$$E_1 : [0, 0.5) \rightarrow [0, 1); E_1(x) = 2x \quad (2.21)$$

$$E_2 : [0.5, 1) \rightarrow [0, 1); E_2(x) = 2(x - 0.5) \quad (2.22)$$

การย้ายทั้งสองเงื่อนไข เราจะสูญเสียข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับบิตตัวแรกไป อย่างไรก็ตามสิ่งนี้จะไม่จำเป็นเพราะเราได้ส่งบิตนั้นไปยังตัวถอดรหัสเรียบร้อยแล้ว เราสามารถทำกระบวนการนี้ได้อย่างต่อเนื่อง การสร้างบิตอีกตัวหนึ่งของค่าแท้กทุกๆครั้งที่ช่วงของค่าแท้กนั้นถูกจำกัดทั้งหมดอยู่ในช่วงครึ่งใดครึ่งหนึ่งของช่วงหนึ่งหน่วย กระบวนการสร้างบิตของค่าแท้กนี้ปราศจากการรอคอยที่จะต้องดูชุดข้อมูลทั้งหมดและถูกเรียกว่า การเข้ารหัสที่เพิ่มขึ้น

ตัวอย่าง : การสร้างค่าแท้กด้วยการขยายช่วง

ลองกลับไปดูที่ตัวอย่างการสร้างแท้ก จำได้ว่าเราต้องการที่จะเข้ารหัสชุดข้อมูล 1 3 2 1 ค่าความน่าจะเป็นมีดังนี้ $P(a_1) = 0.8$, $P(a_2) = 0.02$, $P(a_3) = 0.18$ เริ่มต้นด้วย $u^{(0)}$ เป็น 1 และ $l^{(0)}$ เป็น 0 ตัว (element)แรกของชุดข้อมูลคือ 1 จะทำให้เกิดผลลัพธ์ตามนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$I^{(1)} = 0 + (1-0)(0) = 0$$

$$u^{(1)} = 0 + (1-0)(0.8) = 0.8$$

ช่วง $[0, 0.8)$ ไม่ถูกจำกัดอยู่ทั้งครึ่งบนและครึ่งล่างของช่วงหนึ่งหน่วย ดังนั้นเราจะรับค่าของตัวต่อไป ซึ่งค่าตัวที่ 2 ของชุดข้อมูลคือ 3 ผลลัพธ์ที่ได้เป็นตามนี้

$$I^{(2)} = 0 + (0.8-0)F_X(2) = 0.8 \times 0.82 = 0.656$$

$$u^{(2)} = 0 + (0.8-0)F_X(3) = 0.8 \times 1.0 = 0.8$$

ช่วง $[0.656, 0.8)$ ทั้งหมดบรรจุอยู่ในครึ่งบนของช่วงหนึ่งหน่วย ดังนั้นเราจะส่งโค้ดไบนารี 1 และทำการปรับช่วงเป็น

$$I^{(2)} = 2 \times (0.656 - 0.5) = 0.312$$

$$u^{(2)} = 2 \times (0.8 - 0.5) = 0.6$$

ค่าตัวที่ 3 คือค่า 2 จะทำให้เกิดผลลัพธ์ได้เป็น

$$I^{(3)} = 0.312 + (0.6 - 0.312)F_X(1) = 0.312 + 0.288 \times 0.8 = 0.5424$$

$$u^{(3)} = 0.312 + (0.6 - 0.312)F_X(2) = 0.312 + 0.288 \times 0.82 = 0.54816$$

ช่วงสำหรับค่าแท้ก็คือ $[0.5424, 0.54816)$ ซึ่งทั้งหมดบรรจุอยู่ในครึ่งบนของช่วงหนึ่งหน่วย เราจะทำการส่ง 1 และทำการปรับช่วงต่อไปอีกครั้ง

$$I^{(3)} = 2 \times (0.5424 - 0.5) = 0.0848$$

$$u^{(3)} = 2 \times (0.54816 - 0.5) = 0.09632$$

ช่วงนี้ทั้งหมดจะถูกบรรจุในครึ่งล่างของช่วงหนึ่งหน่วย ดังนั้นเราจะส่ง 0 และใช้การย้ายตามเงื่อนไข E_1 ทำการปรับช่วงได้เป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$l^{(3)} = 2 \times (0.0848) = 0.1696$$

$$u^{(3)} = 2 \times (0.09632) = 0.19264$$

ทั้งหมดของช่วงนี้ยังคงอยู่ในครึ่งล่างของช่วงหนึ่งหน่วยอยู่ ดังนั้นเราจะส่ง 0 อีกครั้งและปรับช่วงอีกครั้งหนึ่งเป็น

$$l^{(3)} = 2 \times (0.1696) = 0.3392$$

$$u^{(3)} = 2 \times (0.19264) = 0.38528$$

เพราะช่วงที่บรรจุค่าแท้ยังคงอยู่ในครึ่งล่างของช่วงหนึ่งหน่วย เราจะส่ง 0 อีกตัวและปรับช่วงอีกครั้งหนึ่งได้เป็น

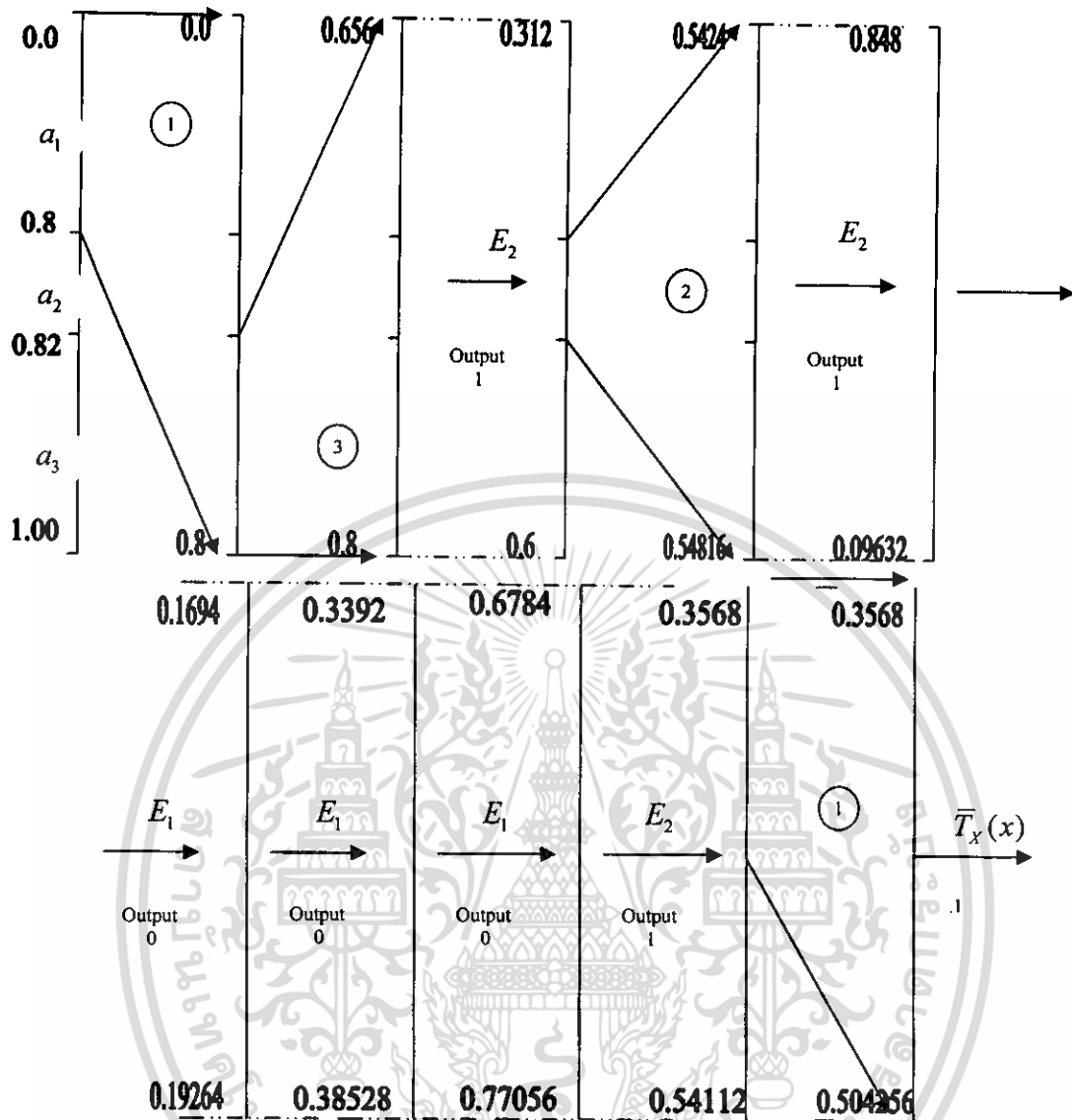
$$l^{(3)} = 2 \times (0.3392) = 0.6784$$

$$u^{(3)} = 2 \times (0.38528) = 0.77056$$

ตอนนี้ช่วงที่บรรจุค่าแท้ก็นั้นเป็นครึ่งบนของช่วงหนึ่งหน่วยแทน ดังนั้นเราจะส่ง 1 และปรับช่วงโดยการย้ายตามเงื่อนไข E_2 ได้เป็น

$$l^{(3)} = 2 \times (0.6784 - 0.5) = 0.3568$$

$$u^{(3)} = 2 \times (0.77056 - 0.5) = 0.54112$$

รูปที่ 2.5 แสดงการเข้ารหัสของการเข้ารหัสเลขคณิตแบบเลขฐานสอง

ที่แต่ละขั้น (stage) เราจะทำการส่งบิตที่สำคัญที่สุด ซึ่งคือตัวเดียวกับทั้งขอบเขตส่วนบนและขอบเขตส่วนล่างของช่วงของค่าแท้ก ถ้าบิตที่สำคัญที่สุดในขอบเขตส่วนบนและขอบเขตส่วนล่างเป็นตัวเดียวกันแล้วค่าของบิตที่จะส่งนี้จะเหมือนกันกับบิตที่สำคัญที่สุดของค่าแท้กเช่นกัน ดังนั้นเราจะส่งบิตที่สำคัญที่สุดของขอบเขตส่วนบนและขอบเขตส่วนล่างของค่าแท้กไปเรื่อยๆตราบใดที่มันยังคงเหมือนกันอยู่โดยเราจะส่งในรูปตัวแทนที่เป็นไบนารีของค่าแท้ก กระบวนการการปรับขยายช่วงนั้นสามารถทำได้โดยการเลื่อนบิตไปทางซ้ายซึ่งจะทำให้บิตที่สำคัญเป็นอันดับสองกลายเป็นบิตที่สำคัญที่สุด

ตามด้วยค่าตัวสุดท้ายขอบเขตบนและล่างของช่วงที่บรรจุก่าแท็ก คือ

$$l^{(4)} = 0.3568 + (0.54112 - 0.3568)F_x(0) = 0.3568 + 0.18422 \times 0.0 = 0.3568$$

$$u^{(4)} = 0.3568 + (0.54112 - 0.3568)F_x(1) = 0.3568 + 0.18422 \times 0.8 = 0.504256$$

ที่จุดนี้ถ้าเราต้องการหยุดการเข้ารหัส เราจำเป็นที่จะต้องทำรูปแบบสถานะสุดท้ายของค่าแท็กที่ตัวรับ โดยเราสามารถทำได้โดยการส่งตัวแทนที่เป็นไบนารีของค่าต่างๆในช่วงแท็กสุดท้าย ท้ายๆไปค่านี้จะเป็น $l^{(n)}$ ในเฉพาะตัวอย่างนี้มันเหมาะสมที่จะใช้ค่า 0.5 ตัวแทนที่เป็นไบนารีของ 0.5 คือ 0.10..... ดังนั้นเราจะส่ง 1 ตามด้วย 0 มากเท่าที่ต้องการโดยตามความยาวของการนำไปใช้

สังเกตว่าขนาดของช่วงแท็กที่ชั้นนี้จะประมาณ 64 เท่าของขนาดตอนที่เราใช้อัลกอริทึมที่ไม่ได้ตัดแปลงอะไรเลย ดังนั้นเทคนิคนี้จะแก้ปัญหาความเที่ยงตรงที่จำกัดได้ เราจะพบว่าบิตซึ่งเราส่งไปกับแต่ละการย้ายตามเงื่อนไขนั้นได้สร้างค่าแท็กออกมาโดยตัวของมันเอง ซึ่งเป็นค่าที่พอใจตามความต้องการของเราสำหรับการเข้ารหัสที่เพิ่มขึ้น ชุดข้อมูลที่เป็นไบนารีถูกสร้างขึ้นระหว่างกระบวนการเข้ารหัสในตัวอย่างก่อนหน้านี้คือ 1100011 เราสามารถพิจารณาได้ง่ายๆว่าสิ่งนี้คือปริมาณที่ขยายออกที่เป็นไบนารีของค่าแท็ก ค่าที่เป็นไบนารี .1100011 จะได้เท่ากับค่าฐานสิบ คือ 0.7734375 เมื่อมองย้อนกลับไปดูที่ตัวอย่างการสร้างแท็ก สังเกตได้ว่าค่านี้วางอยู่ภายในช่วงของแท็กสุดท้าย ดังนั้นเราสามารถใช้นี้ที่จะถอดรหัสของชุดข้อมูลได้

อย่างไรก็ตามเราต้องการที่จะทำการถอดรหัสที่เพิ่มขึ้นได้ดีเท่ากับการเข้ารหัสที่เพิ่มขึ้น ซึ่งจะต้องเริ่มตอบคำถาม 3 คำถามนี้

1. เราจะเริ่มการถอดรหัสอย่างไร
2. เราจะทำการถอดรหัสให้ต่อเนื่องได้อย่างไร
3. เราจะหยุดการถอดรหัสอย่างไร

คำถามที่ 2 นั้นง่ายที่จะตอบที่สุด การเริ่มต้นการถอดรหัส เราต้องทำการเลียนแบบอัลกอริทึมของการเข้ารหัสทั้งหมด นั่นคือเราวิธีที่จะทำการถอดรหัสได้อย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะเริ่มกระบวนการถอดรหัส เราจำเป็นต้องมีข้อมูลเพียงพอที่จะถอดรหัสสัญลักษณ์ตัวแรกได้อย่างถูกต้อง เพื่อที่จะรับประกันการถอดรหัสที่ถูกต้อง จำนวนบิตที่รับควรจะเป็นจุดทศนิยมที่น้อยกว่าช่วงของค่าแท็กที่น้อยที่สุด เราสามารถกำหนดจำนวนของบิตที่ต้องการก่อนที่เราจะเริ่มกระบวนการถอดรหัสโดยยึดอยู่บนพื้นฐานของช่วงของค่าแท็กที่น้อยที่สุด ลองใช้ข้อมูลนี้เพื่อดูวิธีที่เราถอดรหัสข้อความที่สร้างในตัวอย่างก่อนหน้านี้

ตัวอย่าง

ช่วงของแท็กที่เล็กที่สุดคือ $[0.8, 0.82)$ ซึ่งมีขนาด 0.02 ดังนั้นจำนวนของบิต k ที่ต้องการใช้ในการถอดรหัสเพื่อให้สามารถเริ่มปฏิบัติการได้อย่างถูกต้อง ควรจะได้ $2^{-k} < 0.02$ หรือ $k = 6$ ขณะที่ใน

การเข้ารหัส เราเริ่มด้วยค่าเริ่มต้นของ $u^{(0)} = 0$ และ $l^{(0)} = 0$ ชุดข้อมูลของบิตที่รับได้คือ 110001100...0 ค่า 6 บิตแรกแปลงเป็นฐานสิบจะได้ว่าค่าเท็ทเท่ากับ 0.765625 ซึ่งหมายความว่าค่าแรกของชุดข้อมูลคือ 1 จะได้รับผลลัพธ์ตามนี้

$$l^{(1)} = 0 + (1-0)(0) = 0$$

$$u^{(1)} = 0 + (1-0)(0.8) = 0.8$$

ช่วง $[0, 0.8)$ จะถูกจำกัดอยู่ในทั้งส่วนครึ่งบนและครึ่งล่างของช่วงหนึ่งหน่วย ดังนั้นเราจะดำเนินการต่อ ค่าเท็ท 0.765625 วางในช่วงบน 18% ของช่วง $[0, 0.8)$ ดังนั้นค่าที่ 2 ของชุดข้อมูลนี้คือ 3 เราจะได้ค่าช่วงของเท็ทเป็นตามนี้

$$l^{(2)} = 0 + (0.8-0)F_x(2) = 0.8 \times 0.82 = 0.656$$

$$u^{(2)} = 0 + (0.8-0)F_x(3) = 0.8 \times 1.0 = 0.8$$

ช่วง $[0.656, 0.8)$ ทั้งหมดจะบรรจุอยู่ในครึ่งบนของช่วงหนึ่งหน่วย ที่การเข้ารหัสเราจะส่งบิต 1 และทำการปรับช่วงใหม่ แต่ที่ตัวถอดรหัสเราจะเลื่อน 1 ออกจากบัพเฟอร์ของตัวรับและเคลื่อนบิตถัดไปเข้ามาอยู่ใน 6 บิตของค่าเท็ทแทน เราจะได้ผลลัพธ์ช่วงของค่าเท็ทเป็น

$$l^{(2)} = 2 \times (0.656 - 0.5) = 0.312$$

$$u^{(2)} = 2 \times (0.8 - 0.5) = 0.6$$

ในขณะที่ทำการเลื่อนบิตแล้วค่าเท็ทที่เราได้รับคือ 0.546875 เมื่อเราเปรียบเทียบค่านี้กับช่วงของค่าเท็ท เราจะสามารถพบได้ว่าค่านี้วางอยู่ในระดับ 80-82% ของช่วงของค่าเท็ท ดังนั้นเราจะถอดรหัสค่าตัวต่อไปของชุดข้อมูลซึ่งคือ 2 เราสามารถหาผลลัพธ์ช่วงของเท็ทได้เป็น

$$l^{(2)} = 0.312 + (0.6 - 0.312)F_x(1) = 0.312 + 0.288 \times 0.8 = 0.5424$$

$$u^{(2)} = 0.312 + (0.8 - 0.312)F_x(2) = 0.312 + 0.288 \times 0.82 = 0.54816$$

ในฐานะที่ช่วงของค่าเท็ททั้งหมดนั้นยังคงบรรจุอยู่ในครึ่งบนของช่วงหนึ่งหน่วย เราสามารถปรับช่วงโดยใช้ตามเงื่อนไข E_2 จะได้ว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$l^{(3)} = 2 \times (0.5424 - 0.5) = 0.0848$$

$$u^{(3)} = 2 \times (0.54816 - 0.5) = 0.09632$$

เราจะเลื่อนบิตออกจากค่าแท้กและเลื่อนบิตถัดไปเข้ามาแทน ตอนนี้ค่าแท้กก็คือ 000110 ช่วงของมันทั้งหมดจะบรรจุอยู่ครึ่งล่างของช่วงหนึ่งหน่วย ดังนั้นเราประยุกต์ตามเงื่อนไข E_1 และเลื่อนอีก 1 บิตขอบเขตบนและขอบเขตล่างของช่วงแท้กจะกลายเป็น

$$l^{(3)} = 2 \times (0.0848) = 0.1696$$

$$u^{(3)} = 2 \times (0.09632) = 0.19264$$

และค่าแท้กจะกลายเป็น 001100 ช่วงทั้งหมดยังคงบรรจุอยู่ในครึ่งล่างของช่วงหนึ่งหน่วย ดังนั้นเราจะเลื่อน 0 อีกตัวออกไป และจะได้ค่าแท้กเป็น 011000 และปรับช่วงอีกครั้งได้เป็น

$$l^{(3)} = 2 \times (0.1696) = 0.3392$$

$$u^{(3)} = 2 \times (0.19264) = 0.38528$$

เพราะช่วงที่บรรจุค่าแท้กยังคงอยู่ในช่วงครึ่งล่างของช่วงหนึ่งหน่วย เราจึงเลื่อน 0 ออกอีก 1 ตัวจากค่าแท้ก ซึ่งค่าแท้กจะกลายเป็น 110000 และปรับช่วงอีกครั้งหนึ่งได้เป็น

$$l^{(3)} = 2 \times (0.3392) = 0.6784$$

$$u^{(3)} = 2 \times (0.38528) = 0.77056$$

ตอนนี้ช่วงที่บรรจุค่าแท้กถูกบรรจุอยู่ในส่วนครึ่งบนของช่วงหนึ่งหน่วยทั้งหมด ดังนั้นเราจะเลื่อน 1 ออกจากค่าแท้ก และปรับช่วงโดยการย้ายตามเงื่อนไข E_2 ได้

$$l^{(3)} = 2 \times (0.6784 - 0.5) = 0.3568$$

$$u^{(3)} = 2 \times (0.77056 - 0.5) = 0.54112$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนนี้เปรียบเทียบค่าแท็กกับช่วงของแท็กเพื่อจะถอดรหัสค่าตัวสุดท้าย แท็กเป็น 100000 ซึ่งแปลงเป็นค่าเลขฐานสิบได้เป็น 0.5 ค่านี้วางบน 80% แรกของช่วง ดังนั้นเราจะถอดรหัสได้ค่า 1

เราจะแสดงว่าการใช้การขยายช่วง จะสามารถดูแลปัญหาความเที่ยงตรงที่ถูกจำกัดได้ นั่นคือมีความเป็นไปได้ของขอบเขตบนและล่างของช่วงที่กำลังเข้าสู่ค่าหนึ่ง อย่างไรก็ตามเราสามารถจัดการได้กับกรณีเหล่านี้เท่านั้น ซึ่งคือช่วงของค่าแท็กอยู่ในไม่ครึ่งล่างก็ครึ่งบนของช่วงหนึ่งหน่วย ตอนนี้เราจะพบวิธีที่จะดูแลกรณีที่ซึ่งช่วงของค่าแท็กคร่อมอยู่กึ่งกลางของช่วงหนึ่งหน่วย โดยตรวจสอบว่าถ้าช่วงของแท็กบรรจุอยู่ในช่วง $[0.25, 0.75]$ กรณีนี้จะเกิดขึ้นเมื่อ $l^{(n)}$ มีค่ามากกว่า 0.25 และ $u^{(n)}$ มีค่าน้อยกว่า 0.75 เมื่อเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น เราจะขยายช่วงของแท็กโดยใช้การย้ายตาม

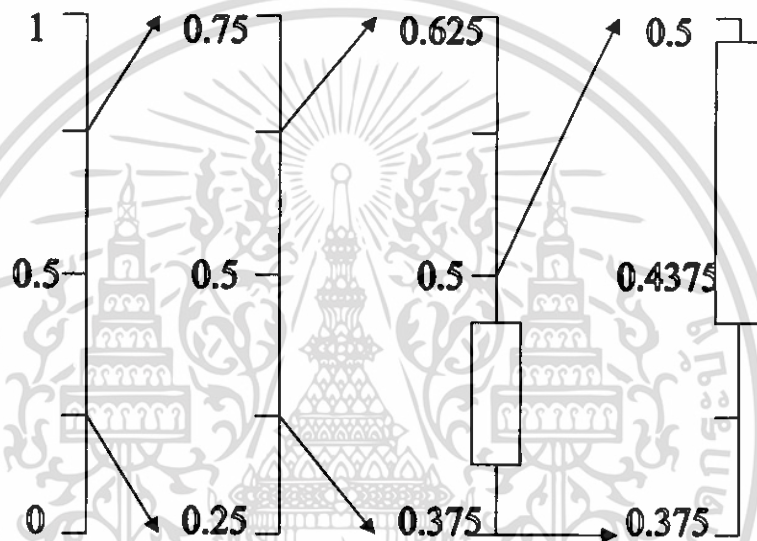
$$E_3 : [0.25, 0.75] \rightarrow [0, 1); \quad E_3(x) = 2(x - 0.25) \quad (2.23)$$

เราใช้บิต 1 เพื่อส่งข้อมูลเกี่ยวกับการย้ายตามเงื่อนไข E_2 และบิต 0 เพื่อส่งข้อมูลเกี่ยวกับการย้ายตามเงื่อนไข E_1 เราจะส่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการย้ายตามเงื่อนไข E_3 ให้กับตัวถอดรหัสได้อย่างไร เราจะใช้วิธีการที่แตกต่างออกไปในกรณีนี้ ที่เวลาเกิดการย้ายตามเงื่อนไข E_3 เราจะไม่ส่งข้อมูลใดๆออกไปยังตัวถอดรหัส แต่จะทำการบันทึกแบบง่ายๆถึงข้อเท็จจริงของกรณีนี้ที่ตัวเข้ารหัส สมมติว่าหลังจากนี้ช่วงของแท็กถูกจำกัดอยู่ที่ครึ่งบนของช่วงหนึ่งหน่วย ที่จุดนี้เราจะใช้การย้ายตามเงื่อนไข E_2 และส่ง 1 ไปยังเครื่องรับ สังเกตว่าช่วงของแท็กที่ขั้นนี้จะอยู่ที่อย่างน้อย 2 เท่าของที่มันจะอยู่ถ้าไม่ใช้การย้ายตามเงื่อนไข E_3 มากไปกว่านั้นขอบเขตบนของช่วงของแท็กจะน้อยกว่า 0.75 ดังนั้นถ้าการย้ายตามเงื่อนไข E_3 ไม่ได้นำมาวางอย่างถูกต้องหลังจากการย้ายตามเงื่อนไข E_2 ช่วงของแท็กจะบรรจุอยู่ในครึ่งล่างทั้งหมดของช่วงหนึ่งหน่วย ที่จุดนี้เราจะใช้การย้ายตามเงื่อนไข E_1 เพื่อส่ง 0 ไปยังเครื่องรับ ในความเป็นจริงอิทธิพลของการย้ายตามเงื่อนไข E_3 สามารถหลีกเลี่ยงแบบได้ง่ายกว่าที่ตัวถอดรหัสตามการย้ายตามเงื่อนไข E_2 กับการย้ายตามเงื่อนไข E_1 ที่ตัวเข้ารหัส หลังจากที่เราส่ง 1 หลังจากที่เราส่ง 1 เพื่อประกาศว่าเป็นการย้ายตามเงื่อนไข E_2 เราจะส่ง 0 เพื่อให้ตัวถอดรหัสพบร่องรอยที่เปลี่ยนไปในช่วงแท็กที่ตัวถอดรหัส ถ้าการขยายระดับครั้งแรกหลังจากเกิดเหตุการณ์ย้ายตามเงื่อนไข E_3 เป็นการย้ายตามเงื่อนไข E_1 เราจะทำการตรงข้ามแทนนั่นคือเราจะส่ง 0 ประกาศถึงการย้ายตามเงื่อนไข E_1 ตามด้วย 1 เพื่อเลียนแบบผลกระทบของการย้ายตามเงื่อนไข E_3 ที่ตัวเข้ารหัส

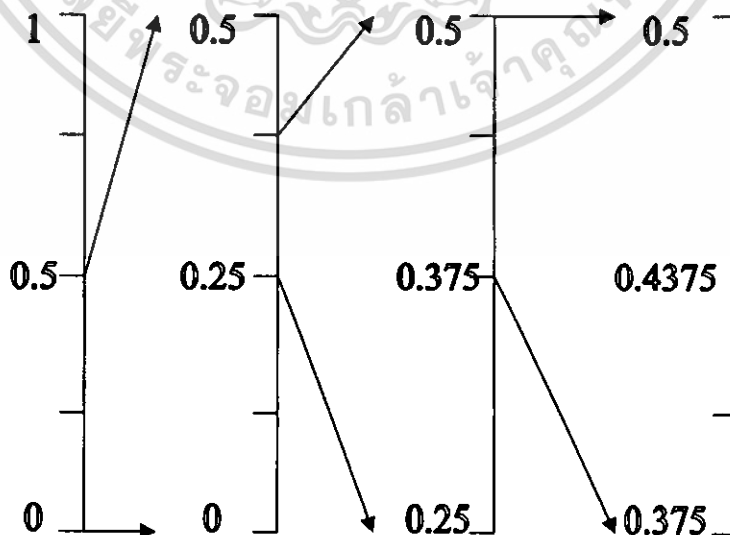
จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราต้องเกิดการย้ายตามเงื่อนไข E_3 อย่างต่อเนื่องที่ตัวเข้ารหัส เราจะแค่เก็บร่องรอยของจำนวนของการเกิดการย้ายตามเงื่อนไข E_3 และทำการส่งบิตที่ตรงกันข้ามมากมายไปเรื่อยๆ จนกว่าจะพบการย้ายตามเงื่อนไข E_1 หรือ E_2 ครั้งแรก ถ้าเราไปเจอการย้ายตามเงื่อนไข E_3 3 ครั้งที่ตัวเข้ารหัส ตามด้วยการย้ายตามเงื่อนไข E_2 เราจะส่ง 1 ตามด้วย 0 3 ตัว ในอีกด้านหนึ่งถ้าเราเจอการย้ายตามเงื่อนไข E_1 หลังจากการย้ายตามเงื่อนไข E_3 เราก็จะส่ง 0 ตามด้วย 1 3 ตัว ในเมื่อตัวถอดรหัสเลียนแบบตัวเข้ารหัส การย้ายตามเงื่อนไข E_3 ก็จะถูกประยุกต์ใช้ที่ตัวถอดรหัสด้วยเช่นกัน เมื่อช่วงของแท็กบรรจุอยู่ในช่วง $[0.25, 0.75]$

การเชื่อมโยงนี้ถูกวาดเป็นภาพประกอบในรูปที่ 2.6 และ 2.7 ให้ A เป็นตัวหนังสือ $A := \{a, b, c, d, e\}$ ใช้รูปแบบการกระจายความน่าจะเป็น รูปที่ 2.6 แสดงตัว c เป็นสัญลักษณ์ตัวแรก ช่วงที่เกี่ยวข้องด้วยคือ $[0.4, 0.6]$ ซึ่งครอบคลุมควอเตอร์ที่ 2 และ 3 เพราะฉะนั้นเราสามารถทำสเกล E3 และ ผลของช่วงที่ครอบคลุมควอเตอร์ที่ 2 และ 3 อีกทีหลังจากสเกล E3 ตัวถัดไป ช่วงจะครอบคลุมมากกว่า 2 ควอเตอร์ ดังนั้นเราต้องทำด้วยสัญลักษณ์ b ตัวถัดไป ผลของช่วงคือ $[0.375, 0.5]$ ซึ่งบรรจุค่าที่สมบูรณ์ในช่วงต่ำกว่าตรงกลาง สเกล E1 เก็บค่า 0 ในอนุกรมที่ออกมา ตามด้วย 1 บิต สำหรับ สเกล E3

รูปที่ 2.7 ทำไมการเก็บค่า 011 ถึงถูก เริ่มด้วยช่วง $[0, 1)$ เราทำสเกล E1 และ E2 ตามค่าบิตที่เก็บไว้ หมายความว่าหนึ่งสเกล E1 และ สอง สเกล E2 ผลของช่วงเหมือนกับรูปที่ 2.6 ซึ่งแสดงผลของ 2 สเกล E3 ตามโดยสเกล E1

รูปที่ 2.6 รูปแบบการใช้การวัดแบบ E3

รูปที่ 2.7 สำหรับการเปรียบเทียบ – ไม่มีการวัดแบบ E3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.3.7 การนำไปใช้ให้เกิดผลโดยจำนวนเต็ม

2.3.3.7.1 การนำการเข้ารหัสไปใช้

สิ่งแรกที่ต้องพิจารณาคือความยาวของค่าที่จะนำไปใช้ ให้เป็นความยาว m จะระบุค่าที่สำคัญในช่วง $[0,1)$ ไปเป็นค่าเลขฐานสองในช่วง 2^m จุด 0 จะถูกระบุค่าเป็น

$$\overbrace{00\dots 0}^{m \text{ times}},$$

ค่า 1 ก็จะถูกระบุค่าเป็น

$$\overbrace{11\dots 1}^{m \text{ times}}.$$

ค่า 0.5 ก็จะถูกระบุค่าเป็น

$$1 \overbrace{00\dots 0}^{m \text{ times}}.$$

สมการที่อัปเดตแล้วจะยังคงคล้ายกับสมการ (2.8) และ (2.9) ในการเข้ารหัสเลขคณิตแบบจำนวนเต็ม จะต้องแทนที่ $F_X(x)$ ในสมการเหล่านี้

ค่า n_j แสดงถึงจำนวนครั้งที่สัญลักษณ์ j เกิดขึ้นในลำดับของความยาว Total Count ดังนั้น $F_X(k)$ จะถูกประมาณเป็น

$$F_X(k) = \frac{\sum_{i=1}^k n_i}{\text{Total Count}} \quad (2.24)$$

จะได้

$$\text{Cum\_Count}(k) = \sum_{i=1}^k n_i$$

จะสามารถแสดงสมการ (2.8) และ (2.9) เป็น

$$I^{(n)} = I^{(n-1)} + \left[\left(u^{(n-1)} - I^{(n-1)} + 1 \right) \frac{\text{Cum\_Count}(x_n - 1)}{\text{Total Count}} \right] \quad (2.25)$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$u^{(n)} = l^{(n-1)} + \left[\left(u^{(n-1)} - l^{(n-1)} + 1 \right) \frac{\text{Cum\_Count}(x_n)}{\text{Total\_Count}} \right] - 1 \quad (2.26)$$

เมื่อ $x^{(n)}$ เป็นสัญลักษณ์ตัวที่ n ที่จะถูกเข้ารหัส $[x]$ จะเป็นจำนวนเต็มที่มีมากที่สุดที่น้อยกว่าหรือเท่ากับ x และการบวกและการลบหนึ่งนั้นเพื่อจัดการกับผลกระทบของการเข้ารหัสเลขคณิตแบบจำนวนเต็ม

เพราะวิธีที่ระบุค่าจุดสุดท้ายหรือจุดกึ่งกลางของช่วงหนึ่งหน่วยเมื่อทั้ง $l^{(n)}$ และ $u^{(n)}$ อยู่ในช่วงครึ่งบนหรือครึ่งล่างของช่วงพร้อมกัน บิตนำของ $l^{(n)}$ และ $u^{(n)}$ จะเหมือนกัน ถ้าบิตนำหรือบิตสูงสุด (most significant bit) เป็น 1 ดังนั้นค่าที่ระบุช่วง (tag interval) จะอยู่ในช่วงครึ่งบนของช่วง $[00\dots 0, 11\dots 1]$ ถ้าบิตสูงสุดเป็น 0 ค่าที่ระบุช่วงจะอยู่ในช่วงครึ่งล่าง จะนำการระบุตำแหน่ง E_1 และ E_2 มาใช้ในเงื่อนไขปกติ ซึ่งจะต้องเลื่อนบิตสูงสุดออกและเลื่อน 1 เข้ามาในรหัสจำนวนเต็มของ $u^{(n)}$ และเลื่อนบิต 0 เข้ามาในรหัส $l^{(n)}$ ตัวอย่างเช่น สมมติค่า m เป็น 6 $u^{(n)}$ เท่ากับ 54 $l^{(n)}$ เท่ากับ 33 เลขฐานสองที่แสดงค่า $u^{(n)}$ และ $l^{(n)}$ จะเป็น 110110 และ 100001 ตามลำดับ สังเกตว่าค่าบิตสูงสุดของทั้งสองจะเป็น 1 เมื่อทำตามวิธีข้างต้นจะส่งบิต 1 ออก (เพื่อส่งหรือเก็บไว้) และเลื่อน 1 เข้าสำหรับ $u^{(n)}$ และเลื่อน 0 สำหรับ $l^{(n)}$ จะได้ค่าใหม่ของ $u^{(n)}$ เป็น 101101 หรือ 45 และค่าใหม่สำหรับ $l^{(n)}$ เป็น 000010 หรือ 2 ซึ่งการระบุตำแหน่งของ E_2 ก็จะใช้วิธีเดียวกันนี้ จะเห็นว่าการระบุตำแหน่ง E_1 จะถูกแสดงโดยใช้กระบวนการเดียวกัน

หากต้องการระบุตำแหน่ง E_3 จะควบคุมบิตสูงสุดลำดับที่สอง (second most significant bit) ของ $u^{(n)}$ เป็น 0 และบิตสูงสุดลำดับที่สองของ $l^{(n)}$ เป็น 1 หมายความว่าค่าที่ระบุช่วงจะอยู่บนช่วงครึ่งกลางของช่วง $[00\dots 0, 11\dots 1]$ การระบุตำแหน่ง E_3 สำหรับการนำไปใช้จะคอมพลิเมนต์บิตสูงสุดลำดับที่สองใน $u^{(n)}$ และ $l^{(n)}$ และเลื่อนออกทางซ้าย เลื่อน 1 เข้าใน $u^{(n)}$ และเลื่อน 0 เข้าใน $l^{(n)}$ จำนวนการระบุตำแหน่ง E_3 จะเก็บไว้ใน Scale3

ตัวอย่าง

การเข้ารหัสลำดับ 1 3 2 1 ด้วยค่าในตาราง เริ่มแรกจำเป็นต้องเลือกความยาว m ของค่า $\text{Cum\_Count}(1)$ และ $\text{Cum\_Count}(2)$ จะต่างกันเพียง 1 จากเดิมที่ค่า Cum_Count จะถูกแปลงเป็นจุดสุดท้ายของช่วงย่อย

$\text{Count}(1) = 40$	$\text{Cum\_Count}(0) = 0$	$\text{Scale3} = 0$
$\text{Count}(2) = 1$	$\text{Cum\_Count}(1) = 40$	
$\text{Count}(3) = 9$	$\text{Cum\_Count}(2) = 41$	
$\text{Total\_Count} = 50$	$\text{Cum\_Count}(3) = 50$	

ตารางที่ 2.8 ค่าสำหรับตัวอย่างการเข้ารหัสเลขคณิต

เพื่อให้แน่ใจว่าค่าความยาวที่เลือกจะให้ช่วงที่เพียงพอที่จะแสดงความต่างระหว่างช่วงที่น้อยที่สุดได้ ซึ่งจะมีการหาสเกลใหม่เมื่อช่วงนั้นเล็กลง เพื่อให้แน่ใจว่าจุดสุดท้ายของช่วงยังคงชัดเจนอยู่ จึงจำเป็นต้องทำให้ทุกค่าในช่วงจาก 0 ถึง $Total\_Count$ (เหมือนกับ $Cum\_Count(3)$) ยังถูกแสดงอย่างเป็นเอกลักษณ์ในช่วงที่เลือกที่จะไม่เกิดการหาสเกลใหม่ เมื่อ $l^{(n)}$ อยู่ต่ำกว่าจุดกึ่งกลางของช่วงและ $u^{(n)}$ อยู่ที่ควอเตอร์ที่สามของช่วง หรือเมื่อ $u^{(n)}$ อยู่ที่จุดกึ่งกลางพอดีและ $l^{(n)}$ อยู่ต่ำกว่าควอเตอร์แรกของช่วง นั่นคือช่วงที่เล็กที่สุด $[l^{(n)}, u^{(n)}]$ จะเป็นหนึ่งในสี่ของช่วงค่า 2^m ที่มีดังนั้น m ควรมีค่ามากพอที่จะวางค่าที่เป็นเอกลักษณ์ระหว่าง 0 ถึง $Total\_Count$

สำหรับตัวอย่างนี้ หมายถึงช่วงความกว้างทั้งหมดต้องมากกว่า 200 ค่า m ที่เหมาะสมกับความ ต้องการจึงเป็น 8 จากค่า m นี้เราจะได้

$$l^{(0)} = 0 = (00000000)_2$$

$$u^{(0)} = 255 = (11111111)_2$$

เมื่อ $(\dots)_2$ เป็นเลขฐานสองที่แทนที่เลข

ส่วนแรกของลำดับที่จะเข้ารหัสคือ 1 จะได้

$$l^{(1)} = 0 + \left\lfloor \frac{256 \times Cum\_Count(0)}{50} \right\rfloor = 0 = (00000000)_2$$

$$u^{(1)} = 0 + \left\lfloor \frac{256 \times Cum\_Count(1)}{50} \right\rfloor - 1 = 203 = (11001011)_2$$

ส่วนต่อไปของลำดับคือ 3 :

$$l^{(2)} = 0 + \left\lfloor \frac{204 \times Cum\_Count(2)}{50} \right\rfloor = 167 = (10100111)_2$$

$$u^{(2)} = 0 + \left\lfloor \frac{204 \times Cum\_Count(3)}{50} \right\rfloor - 1 = 203 = (11001011)_2$$

บิตสูงสุดของ $l^{(n)}$ และ $u^{(n)}$ เป็น 1 ทั้งคู่ ดังนั้นเราจึงเลื่อนบิตนี้ออกและส่งไปยังตัวอักษรรหัส ทุกบิตที่เลื่อนไปทางซ้ายหนึ่งบิตจะได้

$$l^{(2)} = (01001110)_2 = 78$$

$$u^{(0)} = (10010111)_2 = 151$$

สังเกตว่าหากบิตสูงสุดของลิมิตแตกต่างกัน บิตสูงสุดลำดับที่สองของขอบบนเป็น 0 ในขณะที่บิตสูงสุดลำดับที่สองของขอบล่างเป็น 1 นั่นจะเป็นเงื่อนไขสำหรับการระบุตำแหน่ง E_3 เราจะคอมพลิเมนต์บิตสูงสุดลำดับที่สองของลิมิตทั้งคู่และเลื่อนหนึ่งบิตออกไปทางซ้าย เลื่อน 0 เข้ามาที่บิตต่ำสุดของ $l^{(2)}$ และเลื่อน 1 สำหรับ $u^{(2)}$ จะได้

$$l^{(2)} = (01001110)_2 = 28$$

$$u^{(0)} = (10101111)_2 = 175$$

จะเพิ่ม Scale3 ไปเป็นค่า 1

ส่วนต่อไปของลำดับคือ 2 จะอัปเดตลิมิตเป็น

$$l^{(3)} = 28 + \left\lfloor \frac{148 \times \text{Cum\_Count}(1)}{50} \right\rfloor = 146 = (10010010)_2$$

$$u^{(3)} = 28 + \left\lfloor \frac{148 \times \text{Cum\_Count}(2)}{50} \right\rfloor - 1 = 148 = (10010100)_2$$

บิตสูงสุดทั้งสองสามารถระบุค่าได้ ดังนั้นจึงเลื่อนบิต 1 ออกและเลื่อนมาทางซ้ายหนึ่งบิต

$$l^{(3)} = (00100100)_2 = 36$$

$$u^{(3)} = (01010011)_2 = 41$$

ขณะที่ Scale3 เป็น 1 เราจะส่ง 0 และลดค่า Scale3 ลงเป็น 0 บิตลำดับสูงสุดของขอบบนและขอบล่างก็เป็น 0 ทั้งคู่ จึงเลื่อนออกและส่ง 0 :

$$l^{(3)} = (01001000)_2 = 72$$

$$u^{(3)} = (01010011)_2 = 83$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บิตลำดับสูงสุดเป็น 0 ทั้งคู่ก็ก จึงเลื่อนออกและส่ง 0 :

$$l^{(3)} = (10010000)_2 = 144$$

$$u^{(3)} = (10100111)_2 = 167$$

ตอนนี้บิตลำดับสูงสุดของทั้งคู่เป็น 1 ดังนั้นจึงเลื่อนออกและส่ง 1 ลิมิทจะกลายเป็น

$$l^{(3)} = (00100000)_2 = 32$$

$$u^{(3)} = (01001111)_2 = 79$$

อีกครั้งที่บิตลำดับสูงสุดเหมือนกัน จะเลื่อนออกและส่ง 0 :

$$l^{(3)} = (01000000)_2 = 64$$

$$u^{(3)} = (10011111)_2 = 159$$

ขณะนี้บิตลำดับสูงสุดนั้นแตกต่างกัน บิตสูงสุดลำดับที่สองของขอบบนเป็น 1 และขอบล่างเป็น 0 ซึ่งเป็นกรณีของการระบุตำแหน่ง E_3 นำการระบุตำแหน่ง E_3 มาใช้โดยทำคอมพลิเมนต์บิตสูงสุดลำดับที่สอง และเลื่อนหนึ่งบิตออกไปทางซ้าย จะได้

$$l^{(3)} = (00000000)_2 = 0$$

$$u^{(3)} = (10111111)_2 = 191$$

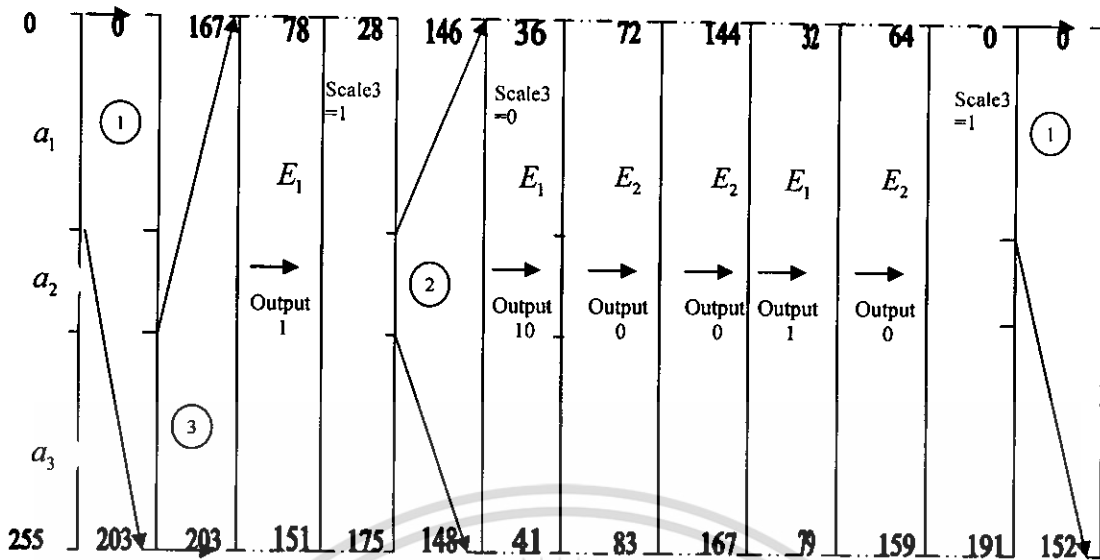
ส่วนถัดไปของลำดับที่จะเข้ารหัสคือ 1 ดังนั้น

$$l^{(4)} = 0 + \left\lfloor \frac{192 \times \text{Cum\_Count}(0)}{50} \right\rfloor = 0 = (00000000)_2$$

$$u^{(4)} = 0 + \left\lfloor \frac{192 \times \text{Cum\_Count}(1)}{50} \right\rfloor - 1 = 152 = (10011000)_2$$

กระบวนการเข้ารหัสจะดำเนินต่อไปดังนี้ ในจุดนี้เราได้สร้างลำดับเลขฐานสอง 1100010

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 2.8 แสดงการเข้ารหัสของการเข้ารหัสเลขคณิตแบบจำนวนเต็ม

2.3.3.7.2 การนำไปใช้ของตัวถอดรหัส

การนำไปใช้ของตัวถอดรหัสเป็นเหมือนทั่วไป สำหรับการนำไปใช้แบบจำนวนเต็ม วิธีการถอดรหัสจะเป็นดังนี้

1. เริ่มต้น $l^{(0)} = 00\dots0$ และ $u^{(0)} = 11\dots1$
2. สำหรับแต่ละ k หาค่า $t^* = (tag - l^{(k-1)} + 1) / (u^{(k-1)} - l^{(k-1)} + 1)$
3. หาค่าของ $x^{(k)}$ สำหรับที่ $\frac{Cum\_Count(x^{(k)} - 1)}{Total\_Count} \leq t^* < \frac{Cum\_Count(x^{(k)})}{Total\_Count}$
4. อัปเดต $u^{(k)}$ และ $l^{(k)}$
5. ดำเนินการต่อไปเรื่อยๆจนกว่าลำดับทั้งหมดถูกถอดรหัสแล้ว

2.3.4 การเปรียบเทียบระหว่างการเข้ารหัสแบบฮัฟแมน กับการเข้ารหัสเลขคณิต

เราอธิบายวิธีการของการเข้ารหัสตัวใหม่นี้ว่าสามารถทำการเข้ารหัสชุดข้อมูลของสัญลักษณ์ แม้ว่าจะมีความยุ่งยากมากกว่าการเข้ารหัสแบบฮัฟแมน วิธีการเข้ารหัสนี้จะทำงานได้ดีนั้นขึ้นอยู่กับ การนำไปใช้ สิ่งแรกลองใช้โค้ดนี้สำหรับแหล่งข้อมูลของการเข้ารหัสด้วยอันที่เรารู้ค่าของโค้ดแบบฮัฟแมน ดูที่ตัวอย่างแรกสุด ความยาวเฉลี่ยของโค้ดนี้คือ

$$l = 2 \times 0.5 + 3 \times 0.25 + 4 \times 0.125 + 4 \times 0.125$$

$$= 2.75 \text{ bits/symbol}$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทวนดูในก่อนหน้านี้ ซึ่งค่าเอนโทรปีของแหล่งข้อมูลคือ 1.75 bits/symbol และโค้ดฮัฟแมนก็ใช้ตามค่าเอนโทรปีนี้ เห็นได้ชัดว่าการเข้ารหัสเลขคณิตไม่เป็นแนวทางที่ดีถ้านำไปใช้ในการเข้ารหัสข้อความที่มีเพียงหนึ่งสัญลักษณ์ต่อหนึ่งครั้ง ลองทำซ้ำในตัวอย่างเดิมด้วยข้อความที่ประกอบด้วยสองสัญลักษณ์ (สังเกตว่าในแบบฝึกหัดเราจะไม่ใช้การเข้ารหัสเลขคณิตกับโค้ดที่มีชุดข้อมูลสั้น)

ตัวอย่าง

ถ้าเราเข้ารหัสสองสัญลักษณ์ต่อหนึ่งครั้ง ผลลัพธ์ของโค้ดจะถูกแสดงตามในตารางที่ 2.9 ความยาวเฉลี่ยต่อข้อความคือ 4.5 bits ดังนั้นการใช้สองสัญลักษณ์ต่อหนึ่งครั้งเราจะได้รับอัตราเป็น 2.25 bits/symbol (แน่นอนมันดีกว่า 2.75 bits/symbol แต่ยังคงไม่ดีเท่ากับอัตราที่ดีที่สุดคือ 1.75 bits/symbol) อย่างไรก็ตามเราจะพบว่าถ้าหากเราเพิ่มจำนวนของสัญลักษณ์ของข้อความมากขึ้นผลลัพธ์ที่ได้นั้นก็ยิ่งดีขึ้นเรื่อยๆ

ข้อความ	$P(x)$	$\bar{T}_x(x)$	$\bar{T}_x(x)$ ในรูป ฐานสอง	$\lceil \log \frac{1}{P(x)} \rceil + 1$	โค้ด
11	.25	.125	.001	3	001
12	.125	.3125	.0101	4	0101
13	.0625	.40625	.01101	5	01101
14	.0325	.46875	.01111	5	01111
21	.125	.5625	.1001	4	1001
22	.0625	.65625	.10101	5	10101
23	.03125	.703125	.101101	6	101101
24	.03125	.734375	.101111	6	101111
31	.0625	.78125	.11001	5	11001
32	.03125	.828125	.110101	6	101111
33	.015625	.8515625	.1101101	7	1101101
34	.015625	.8671875	.1101111	7	1101111
41	.0625	.90625	.11101	5	11101
42	.03125	.953125	.111101	6	111101
43	.015625	.9765625	.1111101	7	1111101
44	.015625	.984375	.1111111	7	1111111

ตารางที่ 2.9 รหัสเลขคณิต สำหรับ 2 สัญลักษณ์ต่อชุดข้อมูล

เราจะรู้ได้อย่างไรว่าจะใช้วิธีการเข้ารหัสเลขคณิตเพื่อจะให้ผลลัพธ์ที่ดีกว่าการเข้ารหัสแบบฮัฟแมนนั้นจะใช้เมื่อมีจำนวนสัญลักษณ์เท่าใด เราสามารถที่จะนึกโดยดูที่ขอบเขตของอัตราการใช้รหัสขอบเขตบนความยาวเฉลี่ย L_A ของโค้ดแบบเลขคณิตคือ

$$H(X) \leq L_A \leq H(X) + \frac{2}{m}$$

มันไม่ต้องใช้สัญลักษณ์มากต่อชุดข้อมูลสำหรับ โค้ดแบบเลขคณิตก็จะได้อัตราเข้ารหัสใกล้เคียงกับค่าเอ็นโทรปี อย่างไรก็ตามถ้าเราใช้ m สัญลักษณ์เท่ากัน อัตราการใช้รหัสของโค้ดแบบฮัฟแมนคือ

$$H(X) \leq L_H \leq H(X) + \frac{1}{m}$$

ข้อดีดูเหมือนว่าจะดูไม่จริงสำหรับโค้ดแบบฮัฟแมน แม้ว่าข้อดีจะลดลงเมื่อเพิ่มจำนวน m อย่างไรก็ตามถ้าว่าการสร้างชุดของโค้ดสำหรับชุดข้อมูลที่มีความยาว m การใช้กระบวนการฮัฟแมนต้องการการสร้างโค้ดทั้งหมดของชุดข้อมูลของความยาว m จะใช้วิธีการของฮัฟแมนซึ่งต้องใช้โค้ดทั้งหมดที่มีสำหรับชุดข้อมูลที่เป็นไปได้ทั้งหมดของความยาว m ถ้าขนาดของอักขระเป็น k และขนาดของโค้ดบิตจะเป็น k^m ซึ่งถ้ากำหนดให้ค่าอย่างสมเหตุผลจะได้ค่าของ $k=16$ และ $m=20$ จะให้ขนาดของโค้ดบิตเป็น 16^{20} สิ่งนี้ดูเหมือนจะไม่ใช่วิธีทางเลือกที่เป็นไปได้มากนัก สำหรับกระบวนการถอดรหัสเลขคณิตเราจะไม่ต้องใช้ทั้งหมดของโค้ดบิต แต่เราจะทำให้โค้ดนั้นง่ายขึ้นโดยใช้ค่าที่แทนซึ่งจะต้องสอดคล้องกับชุดข้อมูล ดังนั้นมันจะสามารถนำมาใช้จริงได้สำหรับการสร้างโค้ดของชุดข้อมูลที่มีความยาว 20 หรือมากกว่านั้น ในทางปฏิบัติเราสามารถทำให้ m ใหญ่พอสำหรับตัวเข้ารหัสเลขคณิตและไม่พอสำหรับตัวเข้ารหัสฮัฟแมน สิ่งนี้หมายความว่าแหล่งข้อมูลที่เราใช้ทั้งหมดนี้ เราสามารถที่จะทำให้เข้าใกล้เอ็นโทรปีด้วยการใช้การเข้ารหัสเลขคณิตมากกว่าการใช้การเข้ารหัสฮัฟแมน ยกเว้นว่าแหล่งข้อมูลนั้นมีความน่าจะเป็นที่จะเกิดเลขยกกำลังสองซึ่งในกรณีนี้อักษรตัวเดียวของฮัฟแมน โค้ดสามารถที่จะได้ค่าเอ็นโทรปี และเราไม่สามารถจะใช้การเข้ารหัสเลขคณิตมาช่วยเพื่อให้ดีขึ้นกว่าเดิมได้ ไม่ว่าความยาวของชุดข้อมูลจะเป็นเท่าไรก็ตาม

ปริมาณที่ได้มาจะขึ้นอยู่กับแหล่งข้อมูล ถ้าได้ใหม่ว่าโค้ดฮัฟแมนนั้นเรารับประกันไว้ว่าจะได้อัตราอยู่ในช่วง $0.086 + p_{\max}$ ของเอ็นโทรปี ซึ่ง $p_{\max}$ คือค่าความน่าจะเป็นของตัวอักษร 1 ตัวในทั้งหมดที่น่าจะเหมาะสมที่สุดในอักขระ ถ้าขนาดของอักขระนั้นค่อนข้างใหญ่มาก และค่าความน่าจะเป็นนั้นดูไม่น่าจะหาได้ ค่าความน่าจะเป็นสูงสุด $p_{\max}$ จะค่อนข้างเล็ก ในกรณีนี้ประโยชน์ของการเข้ารหัสเลขคณิตที่มีมากกว่าโค้ดฮัฟแมนนั้นจะน้อยลง และมันดูจะไม่มีความหมายเพราะว่าการใช้การเข้ารหัสเลขคณิตนั้นจะซับซ้อนกว่าการเข้ารหัสฮัฟแมนมาก อย่างไรก็ตามมันก็ยังมีความหมาย ยกตัวอย่างเช่น แฟกซ์ ซึ่งมีขนาดอักขระเล็ก และความน่าจะเป็นจะไม่สมดุลมาก ในกรณีนี้การเข้ารหัสเลขคณิตจะมีประโยชน์ที่จะเพิ่มความซับซ้อนให้สมดุล

ข้อดีหลักของการเข้ารหัสเลขคณิตอีกอย่างก็คือ มันง่ายที่จะใช้ในระบบด้วยโค้ดเลขคณิตที่หลากหลาย ซึ่งข้อดีนี้ดูเหมือนจะขัดแย้ง เพราะว่าจากการที่เราเคยบอกว่าการเข้ารหัสเลขคณิตนั้นจะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ซับซ้อนกว่าการเข้ารหัสฮัฟแมน เครื่องที่ใช้ในการคำนวณนั้นจะทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของความซับซ้อน เราจึงมีเครื่องที่ใช้ในการคำนวณเพื่อนำไปใช้ในโค้ดเลขคณิตหนึ่งๆ ทั้งหมดนี้เราต้องการที่จะนำไปใช้มากกว่าโค้ดเลขคณิตเดี่ยวๆ ซึ่งคือประโยชน์ที่ได้มากกว่าตารางความน่าจะเป็น ถ้าขนาดของอักขระของแหล่งข้อมูลนั้นเล็ก เช่นในกรณีของแหล่งข้อมูลที่เป็นไบนารี ซึ่งมันจะไปเพิ่มความซับซ้อนได้น้อยมากจริงๆ

ท้ายที่สุด มันง่ายมากที่จะปรับโค้ดเลขคณิตเมื่อเปลี่ยนข้อมูลทางสถิติที่จะส่ง เราจึงต้องทำการประมาณค่าความน่าจะเป็นของอักขระที่จะส่ง สิ่งนี้สามารถที่จะทำโดยการนับตัวอักษรของข้อมูลที่เราจะเข้ารหัส ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเก็บรักษากราฟรูปร่างไม้ เช่นเดียวกับโค้ดฮัฟแมนที่ปรับเปลี่ยนแล้วมากกว่านั้น ไม่มีความจำเป็นที่ต้องสร้างโค้ดก่อน อย่างเช่นกรณีของโค้ดฮัฟแมน คุณสมบัติที่อนุญาตให้แยกกระบวนการเข้ารหัสและรูปแบบออกจากกัน ซึ่งไม่เหมาะที่จะใช้กับการเข้ารหัสฮัฟแมน การแยกกันนี้ทำให้มีความยืดหยุ่นที่ดีกว่าในการออกแบบระบบการบีบอัดข้อมูล

2.4 ภาษาวีเอชดีแอล

ความซับซ้อนและขนาดของระบบดิจิทัลในปัจจุบันได้เพิ่มมากขึ้นทุกขณะ ส่งผลให้มีการนำคอมพิวเตอร์เพื่อช่วยในการออกแบบมาใช้ในกระบวนการออกแบบฮาร์ดแวร์เพิ่มขึ้น อีกทั้งอุปกรณ์และวิธีการออกแบบใหม่ๆ ก็ถูกพัฒนาขึ้นมาเพื่อช่วยอำนวยความสะดวกให้กับนักออกแบบมากขึ้นด้วย สำหรับภาษาบรรยายอุปกรณ์ฮาร์ดแวร์ เอชดีแอล (HDL: Hardware Description Language) ก็เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อช่วยในการปรับปรุงกระบวนการออกแบบระบบดิจิทัลให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.4.1 ประวัติความเป็นมาของภาษาวีเอชดีแอล

วีเอชดีแอล ย่อมาจากคำว่า VHSIC Hardware Description Language (VHSIC: Very High Speed Integrated Circuit) เป็นภาษาโปรแกรมระดับสูง (High Level Language) ที่ใช้สำหรับการออกแบบฮาร์ดแวร์ในระบบดิจิทัล ตัวของภาษาสามารถบรรยายพฤติกรรมการทำงานในรูปของลำดับชั้น (Hierarchy) และสามารถเขียนได้หลายรูปแบบด้วยเหตุผลนี้จึงทำให้ภาษาวีเอชดีแอล เป็นเครื่องมือที่ใช้ออกแบบตั้งแต่ขั้นตอนบนสุด คือ แนวความคิดที่จะแก้ปัญหาหลงไปที่ละชั้นจนถึงขั้นตอนของการสร้างวงจรจริง และตัวภาษาก็เปิดโอกาสให้วิศวกร ได้พัฒนาและจำลองการทำงานของรูปแบบฟังก์ชันการทำงานของวงจรอย่างสังเขปโดยไม่คำนึงถึงรายละเอียดเกี่ยวกับโครงสร้างวงจรจริง นอกจากนี้วีเอชดีแอล ยังเป็นภาษาที่สนับสนุนลักษณะต่างๆ ของระบบดิจิทัลที่มีความซับซ้อนได้ทั้งหมด ดังนั้น วีเอชดีแอล จึงเป็นภาษาที่น่าสนใจในการศึกษาและนำไปใช้งานเป็นอย่างยิ่ง สำหรับมาตรฐานของภาษาที่ใช้บรรยายพฤติกรรมวงจรหรือฮาร์ดแวร์ สามารถสรุปได้ดังนี้

- ต้องเป็นภาษาที่นำไปเขียนรูปแบบระบบดิจิทัลและมีคุณสมบัติที่สามารถเข้าใจได้ทั้งมนุษย์และเครื่องคอมพิวเตอร์โดยไม่ต้องมีการแปลหรือเปลี่ยนแปลงอีก
- สามารถนำไปใช้เป็นเอกสารประกอบโครงการได้
- ต้องเป็นภาษาที่เขียนขึ้นสำหรับใช้จำลองการทำงานของวงจร

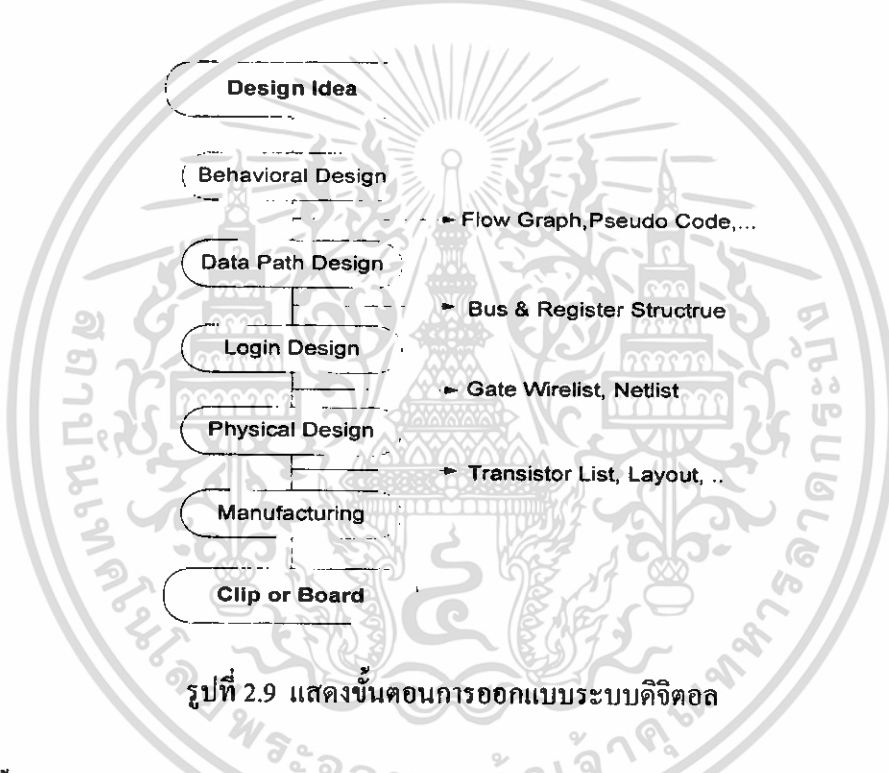
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฉะนั้นภาษาดังกล่าวนี้จึงจัดเป็นภาษาโปรแกรมระดับสูง เช่นเดียวกับภาษาปาสคาล หรือภาษาซี ซึ่งในทางวิศวกรรมภาษาที่ใช้ในการออกแบบฮาร์ดแวร์นี้เรียกว่า ภาษาโปรแกรมระดับสูง

2.4.2 การออกแบบระบบดิจิทัล

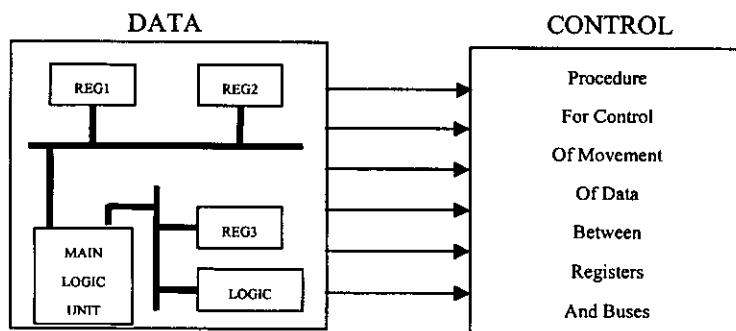
ในการออกแบบระบบดิจิทัล เริ่มตั้งแต่การกำเนิดแนวความคิดเบื้องต้นจนกระทั่งได้ออกมาเป็นอุปกรณ์ฮาร์ดแวร์ที่ใช้งานได้จะต้องผ่านขั้นตอนต่างๆ มากมาย และในแต่ละขั้นตอนผู้ออกแบบจะต้องตรวจสอบผลลัพธ์ในแต่ละขั้นก่อนเข้าสู่กระบวนการออกแบบในขั้นต่อไป

รูปที่ 2.9 แสดงขั้นตอนปกติที่ใช้ในการออกแบบ แล้วทำการพัฒนาให้สามารถนำไปใช้ได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งภายในจะทำการสร้างรูปแบบเชิงพฤติกรรมขึ้นมาตรวจสอบ ซึ่งอาจจะเป็นผังงาน ขั้นตอนนี้ผู้ออกแบบจำเป็นต้องสร้างรูปแบบระบบแสดงผล หรือรหัสคำสั่งเทียม (Pseudo code) ก็ได้

รูปที่ 2.9 แสดงขั้นตอนการออกแบบระบบดิจิทัล

ขั้นตอนต่อไปเป็นการออกแบบระบบเส้นทางของข้อมูล ผู้ออกแบบจะกำหนดส่วนประกอบของรีจิสเตอร์และวงจรถลอจิกที่จำเป็นทั้งหมด เพื่อนำมาประกอบเป็นระบบที่สมบูรณ์ โดยแต่ละองค์ประกอบสามารถเชื่อมต่อกันด้วยบัสหนึ่งหรือสองทิศทาง (Unidirectional or Bidirectional Bus) กระบวนการในการควบคุมการเคลื่อนย้ายข้อมูลระหว่างรีจิสเตอร์และวงจรถลอจิกจะขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของระบบที่กำหนดไว้ดังรูปที่ 2.10

รูปที่ 2.10 แสดงการออกแบบระบบเส้นทางข้อมูล

ขั้นตอนถัดมาเป็นการออกแบบวงจรลอจิกซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการนำเกทดิจิทัลพื้นฐาน และ ฟลิปฟลอป (Flip – Flop) มาประกอบเป็นอุปกรณ์ย่อยต่าง ๆ เช่นรีจิสเตอร์เก็บข้อมูล บัสวงจรลอจิก และ ส่วนควบคุมฮาร์ดแวร์ ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้ในขั้นตอนนี้จะเป็นเครือข่ายของการ โยงใยระหว่างเกทและฟลิปฟลอปนั่นเอง

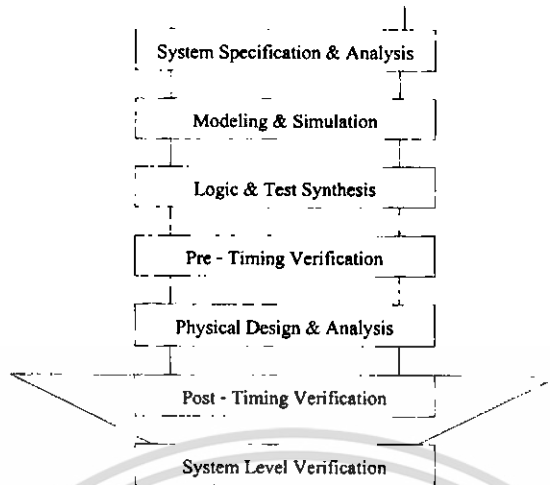
การออกแบบในขั้นตอนถัดไปเป็นการเปลี่ยนเครือข่ายการ โยงใยที่ได้จากขั้นตอนที่แล้ว ให้เป็นลำดับของทรานซิสเตอร์ (Transistor List) และ โครงงาน (Layout) ซึ่งขั้นตอนนี้จะเกี่ยวข้องกัน โดยตรงกับการจัดวางทรานซิสเตอร์หรือไลบรารีเซลล์เพื่อแทนเกทและฟลิปฟลอปต่าง ๆ

และในขั้นตอนนี้สุดท้ายจะเป็นการส่งระบบที่ออกแบบไว้ไปทำการเจ็ที่โรงงานเพื่อผลิตออกมาเป็นวงจรรวมในที่สุด

2.4.3 การออกแบบจากบนลงล่าง (Top-Down Design)

ในการพัฒนางจรรวมดิจิทัลขนาดใหญ่ที่มีความซับซ้อน วิศวกรหรือผู้ออกแบบมักจะมองการออกแบบให้อยู่ในรูปของบล็อกไดอะแกรมก่อนที่จะทำวิเคราะห์ให้ลึกถึงรายละเอียดต่อไป ซึ่งภาษาวีเอชดีแอลนั้นอนุญาตให้อธิบายและวิเคราะห์การทำงานของแต่ละบล็อก รวมถึงการปรับปรุงการทำงานจากผลที่วิเคราะห์เพื่อให้ได้การทำงานตามต้องการนอกจากนี้ยังสามารถเพิ่มเติมในรายละเอียดในแต่ละขั้นตอนได้ ซึ่งหลักการนี้สอดคล้องกับหลักการออกแบบจากบนลงล่างนั่นเอง ถ้าทดลองเปรียบเทียบกับ การออกแบบจากล่างขึ้นบน (Bottom-Up Design) จะเห็นได้ว่า การออกแบบจากล่างขึ้นบนจะใช้เวลาการออกแบบมากกว่า 90% เนื่องจากการวางวงจรด้วยอุปกรณ์ต่างๆ (Schematic Capture) ที่ประกอบกันเข้าเป็นวงจรที่ต้องการออกแบบก่อน แล้วจึงทำการจำลองการทำงาน และตรวจสอบความถูกต้อง

วีเอชดีแอลกับหลักการออกแบบจากบนลงล่างจึงเป็นทางเลือกให้กับวิศวกรให้สามารถออกแบบและพัฒนางจรรวมที่มีความซับซ้อนได้มากขึ้น ทั้งยังช่วยลดเวลาและค่าใช้จ่ายในการออกแบบด้วย

รูปที่ 2.11 แสดงขั้นตอนการออกแบบจากบนลงล่าง

จากรูปที่ 2.11 แสดงถึงขั้นตอนการออกแบบจากบนลงล่าง ทั้งนี้ในทางปฏิบัติอาจมีข้อแตกต่างไปจากนี้บ้าง เล็กน้อยเนื่องจากขั้นตอนของการผลิต (Implementation) สามารถกระทำได้หลายเทคโนโลยี สำหรับรายละเอียดของขั้นตอน การออกแบบจากบนลงล่างในแต่ละขั้นตอนมีดังนี้

1) ความต้องการของระบบและการวิเคราะห์ คือ การสร้างข้อกำหนดของความต้องการ และวิเคราะห์ระบบ เพื่อหาแนวความคิดและหลักการ (Idea and Concept) ในการแก้ปัญหา

2) รูปแบบและการจำลองการทำงาน คือ การเขียนรูปแบบของระบบที่ต้องการออกแบบโดยใช้ภาษา วีเอชดีแอล หรือ ภาษา เอชดีแอล อื่นๆ สำหรับใช้ในการบรรยายพฤติกรรมการทำงาน พร้อมทั้งทำการจำลองการทำงาน เพื่อเปรียบเทียบและตรวจสอบความถูกต้องกับข้อกำหนด

3) ลอจิกและการทดสอบการสังเคราะห์ คือ หลังจากที่ได้อัลกอริทึมขั้นต้นพร้อมแนวความคิดที่ผ่านการตรวจสอบแล้วหลักการนี้จะถูกเพิ่มเติมรายละเอียดลงมาเป็นลำดับขั้นที่สอง จนกระทั่งอยู่ในระดับที่จะนำไปผลิตวงจรจริง หรือทำการสังเคราะห์ในขั้นตอนนี้อาจเทคโนโลยีที่จะมารองรับวงจรออกแบบจะถูกกำหนดขึ้น และระบบช่วยการออกแบบจะทำการสังเคราะห์วงจรที่ได้จากรูปแบบที่จะเขียนขึ้นให้อยู่ในรูปของวงจรที่ประกอบด้วยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หรือวงจรในระดับเกต และการเชื่อมต่อระหว่างกันของอุปกรณ์เหล่านั้นหรือไม่ก็อยู่ในรูปของโครงข่ายการเชื่อมต่อ ที่สามารถนำไปผลิตอุปกรณ์อื่นได้

4) การตรวจสอบเวลาก่อนการออกแบบ คือ หลังจากได้ทำการสังเคราะห์วงจรให้อยู่ในระดับเกต หรือ โครงข่ายการเชื่อมต่อแล้ว ข้อมูลนี้จะถูกนำไปใช้สำหรับการจำลองการทำงานในเรื่องความถูกต้องของฟังก์ชันพร้อมก็นำข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเวลาเข้าใช้ในการประกอบในการพิจารณาด้วย ซึ่งตามปกติแล้วอุปกรณ์ ทางอิเล็กทรอนิกส์ทุกชิ้นจะต้องมีเวลาหน่วงของการแพร่กระจาย (Propagation Delay Time) เสมอ ถึงแม้ว่าจะเป็น เวลาที่น้อยมากในระดับนาโนวินาทีก็ตาม แต่ถ้าภายในวงจรหนึ่งประกอบด้วยเกตของฟังก์ชันต่างๆ จำนวน 10,000 เกต ขึ้นไป เวลาดังกล่าวนี้จะสะสมกันมากขึ้น จนอาจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทำให้การทำงานของวงจรรวมทั้งหมดผิดพลาดไป หรือไม่สามารถที่จะทำงานในย่านความถี่สัญญาณนาฬิกาที่สูงได้

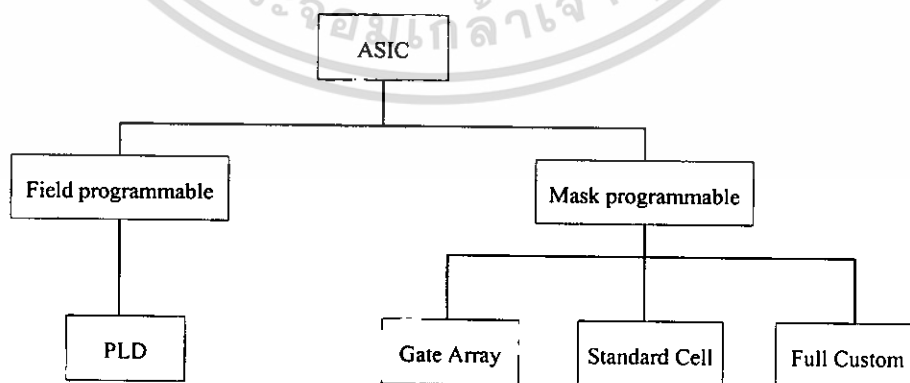
5) การออกแบบทางกายภาพและการวิเคราะห์ คือ ขั้นตอนในการผลิตเป็นวงจรรวม (Technology and device mapping) โดยจะนำข้อมูลที่ได้จากการสังเคราะห์ มาใช้ในการผลิตเป็นวงจรรวม ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของแผงวงจรไฟฟ้า ที่ประกอบด้วยอุปกรณ์หลายๆ ชิ้นหรืออยู่ในรูปของวงจรรวมเอซิก (ASIC)

6) การตรวจสอบเวลาหลังการออกแบบ คือ การทำการตรวจสอบการทำงานด้วยตัวแปรทางด้านเวลาทั้งหมด เพื่อความถูกต้องของวงจรถูกเป็นครั้งสุดท้ายก่อนนำไปรวมเข้ากับอุปกรณ์อื่นๆ ให้เป็นระบบดิจิทัล เนื่องจากในขั้นตอนนี้ วงจรที่ออกแบบ จะประกอบด้วยจุดต่อทางอินพุตและเอาต์พุต ซึ่งเป็นจุดต่อสำหรับการรับและส่งสัญญาณกับภายนอก

7) การตรวจสอบระบบ คือ การนำวงจรที่ออกแบบไว้ประกอบเข้ากับอุปกรณ์อื่นๆ ให้เป็นระบบที่สมบูรณ์ แล้วทำการทดสอบการทำงานทั้งระบบร่วมกับอุปกรณ์อื่นๆ อีกครั้งเพื่อควบคุมคุณภาพของผลิตภัณฑ์

2.5 เอฟพีจีเอ

เทคโนโลยีความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในปัจจุบัน ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของอุปกรณ์ต่างๆ ซึ่งทำให้ลดค่าใช้จ่ายต่างๆ ได้มาก ในขณะที่เดียวกันก็มีการเพิ่มประสิทธิภาพและระดับความเชื่อถือได้ของวงจรรวมที่สูงขึ้นเห็นได้ชัดจากเทคโนโลยีไมโครโพรเซสเซอร์ และหน่วยความจำปัจจุบัน ทุกๆ ครั้งที่มีการพัฒนาขึ้นทำให้เกิดช่องว่างระหว่างวงจรรวมและไอซีมาตรฐานมากขึ้น นักออกแบบอุปกรณ์ทางด้านดิจิทัล ได้พิจารณาถึงการผลิตให้มีขนาดมากขึ้นและการผลิตวงจรรวมเอซิก (ASIC: Application Specific Integrated Circuit) ซึ่งวงจรรวมจะแบ่งตามโครงสร้างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ฟิวล์โปรแกรมเมเบิล (Field programmable) และ แมส โปรแกรมเมเบิล (Mask programmable) ดังแสดงในรูปที่ 2.12

รูปที่ 2.12 แสดงผังการแบ่งกลุ่มของวงจรรวมเอซิก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.1 การออกแบบวงจรเชิงเลขด้วยชิพอุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอ

ชิพอุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอ เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในการ โปรแกรมวงจรที่ได้ออกแบบลงไปเพื่อให้อุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอ มีฟังก์ชันการทำงานตามที่ออกแบบไว้ในการทำชิพอุปกรณ์ ซึ่งเป็นวิธีการออกแบบ ไอซี (IC : Integrated Circuit) แบบ เซมิคัสตัม (Semi custom) อีกวิธีหนึ่ง เมื่อเทียบกับการทำเอซิกแล้วนั้น ก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย คือ การทำชิพอุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอ จะมีข้อจำกัดในด้านขนาดของวงจรเพราะภายในชิพอุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอจะมีจำนวนเกท (gate) ให้ใช้จำนวนจำกัด และการทำชิพอุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอ ก็เหมาะสำหรับการทำผลิตภัณฑ์ต้นแบบหรือเพื่อผลิตในปริมาณต่ำ ส่วนข้อดีของการทำชิพอุปกรณ์ก็คือระยะเวลาที่ใช้ในการทำตั้งแต่เขียนรหัส (code) อธิบายฮาร์ดแวร์จนกระทั่งดาวน์โหลด (download) นั้น น้อยกว่าการทำเอซิกมากและการตรวจสอบหรือแก้ไขการออกแบบที่ทำได้สะดวก

การทำชิพอุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอ ในปัจจุบันมีประสิทธิภาพและความสะดวกมากขึ้น ทั้งนี้ก็เนื่องจากทางบริษัทผู้ผลิตชิพอุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอ ได้เพิ่มความสามารถของชิพอุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอ โดยเพิ่มจำนวนองค์ประกอบภายใน หรือปรับปรุงโครงสร้างสถาปัตยกรรมภายในและยังได้เพิ่มประสิทธิภาพของซอฟต์แวร์ที่ใช้ทำ พืพื่อาร์ (PPR: Partitioning Placement and Routing) สำหรับอุปกรณ์นั้นๆด้วย

สำหรับตัวชิพอุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอ นั้นมีโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีที่ใช้สร้าง ตลอดจนเทคนิควิธีการโปรแกรมที่แตกต่างกันสำหรับผู้ผลิตแต่ละราย นอกจากนั้นชิพอุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอของแต่ละผู้ผลิต ก็มีโครงสร้างและความสามารถที่แตกต่างกันบางส่วน ในการใช้งานนั้นชิพอุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอสามารถนำไปประยุกต์ใช้งานได้ เช่น การประมวลผลสัญญาณเชิงเลข (DSP : Digital Signal Processing) การออกแบบไมโครคอนโทรลเลอร์ เป็นต้น

2.5.2 ปัจจัยที่ทำให้การออกแบบชิพอุปกรณ์เอ็ฟพีจีเอ ทำได้ง่ายและสะดวกรวดเร็ว

1. ผู้ออกแบบไม่จำเป็นต้องทราบถึงโครงสร้างภายในของตัวชิพเพียงแต่มีความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนการออกแบบลอจิกก็เพียงพอแล้ว ต่างกับการใช้ไมโคร โปรเซสเซอร์ซึ่งจำเป็นต้องศึกษาโครงสร้างภายในรวมถึงภาษาแอสเซมบลี (Assembly) ของไมโคร โปรเซสเซอร์ตัวนั้นด้วย

2. มีการออกแบบโดยใช้ภาษาในการอธิบายการทำงานของวงจรหรือเอชดีแอล เป็นเครื่องมือในการออกแบบ ซึ่งเป็นวิธีการที่มีความยืดหยุ่นสูง ทำได้รวดเร็ว และไม่จำเป็นต้องทราบถึงลักษณะของวงจรที่ต้องการว่าจะเชื่อมต่อกันอย่างไร เพียงแต่กำหนดคัลลักษณะการทำงานให้มันจากนั้นตัวซอฟต์แวร์จะทำการสังเคราะห์ ให้ทั้งหมด นอกจากนี้ภาษาที่ใช้ยังเป็นมาตรฐานเดียวกันสามารถใช้ได้กับชิพทุกตัวและทุกบริษัท

3. การ โปรแกรมสามารถทำได้เองและใช้เวลาไม่นาน เพียงแค่ส่งข้อมูลผ่านสายดาวน์โหลดทางพอร์ตของคอมพิวเตอร์ก็สามารถโปรแกรมตัวชิพขณะที่อยู่ในระบบได้โดยไม่จำเป็นต้องถอดมาโปรแกรมข้างนอก และที่สำคัญสามารถโปรแกรมได้หลายครั้ง จึงทำให้ง่ายในการแก้ไขและพัฒนาโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมแต่อย่าง

2.6 การประยุกต์นำไปใช้

การพิจารณาต้องถูกนำมาสู่การคำนวณในความเข้าใจเชิงปฏิบัติของการเข้ารหัสเลขคณิต นี่จะเป็นต้องใช้เลขคณิตที่มีความแม่นยำที่จำกัด เพื่อต้องการแน่ใจว่าตัวถอดรหัสที่ปลายทางจะอยู่ในจุดที่ถูก

2.6.1 ความแม่นยำที่จำกัด

จากด้านบน ได้แสดงจำนวนที่เป็นตัวแทนของข้อความที่สามารถคำนวณไปเป็นจำนวนบิตเท่าที่จำเป็น โดยทั่วไปแล้วอุปกรณ์ที่คำนวณรหัสเลขคณิตจะมีรีจิสเตอร์ที่มีความแม่นยำที่จำกัดอยู่เท่านั้น มันจึงสามารถคำนวณส่วนย่อยๆของรหัสได้ในเวลาหนึ่งๆ และส่งข้อมูลออกมาเมื่อไม่ต้องการคำนวณอื่นๆอีก

จะสามารถทำได้โดยใช้กระบวนการดังนี้ เมื่อพิจารณาตัวเข้ารหัสที่มีรีจิสเตอร์ 16 บิต (LOW, HIGH) เริ่มต้นค่า LOW จะเป็น 0000000000000000 แสดงค่า 0 และ HIGH จะเป็น 1111111111111111 แทนค่า $1 - \delta$ เมื่อ δ เป็นค่าที่น้อยมากจนใกล้ค่าศูนย์ เมื่อตัวเข้ารหัสได้รับสัญลักษณ์ s_k จะเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นดังนี้

$$LOW = LOW + c_{k-1} \times (HIGH - LOW + 0000000000000001)$$

$$HIGH' = LOW + c_{k-1} \times (HIGH - LOW + 0000000000000001) - 0000000000000001$$

(0000000000000001 ถูกเพิ่มสู่ความแตกต่างระหว่างรีจิสเตอร์และถูกลบจาก ผลของ HIGH เพราะว่าช่วงต้องถูกปฏิบัติเหมือนช่วงเปิด หลังจากนั้น MSB ของสองรีจิสเตอร์ถูกเปรียบเทียบถ้ามันเข้ากัน ค่านี้เป็นเอาท์พุท และบิตยังคงถูกเลื่อนไป 1 ตำแหน่ง LSB ของ LOW ถูกตั้งให้เป็น 0 และ HIGH ให้เป็น 1 ความต่อเนื่องนี้ยังคงเป็นจนกระทั่ง MSB ของสองรีจิสเตอร์ไม่เข้ากันแล้ว

บิตได้รับโดยตัวถอดรหัสถูกเก็บอยู่ในรีจิสเตอร์ 16 บิต CURRENT ถ้าค่าถูกเก็บอยู่ในรีจิสเตอร์วางอยู่ในช่วง $c_{k-1} \leq \text{CURRENT} \leq c_k$ สัญลักษณ์ s_k คือเอาท์พุท และ HIGH และ รีจิสเตอร์ LOW ถูกรีเซ็ตสำหรับเข้ารหัสสัญญาณนี้ ถ้า MSB ของ HIGH และ LOW เข้ากัน MSB ของรีจิสเตอร์ทุกตัวจะถูกละทิ้งและบิตทุกตัวจะถูกเลื่อนหนึ่งตำแหน่ง LSB ของ HIGH ถูกตั้งให้เป็น 1 ซึ่ง LOW ถูกเซตเป็น 0 และ CURRENT คำนวณข้อมูลจากสตรีมที่มา

ขบวนการนี้บางทีจะถูกอธิบายตามที่กล่าวมา ช่วงที่แสดงข้อความหลังจากให้หมายเลขของสัญลักษณ์ถูกเข้ารหัส ปกติวางอยู่บน ทั้งหมด ครึ่งหนึ่งของช่วง $[0, 1)$ อีกครึ่งหนึ่งของช่วงไม่จำเป็นต้องถูกพิจารณา และบางทีอาจไม่ถูกสนใจ การอนุญาตนี้เป็นช่วงที่ยังคงเหลืออีกครึ่งหนึ่ง เพื่อที่จะถูกพิจารณาด้วยความแม่นยำที่มากกว่า มีรหัสอยู่ข้างหน้าจากการเข้าใกล้นี้ เนื่องจากการปัดค่าที่ผิดพลาด แต่มันยังน้อยมาก

กลไกมีประโยชน์เพื่อขึ้นมาซึ่งมันให้การเข้ารหัสและถอดรหัสอยู่เป็นเรียลทามได้ ที่เป็นกลไกใดๆได้ ซึ่งต้องการข้อความทั้งหมดเพื่อที่จะถูกเข้ารหัสก่อนการส่งเพื่อจะสามารถพิจารณาได้

2.6.2 UNDERFLOW

ลำดับของสัญลักษณ์ที่อาจเกิดขึ้นในข้อความซึ่งจะเป็นสาเหตุของการจำกัดช่วงที่ถูกทำให้กว้างขึ้นครั้งหนึ่งเข้าไปมานั้นอาจเกิดขึ้นได้ หากเกิดขึ้นแล้วบิตตำแหน่งสูงสุดของรีจิสเตอร์จะไม่ลู่เข้าและการคำนวณสัญลักษณ์ต่อไปก็จะมีคามแม่นยำน้อยลงเรื่อยๆ ซึ่งอาจเกิดปัญหานี้ได้เมื่อ

$$\text{HIGH} = 1000000000000000$$

$$\text{LOW} = 0111111111111111$$

และไม่มีบิตเหลือสำหรับการคำนวณ การที่จะทำให้ข้อความถูกเข้ารหัสและถอดรหัสได้อย่างถูกต้องนั้น จะต้องป้องกันไม่ให้เกิดกรณีเช่นนี้

ทำได้โดย ตัวรหัสต้องตรวจสอบบิตตำแหน่งสูงสุดสองบิตของบัพเฟอร์ หากว่า HIGH เป็น 10 และ LOW เป็น 01 แล้วตัวนับ x จะเพิ่มขึ้น บิตตำแหน่งสูงสุดลำดับที่สองจะถูกลบทิ้งและเลื่อนบิตถัดไปขึ้นมาหนึ่งตำแหน่ง บิตตำแหน่งต่ำสุดของ HIGH และ LOW จะถูกเติมด้วย 1 และ 0 ตามลำดับ

เมื่อค่าบิตตำแหน่งสูงสุดของ HIGH และ LOW ลู่เข้าไปยังค่า b จะได้ค่านี้ออกมาเป็นเอทพุทและตามด้วย $\bar{b}$ จำนวนเท่ากับ x จากนั้น x จึงถูกตั้งค่าใหม่ให้เป็นศูนย์

เราจะพิจารณากระบวนการนี้ในส่วนต่อไป เมื่อบิตตำแหน่งสูงสุดของ HIGH และ LOW เป็น 10 และ 01 ตามลำดับทำให้รู้ว่าช่วงที่หาอยู่ในระยะ $[1/4, 3/4)$ ดังนั้นเราจึงละทิ้งระยะ $[0, 1/4)$ และ $[3/4, 1)$ ได้และพิจารณาเฉพาะช่วง $[1/4, 3/4)$ เพื่อให้เกิดความแม่นยำสูงสุด ถ้าสุดท้ายแล้วบิตตำแหน่งสูงสุดเกิดการลู่เข้ามากที่ 0 แล้วทำให้รู้ว่าช่วงนี้อยู่ในระยะ $[1/4, 1/2)$ ดังนั้นบิตต่อไปที่จะส่งต้องเป็น 1 ถ้าบิตตำแหน่งสูงสุดลู่เข้า 1 แล้วเราจะรู้ได้ว่าช่วงนี้อยู่ที่ระยะ $[1/2, 3/4)$ แล้วดังนั้นบิตต่อไปที่ส่งต้องเป็น 0

ในตัวถอดรหัส การทดสอบสองบิตที่มีตำแหน่งสูงสุดของ HIGH และ LOW และการเลื่อนบิตเพื่อป้องกันการสูญเสียความแม่นยำก็เป็นเหมือนในตัวเข้ารหัส แต่ไม่มีเก็บค่าที่นับบิตที่ถูกละทิ้งไป

2.6.3 OVERFLOW

ในทางปฏิบัติความน่าจะเป็นสะสม c_k ของสัญลักษณ์จะเก็บอยู่ในรูปจำนวนเต็ม หากเก็บเป็นทศนิยมจะยากแก่การสร้างเป็นอุปกรณ์และปฏิบัติได้ล่าช้า ยิ่งไปกว่านั้นการใช้เลขทศนิยมยังทำให้ความแม่นยำลดลงด้วย ความน่าจะเป็นสะสมจึงถูกแสดงในรูปอัตราส่วนด้วยตัวเศษ f_k และตัวส่วน f_{n-1} (เมื่อ n คือจำนวนที่เป็นไปได้ของสัญลักษณ์) ดังนั้น $f_k = c_k f_{n-1}$ เพื่อให้แน่ใจว่าการคำนวณจะทำให้ได้ความแม่นยำมากที่สุดเมื่อคำนวณหาสเกลเสร็จแล้วโดยจะทำการคูณก่อนที่จะหาร แต่ผลลัพธ์ที่ได้ในขั้นต้นอาจเกินค่าสูงสุดที่รีจิสเตอร์จะเก็บได้ เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหานี้ผลลัพธ์จะถูกคำนวณในรีจิสเตอร์ที่ใหญ่พอที่จะไว้ค่าอย่างต่ำ $\text{MAX} \times f_{n-1}$ เมื่อ MAX คือค่าสูงสุดที่เก็บไว้ใน LOW หรือ HIGH ได้ ผลที่ได้จากการหารจะถูกส่งไปยังรีจิสเตอร์ที่เหมาะสมในภายหลัง สิ่งนี้จะต้องนำไปใช้การสร้างทั้งตัวเข้ารหัสและถอดรหัส

2.6.4 การสิ้นสุด

กลไกการให้สัญญาณกับตัวถอดรหัสเมื่อข้อความได้สิ้นสุดแล้วก็มีความสำคัญ คำนึงเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการที่ตัวถอดรหัสจะเพิ่มสัญลักษณ์คู่เข้ามายังข้อความ จึงมีกลไกที่ทำได้ 3 วิธีดังนี้

วิธีแรกคือการให้สัญญาณที่บอกถึงขนาดของข้อความที่จะถูกถอดรหัสไว้ก่อน เพื่อที่ว่าตัวถอดรหัสจะสามารถหยุดเมื่อจำนวนสัญลักษณ์ที่ต้องการได้ถูกถอดรหัสแล้ว วิธีนี้ต้องการสัญลักษณ์ที่จะถูกนับในการเตรียมเพื่อการเข้ารหัสซึ่งอาจสร้างการหน่วงเวลาเล็กน้อยในการเข้ารหัส วิธีที่สองคือการส่งข้อความที่ประกอบไปด้วยจำนวนสัญลักษณ์ที่จะถูกถอดรหัส ตัวถอดรหัสจะสามารถถอดรหัสสัญลักษณ์ตามจำนวนที่ต้องการได้โดยไม่มีกรนับและส่งมาเตรียมไว้ล่วงหน้า สำหรับการประยุกต์ใช้การเข้ารหัสวิธีนี้ การใช้วิธีนี้จะเหมาะสมกับช่องสัญญาณที่ไม่มีความผิดพลาด อย่างไรก็ตามก็สามารถใช้ได้ในช่วงสัญญาณที่มีความผิดพลาด จำนวนบิตที่ถูกเข้ารหัสก็ถูกส่งไปเช่นกัน ทั้งนี้ความผิดพลาดในบิตที่ต่อเนื่องกันก็ไม่ได้ทำให้ตัวถอดรหัสดำเนินการไปจนเลยจุดสิ้นสุดของเฟรม สุดท้ายคือตัวอักษร special end of file (EOF) ที่ถูกเข้ารหัสแล้วจะถูกส่งไปอยู่ส่วนท้ายของข้อมูล ตัวถอดรหัสจะหยุดเมื่อตัวอักษรนี้ถูกถอดรหัสออกมาแล้ว วิธีนี้จะมีประโยชน์เมื่อไม่ทราบความยาวของข้อมูลล่วงหน้าอย่างเช่นข้อมูลตัวอักษร แต่เนื่องจากตัวอักษร EOF มีความน่าจะเป็นในการเกิดน้อยมากจึงค่อนข้างสิ้นเปลืองในการส่ง

ไม่ว่าวิธีใดที่ใช้ในการให้สัญญาณการสิ้นสุดของข้อความ จะต้องแน่ใจว่าสัญลักษณ์สุดท้ายของข้อความได้ถูกส่งอย่างสมบูรณ์แล้วและสามารถถอดรหัสได้อย่างถูกต้องด้วย

2.6.5 ข้อดีของการใช้ระบบเลขฐานสอง

เท่าที่เราได้พิจารณาอักษรสัญลักษณ์อย่างไรก็ได้ อย่างไรก็ตามสัญลักษณ์อักษรถูกจำกัดเป็นฐาน 2 ด้วยสัญลักษณ์ 1 กับ 0 เราพบว่าเราต้องการเพียงแค่เก็บค่าความน่าจะเป็น $p_0 = c_0$ โดยการระบุ $c_1 = 1$ ก่อนหน้านี้ ในกรณีที่เป็น 0 จะถูกเข้ารหัส

$$LOW' = low + c_{-1}(HIGH - LOW + 0000000000000001) = LOW$$

Since $c_{-1} = 0$

$$LOW' = low + c_0(HIGH - LOW + 0000000000000001) - 0000000000000001$$

และที่ 1 ต้องถูกเข้ารหัส

$$HIGH' = LOW + c_1(HIGH - LOW + 0000000000000001) - 0000000000000001 = HIGH$$

ก่อนหน้านี้ในแต่ละกรณี หนึ่งในขงวิธีจิสเตอร์ไม่ถูกเลือก และการคำนวณเพียงครั้งเดียวต้องการ carried out นอกจากนี้ ปกติมันจะเหมือนในการคำนวณแต่ละกรณี อักษรสัญลักษณ์ของฐานสอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพราะฉะนั้นยังมีการบีบอัดที่ดีเท่าไรกับความซับซ้อนของตัวเข้ารหัสและตัวถอดรหัสก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น เพราะฉะนั้นตัวที่ถูกเข้ารหัสจะถูกแปลงไปเป็นตัวอักษร ไบนารีเพื่อการเข้ารหัส

2.6.6 ADAPTIVE PROBABILITIES

จากข้างต้นเราได้สมมติให้ทราบค่าความน่าจะเป็นมาก่อนหน้าแล้วซึ่งจะเหมาะสมกับในบางกรณีเท่านั้น เช่น การเข้ารหัสบทความในภาษาที่ทราบอยู่แล้วแต่โดยทั่วไปจะไม่เป็นดังกรณีเช่นนี้ ดังนั้นตัวเข้ารหัสนั้นจำเป็นจะต้องเรียนรู้ความน่าจะเป็นของสัญลักษณ์จากข้อมูลปัจจุบัน สำหรับตัวเข้ารหัสที่ไม่ทำงานในเวลาจริงก็จะสามารถนับความน่าจะเป็นของสัญลักษณ์ของข้อความทั้งหมดก่อนที่จะส่งไปยังตัวถอดรหัสได้ แต่จะทำให้เกิดการเลื่อนเวลาที่ไม่สามารถยอมรับได้ในแอปพลิเคชันที่ทำงานในเวลาจริง และส่งความน่าจะเป็นนั้นเป็นโอเวอร์เฮดในการส่งด้วย ทางเลือกอื่นคือการเข้ารหัสแต่ละสัญลักษณ์โดยใช้โมเดลสถิติที่ขึ้นอยู่กับการนับสัญลักษณ์ก่อนหน้านี้ สำหรับตัวเข้ารหัสเลขคณิตที่ได้อธิบายไปข้างต้น จะมีการนับสัญลักษณ์ค่าเริ่มต้นเป็น $f_0 = 1, f_1 = 2$ เมื่อสัญลักษณ์ถูกเข้ารหัสแล้ว f_1 จะเพิ่มขึ้น และเมื่อสัญลักษณ์เป็น 0 แล้ว f_0 ก็ถูกเพิ่มค่าขึ้นด้วย ตัวถอดรหัสจะปรับปรุงค่าความน่าจะเป็นไปตามการถอดรหัสสัญลักษณ์ ส่วนความแตกต่างระหว่างความน่าจะเป็นที่ใช้ในตัวเข้ารหัสและความน่าจะเป็นปัจจุบันคือ

$$\frac{1-2p_0}{f_1} = \frac{1-2p_0}{N+2}$$

เมื่อ N คือจำนวนของสัญลักษณ์ที่ถูกเข้ารหัสแล้ว ดังนั้นค่าความน่าจะเป็นจะใกล้เคียงค่าจริงขณะที่สัญลักษณ์ถูกเข้ารหัสและอาจมีโอเวอร์เฮดเล็กน้อยที่เกิดจากความไม่แม่นยำเริ่มต้นของความน่าจะเป็นแต่เป็นค่าน้อย

ขณะที่จำนวนสัญลักษณ์ที่ถูกเข้ารหัสเพิ่มขึ้นนั้นความสามารถของตัวเข้ารหัสที่จะปรับตัวเข้ากับการเข้ารหัสนั้นจะลดลง ผลกระทบนี้อาจทำให้ลดลงได้โดยการรีเฟรชการนับสัญลักษณ์อย่างเป็นคาบ ตัวอย่างเช่น ลดทุกการนับสัญลักษณ์ให้เหลือครั้งเดียวเมื่อ f_1 ใกล้เคียงค่าสูงสุด สิ่งนี้จะหมายถึงว่าความเร็วที่มีตัวเข้ารหัสปรับให้เข้ากับสถิติของสัญลักษณ์จะเป็นไปอย่างไม่ต้องเนื่อง

2.6.7 CONTEXT MODELING

จากที่เราได้สมมติว่าความน่าจะเป็นของสัญลักษณ์ที่ต่อเนื่องกันโดยไม่ขึ้นต่อกัน ในหลายข้อความ นี่จะไม่เป็นกรณี ยกตัวอย่างเช่นถ้าเราจะใช้คีย์คี่ตัวหนังสือภาษาอังกฤษและสัญลักษณ์ q ที่เจอปกติเราจะรู้ด้วยความแน่นอนว่าสัญลักษณ์ต่อไปจะเป็น ทำให้ใช้ความรู้นี้ เราจะสามารถที่จะถอดรหัสสัญลักษณ์มีประสิทธิภาพมากกว่ากรณีอื่นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

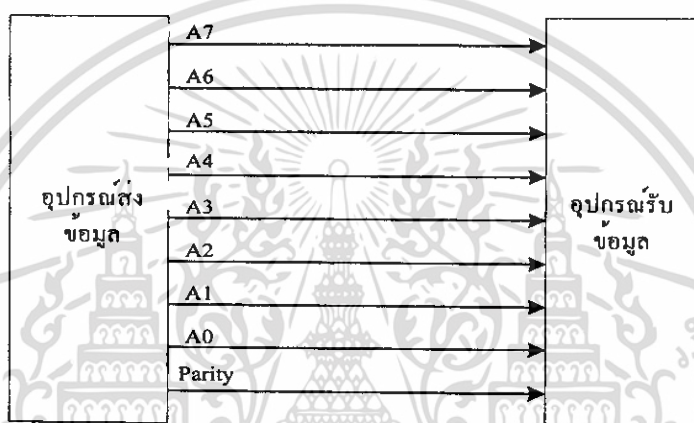
รหัสเลขคณิตที่มีประสิทธิภาพมากกว่าสามารถสำเร็จโดยการรักษาโมเดลสภาพความน่าจะเป็น การนับสัญลักษณ์แบบแยกใช้สำหรับจำนวน context ที่แตกต่างกัน และเลือกตัวหนึ่งที่เหมาะสมที่จะเข้ารหัสสำหรับการเข้ารหัสอ้างอิงรหัสที่เกิดขึ้น

2.7 พอร์ตอนุกรม

2.7.1 การสื่อสารข้อมูล

2.7.1.1 การสื่อสารข้อมูลแบบขนาน (Parallel Communication)

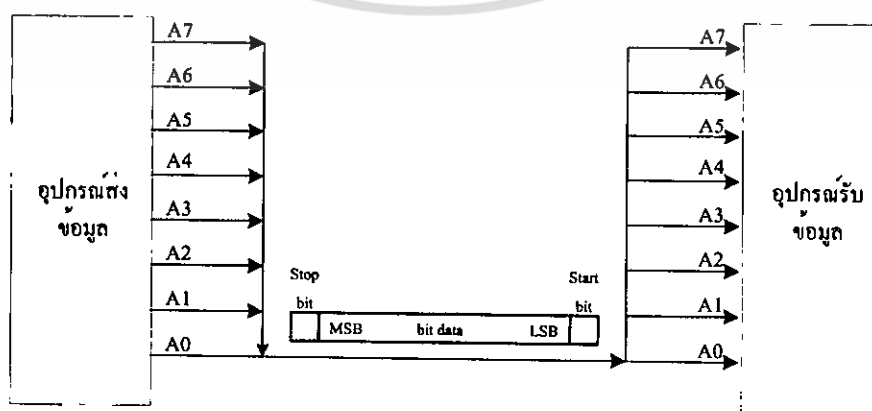
การสื่อสารข้อมูลแบบขนานคือการสื่อสารแบบที่ส่งข้อมูลพร้อมๆกัน n บิตผ่านสายสัญญาณ n เส้น สามารถแสดงรูปแบบการสื่อสารข้อมูลแบบขนานได้ดังรูปที่ 2.13

รูปที่ 2.13 แสดงบล็อกไดอะแกรมรูปแบบการสื่อสารข้อมูลแบบขนาน

2.7.1.2 การสื่อสารข้อมูลแบบอนุกรม (Serial Communication)

การสื่อสารข้อมูลแบบอนุกรม คือ การสื่อสารแบบที่ส่งข้อมูลที่ละบิต ผ่านสายสัญญาณเส้นเดียวจนครบจำนวนข้อมูลที่ต้องการ โดยเฟรมของการสื่อสารข้อมูลแบบอนุกรมประกอบด้วย สตาร์ทบิต (start bit), สตอปบิต (stop bit), ข้อมูล (data bit) สามารถแสดงรูปแบบการสื่อสารข้อมูลแบบอนุกรมได้ดังรูปที่ 2.14

รูปที่ 2.14 แสดงบล็อกไดอะแกรมรูปแบบการสื่อสารแบบอนุกรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อัตราบอดเรต (Baud Rate) ในการสื่อสาร คือ ความเร็วในการรับ-ส่งข้อมูลแบบอนุกรมมีหน่วยเป็นบิตต่อวินาที (bit/sec) ซึ่งจะบอกถึงจำนวนบิตที่รับ-ส่ง ในเวลา 1 วินาที เช่น ส่งข้อมูลด้วยอัตรา 9600 บิตต่อวินาที หมายถึง เวลา 1 วินาที รับ-ส่งข้อมูลได้ 9600 บิต รวมทั้งบิตข้อมูล (Data bit) สตาร์ทบิต (Start bit) สตอปบิต (Stop bit) ด้วย

2.7.2 การอินเตอร์เฟสตามมาตรฐาน RS-232

มาตรฐาน RS-232 เป็นมาตรฐานที่ได้รับการพัฒนามานานและถูกใช้งานอย่างแพร่หลาย เราใช้ RS-232 เชื่อมต่อ DTE (Data Terminal Equipment) เช่น คอมพิวเตอร์หรือเทอร์มินัล (Terminal) เป็นต้น เข้ากับ DCE (Data Communication Equipment) เช่น โมเด็ม (Modem) ทีเออะดีบีเตอร์ (TA adapter) พล็อตเตอร์ (Plotter) เป็นต้น ตัวอย่างการเชื่อมต่อเช่น การต่อเทอร์มินัลเข้ากับโมเด็ม

มาตรฐาน RS-232 จะใช้สัญญาณเส้นเดียวในการส่งสัญญาณ โดยจะสัญญาณจะส่งไปในทิศทางเดียวกัน สำหรับการแทนค่าแรงดันในการส่งสัญญาณเป็นดังนี้

- สัญญาณของลอจิก "1" แทนด้วยระดับแรงดันไฟฟ้าระหว่าง -3 ถึง -25 โวลต์
- สัญญาณของลอจิก "0" แทนด้วยระดับแรงดันไฟฟ้า ระหว่าง 3 ถึง 25 โวลต์
- ส่วนแรงดันไฟฟ้าระหว่าง 3 ถึง -3 โวลต์ ไม่มีการนิยาม

การเชื่อมต่อกับพอร์ตสื่อสารของคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลจะเลือกใช้พอร์ตสื่อสารแบบอนุกรม 9 ขา (DB-9) ซึ่งสามารถทำการส่งสัญญาณข้อมูลได้ตามมาตรฐาน RS-232 โดยลักษณะของคอนเน็คเตอร์แบบ DB-9 สามารถแสดงได้ดังรูปที่ 2.15 และการเชื่อมต่อของพอร์ตสื่อสารสำหรับคอนเน็คเตอร์แบบ DB-9 สามารถแสดงได้ดังตารางที่ 2.10

รูปที่ 2.15 แสดงลักษณะของคอนเน็คเตอร์แบบ DB-9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตำแหน่งขาของ DB-9	สัญญาณ
1	Data Carrier Detect : DCD
2	Received Data : RxD
3	Transmitted Data : TxD
4	Data Terminal Ready : DTR
5	Signal Ground : GND
6	Data Set Ready : DSR
7	Request To Send : RST
8	Clear To Send : CTS
9	Ring Indicator : RI

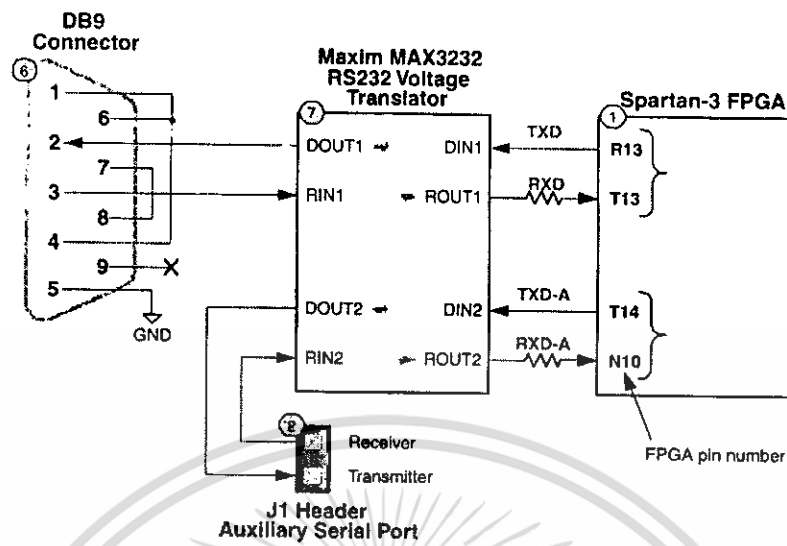
ตารางที่ 2.10 การเชื่อมต่อของพอร์ตสื่อสารสำหรับคอนเน็คเตอร์แบบ DB-9

เปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการสื่อสารข้อมูลแบบอนุกรมและขนาน

- การสื่อสารข้อมูลแบบอนุกรมสามารถสื่อสารได้ระยะทางที่ไกลกว่า
- การสื่อสารข้อมูลแบบอนุกรมใช้สายสัญญาณที่ประหยัดกว่า
- การสื่อสารข้อมูลแบบขนานสามารถสื่อสารข้อมูลได้ทีละหลายๆ และรวดเร็วกว่า

2.7.3 การเชื่อมต่อระหว่าง DB-9 กับ FPGA

โครงการนี้ได้ใช้บอร์ด FPGA สปร้าตัน 3 สตาร์เตอร์คิท (Spartan-3 Starter Kit Board) การเชื่อมต่อระหว่างคอนเน็คเตอร์แบบ DB-9 และ บอร์ด FPGA จะต้องผ่าน MAX3232 ก่อนเพื่อปรับแรงดันที่รับมาได้จากพอร์ต RS232 ให้เหมาะสมกับระดับแรงดันภายในบอร์ด ซึ่งสามารถแสดงการเชื่อมต่อระหว่างคอนเน็คเตอร์แบบ DB-9 และ บอร์ด FPGA โดยผ่าน MAX3232 ได้ดังรูปที่ 2.16

รูปที่ 2.16 แสดงการเชื่อมต่อระหว่างคอนเน็กเตอร์แบบ DB-9 และ บอร์ด FPGA โดยผ่าน MAX3232

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การคำนวณและการสร้าง

เราได้แบ่งงานออกเป็นสองส่วนหลักๆ คือ

1. ส่วนที่เป็นซอฟต์แวร์ของอัลกอริทึมนี้ ซึ่งเขียนขึ้นด้วยโปรแกรมเมทแลบมีประโยชน์ในการใช้ในการตรวจสอบผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากส่วนของผลการจำลองการทำงานของภาษา VHDL ที่จะนำไปลง FPGA

2. ส่วนที่เป็นฮาร์ดแวร์ซึ่งคือ บอร์ด FPGA ที่ถูกโปรแกรมด้วยภาษา VHDL และใช้การแสดงผลต่างๆผ่านทางโปรแกรมเมทแลบ

3.1 ส่วนซอฟต์แวร์ ในการจำลองผลการทำงานของการเข้ารหัสเลขคณิตด้วยโปรแกรมเมทแลบ

จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนย่อย คือ ส่วนในการเข้ารหัสเลขคณิต และส่วนในการถอดรหัสเลขคณิต

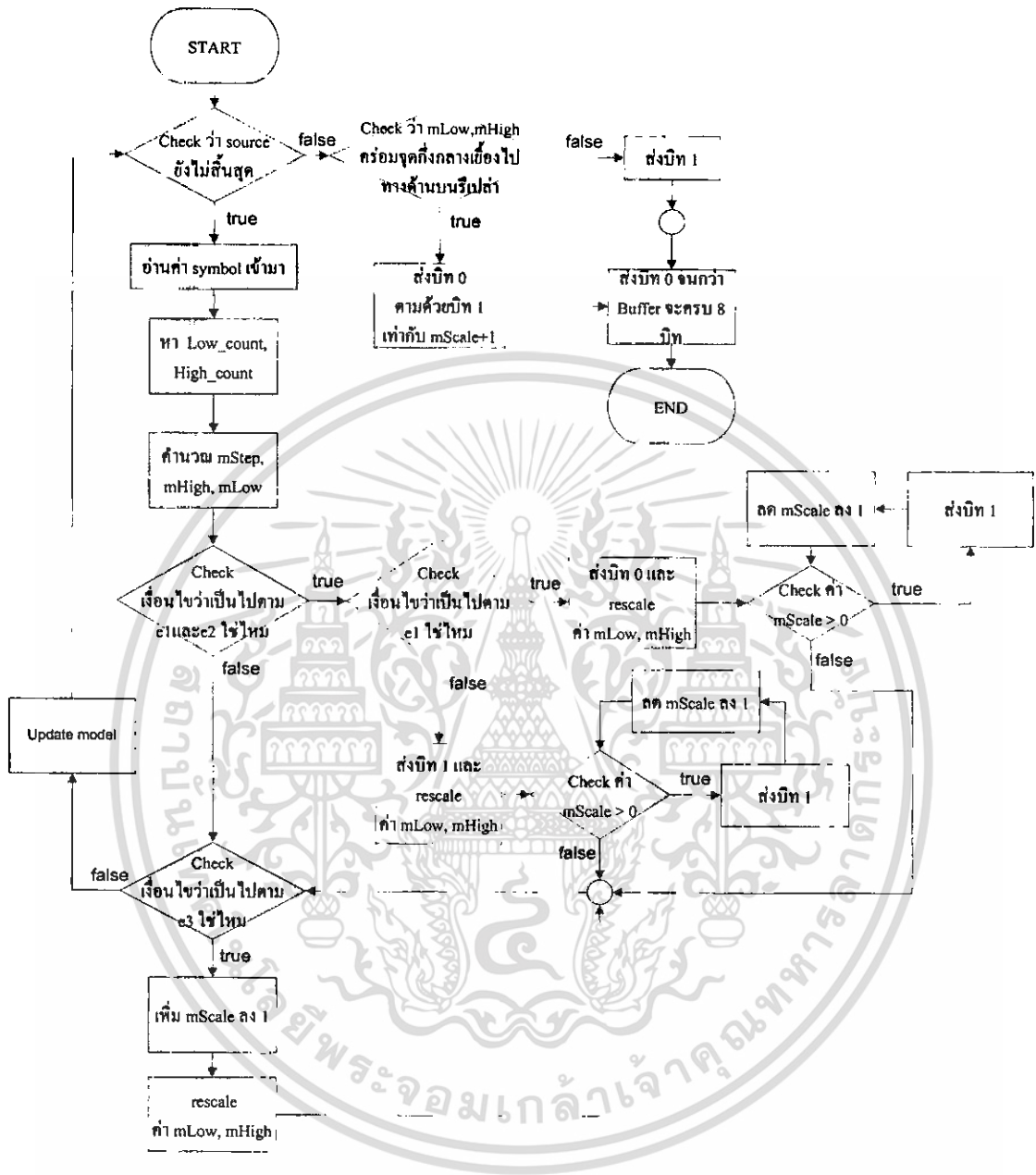

รูปที่ 3.1 แสดงแผนผังการทำงานของโปรแกรมการเข้ารหัสเลขคณิตในภาพรวม

เริ่มจากมี DATA_IN เข้ามาในส่วนของการเข้ารหัสแล้วนำผลลัพธ์จากส่วนการเข้ารหัสไปเข้าส่วนของการถอดรหัสก็จะได้ผลลัพธ์ออกมาเป็น DATA_OUT ซึ่งจะตรงตรงกับ DATA_IN ที่ใส่เข้าในตอนแรก

โดยขั้นตอนในโปรแกรมนั้นจะเขียนให้คล้ายคลึงกับการทำงานของตรงส่วนที่เขียนด้วยภาษา VHDL ให้มากที่สุด เพราะบางการคำนวณจะมีข้อจำกัดในการทำเป็นฮาร์ดแวร์ ให้ใช้ในเวลาจริง (realtime) ได้ ยกตัวอย่างอย่างการคำนวณการหารในโปรแกรม VHDL นั้น จะเก็บเป็นบิต 0,1 เท่านั้น (เราเลือกใช้ 16 บิต) ยิ่งถ้าเราต้องการให้ละเอียดเท่าใดก็ต่อต้องใช้จำนวนบิตในการรองรับมากขึ้นเท่านั้น ส่วนการทำงานในโปรแกรมเมทแลบ นี้จะแสดงเทคนิคได้มากประมาณ 15 ตำแหน่งในเลขฐานสิบ ซึ่งให้ความละเอียดที่มากกว่า ดังนั้นผลที่ได้อาจจะไม่ตรงกับภาษา VHDL ได้ แต่เราต้องการใช้ในการจำลองผลการทำงานเพื่อเปรียบเทียบจึงต้องเขียนเมทแลบ ในลักษณะเช่นนี้

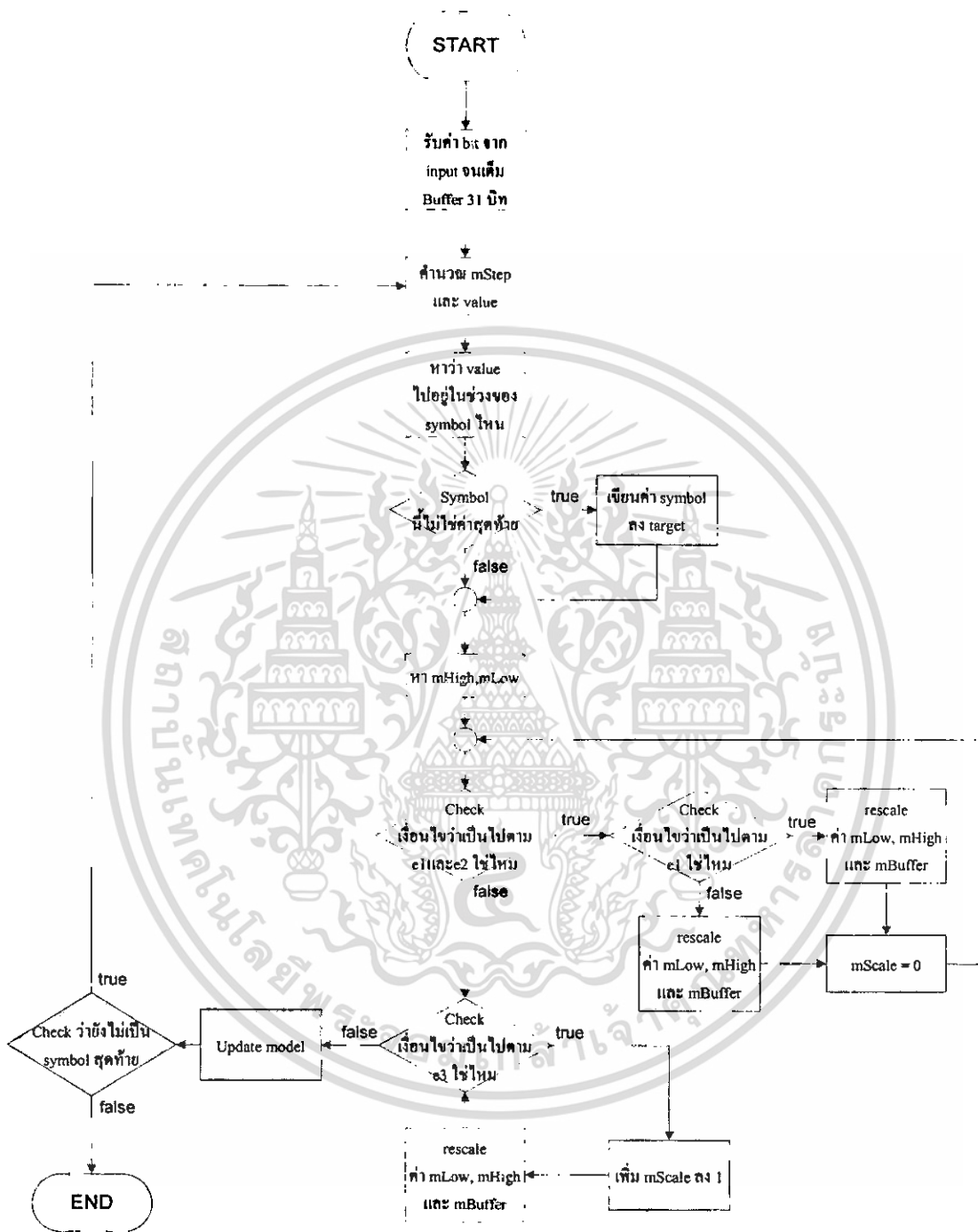
3.1.1 แผนผังการทำงานของโปรแกรมการเข้ารหัส

รูปที่ 3.2 แสดงแผนผังการทำงานของโปรแกรมการเข้ารหัส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.2 แผนผังการทำงานของโปรแกรมการถอดรหัส

รูปที่ 3.3 แสดงแผนผังการทำงานของโปรแกรมการถอดรหัส

จะเห็นได้ว่าทั้งส่วนการเข้ารหัสและส่วนการถอดรหัสนั้นจะเน้นการทำงานหลักอยู่ตรงที่การย้ายตามเงื่อนไข ซึ่งมีทั้งหมด 3 กรณี ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การย้ายตามเงื่อนไข E1 : $mHigh < g\_Half$

- ส่งบิต 0
- $mLow = mLow * 2$
- $mHigh = mHigh * 2 + 1$

การย้ายตามเงื่อนไข E2 : $mLow \geq g\_Half$

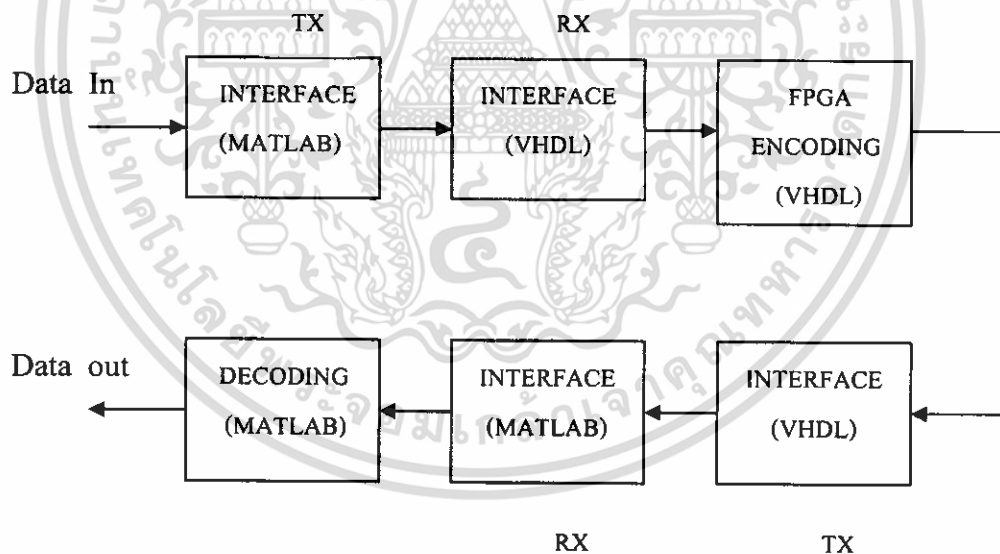
- ส่งบิต 1
- $mLow = (mLow - g\_Half) * 2$
- $mHigh = (mHigh - g\_Half) * 2 + 1$

การย้ายตามเงื่อนไข E3 : $(g\_FirstQuarter \leq mLow)$ และ $(mHigh < g\_ThirdQuarter)$

- $mScale = mScale + 1$
- $mLow = (mLow - g\_FirstQuarter) * 2$
- $mHigh = (mHigh - g\_FirstQuarter) * 2 + 1$

3.2 ส่วนฮาร์ดแวร์ ที่เขียนด้วยภาษา VHDL และใช้การแสดงผลต่างๆผ่านทางโปรแกรมแมทแลบ

ส่วนนี้เราจะทำเพียงเฉพาะการเข้ารหัสเท่านั้น โดยตรงการถอดรหัสจะให้ใช้โปรแกรมแมทแลบในส่วนแรกแทน โดยการแสดงผลต่างๆจะใช้ผ่านทางโปรแกรมแมทแลบเช่นกัน ดังนั้นจะต้องมีส่วนอินเตอร์เฟสทั้งของแมทแลบ และ VHDL

รูปที่ 3.4 แสดงบล็อกไดอะแกรมการทำงานของฮาร์ดแวร์

3.2.1 สถาปัตยกรรมการเข้ารหัส

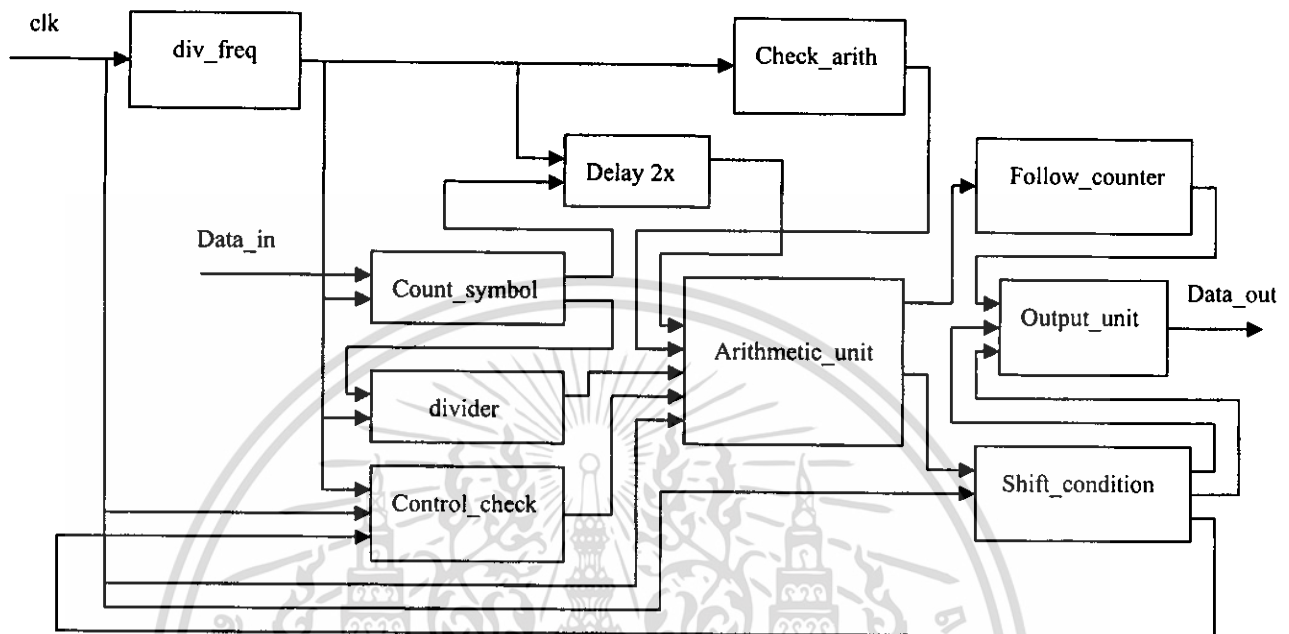
ตัวเข้ารหัสเลขคณิตมี 3 อินพุต ได้แก่ DATA_IN, RESET และ CLK หรือก็คือขา

CLOCK กับอีก 1 เอาท์พุท คือ DATA_OUT

เมื่อ CLOCK มีค่าเป็น '1' ข้อมูลชุดใหม่จะสามารถอ่านได้ที่ DATA_IN และทำตามกระบวนการด้วยตัวเข้ารหัส ส่วนสัญญาณ RESET จะถูกใช้เพื่อทำให้สถานะภายในตัวเข้ารหัสเป็นไปตามเงื่อนไข

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตามเงื่อนไขคอนเริ่มต้น กระบวนการของตัวเข้ารหัสนั้นจะถูกทำให้เป็นจังหวะเดียวกันด้วยสัญญาณ CLOCK และข้อมูลที่ถูกเข้ารหัสจะสามารถอ่านได้จาก DATA_OUT สถาปัตยกรรมทั้งหมดของการเข้ารหัสถูกแสดงได้ดังรูป

รูปที่ 3.5 แสดงบล็อกไดอะแกรมของส่วนการเข้ารหัส

3.2.2 ส่วนประกอบต่างๆ (components) ของตัวเข้ารหัส

ตัวเข้ารหัสประกอบด้วยส่วนประกอบดังต่อไปนี้

- COUNT_SYMBOL ทำหน้าที่ในการอัปเดตโมเดล
- DIV_FREQ ทำหน้าที่หารความถี่ที่เข้ามาให้ลดลง 32 เท่า
- DELAY_2X ทำหน้าที่นำข้อมูลเลื่อนออกไป 1 clock
- DIVIDER ทำหน้าที่ในการคิดค่าผลหาร
- CHECK_ARITH ทำหน้าที่เป็นสัญญาณควบคุมบอกให้ทำการคำนวณในบล็อก

ARITHMETIC_UNIT ได้

- SHIFT_CONDITION ใช้เป็นตัวเปรียบเทียบค่า LOW และ HIGH ว่าตรงกับเงื่อนไขในกรณีใด
- ARITHMETIC_UNIT ใช้แสดงการคำนวณค่าของ LOW และ HIGH อันใหม่ที่ใช้ในตัวเข้ารหัส
- CONTROL_CHECK ทำหน้าที่ในการกำหนดสัญญาณขาเข้าให้วงจร ARITHMETIC_UNIT

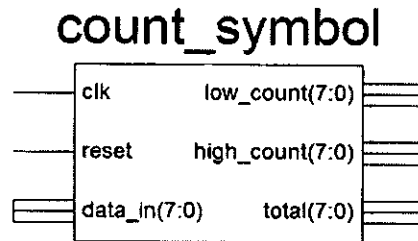
และกำหนดสัญญาณควบคุมให้วงจร SHIFT_CONDITION

- FOLLOW_COUNTER ทำหน้าที่ในการนับค่า mScale3
- OUTPUT_UNIT ใช้แสดงค่าเอาต์พุต

องค์ประกอบเหล่านี้สามารถอธิบายรายละเอียดในการทำงานที่มากขึ้นได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

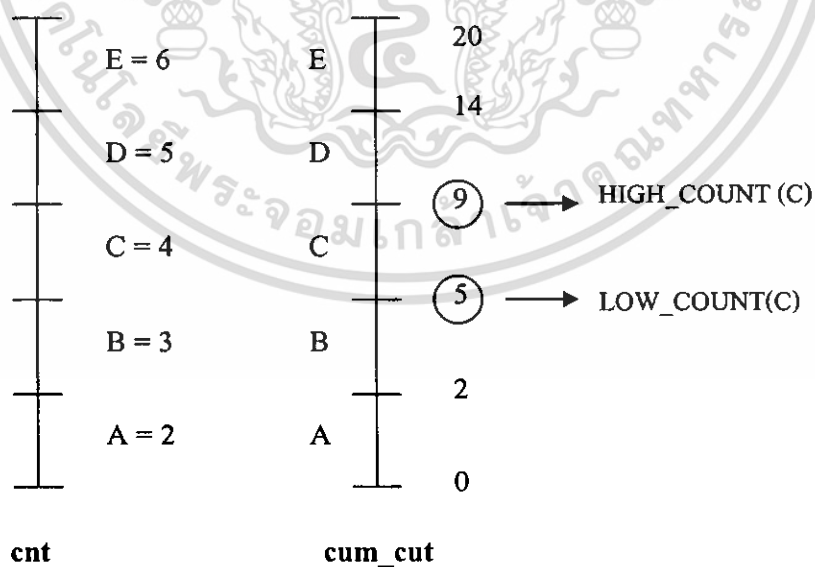
3.2.2.1 COUNT_SYMBOL

รูปที่ 3.6 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ COUNT_SYMBOL

COUNT_SYMBOL จะมีอินพุตทั้งหมด 3 อินพุต โดยมีขนาด 1 บิตอยู่ 2 อินพุต คือ RESET และ CLK ขนาด 8 บิตอยู่ 1 อินพุต คือ DATA_IN และมีเอาต์พุต 8 บิตอยู่ 3 เอาต์พุตคือ HIGH_COUNT, LOW_COUNT และ TOTAL

โดยการทำงานภายในนั้นจะเริ่มตรวจสอบที่ RESET ก่อนว่าเท่ากับ '1' หรือไม่ ถ้าเท่ากับ '1' ค่า HIGH_COUNT, LOW_COUNT, TOTAL ก็จะถูกเซตให้เป็นค่าตั้งต้น แต่ถ้า RESET เท่ากับ '0' ก็จะไปตรวจสอบที่ขา CLOCK ทุกครั้งที่ CLOCK เปลี่ยนแปลงเป็น '1' ก็จะอ่านค่า DATA_IN เข้ามาซึ่งในโปรแกรมนี้จะกำหนดให้ใช้ได้แค่ A,B,C,D,E เท่านั้น โดยจะให้เริ่มต้นว่าทุกตัวมีอยู่แล้วอย่างละ 1 ตัว ซึ่งจะเก็บอยู่ในตัวแปร cnt ค่า TOTAL จะนับว่ามีข้อมูลอยู่ที่ตัวแล้ว โดยเริ่มต้นเป็นค่า 5 เนื่องจากเราให้ A,B,C,D,E ทุกตัวมีอยู่อย่างละ 1 ตัวอยู่แล้ว ส่วน LOW_COUNT และ HIGH_COUNT จะอธิบายโดยแสดงให้เห็นจากภาพเพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจ

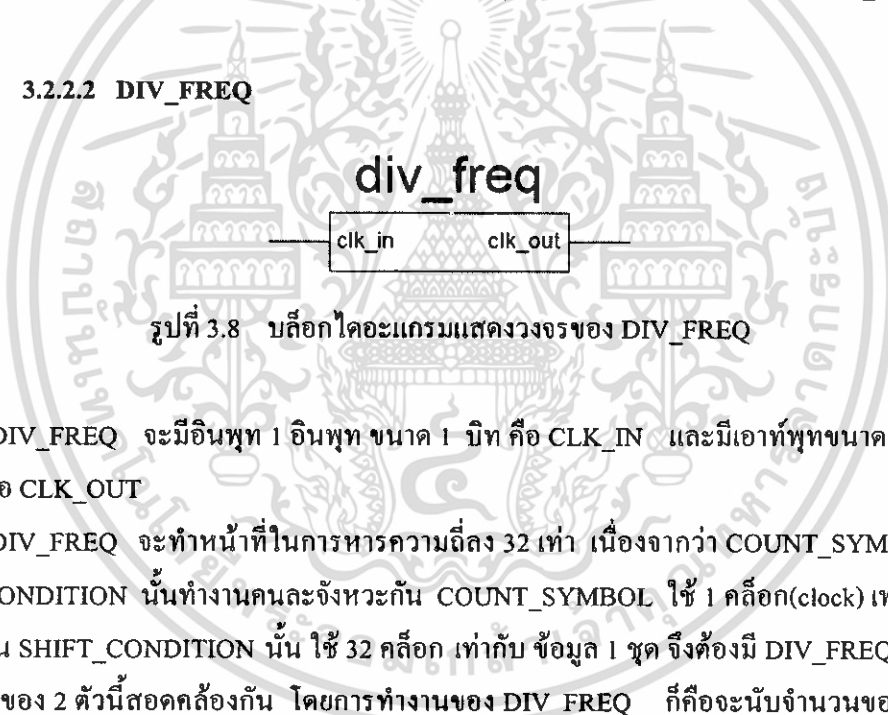
รูปที่ 3.7 แสดงการนับค่าของตัวแปร cnt และ cum_cnt

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากรูปทางด้านซ้ายจะเห็นได้ว่าตัวแปร cnt จะแสดงว่าตัวอักษรนั้นมีอยู่ที่ตัว ซึ่งจะได้ว่าค่า cnt = [2 3 4 5 6] ส่วนรูปทางด้านขวาจะแสดงเหมือนเอาจำนวนตัวของแต่ละตัวอักษรมาบวกเพิ่มเข้าไปเรื่อยๆจาก A ถึง E คล้ายๆกับค่านับสะสม ซึ่งจะเก็บในตัวแปร cum_cnt ซึ่งในตัวอย่างนี้ cum_cnt = [0 2 5 9 14 20] และ LOW_COUNT ของ C จะได้เท่ากับ 5 ส่วน HIGH_COUNT ของ C จะได้เท่ากับ 9 จะสังเกตได้ว่า LOW_COUNT ก็คือค่าจำนวนตัวที่นับมาได้ก่อนที่จะนับจำนวนของตัวมัน ส่วน HIGH_COUNT ก็คือจำนวนตัวที่นับมาได้โดยรวมการนับจำนวนตัวของมันเข้าไปด้วย หลังจากมีการรับ DATA_IN ไปแล้ว ก็จะมีการอัปเดตโมเดลด้วยการเพิ่มจำนวนของเลขนั้นเพิ่มอีก 1 และค่าของ cum_cnt ก็จะต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย

และจะมีตัวสุดท้ายในการบอกให้หยุดการทำงานซึ่งคือ DATA_IN ค่า "00000000" โดยมันจะถูกเพิ่มเข้าไปที่ตัวสุดท้ายของข้อมูลที่เราใส่เข้าไปตั้งแต่ในส่วนของเข้ารหัสโปรแกรมเมทแลบ ซึ่งจะให้ผลในการคำนวณค่า LOW_COUNT และ HIGH_COUNT เป็น "00000001" เท่ากัน ซึ่งเป็นกรณีที่ไม่สามารถเป็นไปได้จริง จึงนำเอามาเป็นค่าที่ใช้บอกให้โปรแกรมหยุดการทำงานได้ในบล็อก CHECK_ARITH

3.2.2.2 DIV_FREQ

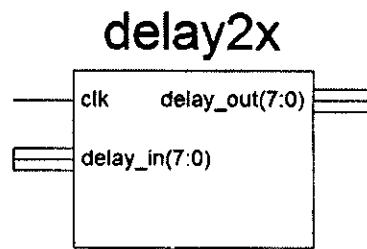

รูปที่ 3.8 บล็อกโคโตะแกรมแสดงวงจรของ DIV_FREQ

DIV_FREQ จะมีอินพุต 1 อินพุต ขนาด 1 บิต คือ CLK_IN และมีเอาต์พุตขนาด 1 บิตอยู่ 1 เอาต์พุตคือ CLK_OUT

DIV_FREQ จะทำหน้าที่ในการหารความถี่ลง 32 เท่า เนื่องจากว่า COUNT_SYMBOL และ SHIFT_CONDITION นั้นทำงานคนละจังหวะกัน COUNT_SYMBOL ใช้ 1 คล็อก(clock) เท่ากับข้อมูล 1 ชุด ส่วน SHIFT_CONDITION นั้น ใช้ 32 คล็อก เท่ากับ ข้อมูล 1 ชุด จึงต้องมี DIV_FREQ มาช่วยทำให้จังหวะของ 2 ตัวนี้สอดคล้องกัน โดยการทำงานของ DIV_FREQ ก็คือจะนับจำนวนของ CLK_IN โดยเริ่มจาก 0 จนถึง 15 จังหวะนี้จะให้ CLK_OUT เป็น '0' แล้ว 15 CLK_IN ถัดไป จะได้ CLK_OUT เป็น '1' สลับกันแบบนี้ไปเรื่อยๆ จะเห็นได้ว่า CLK_IN จะเร็วกว่า CLK_OUT บางครั้งจะใช้เรียก CLK_OUT ตัวนี้ว่า CLK_SLOW

3.2.2.3 DELAY_2X

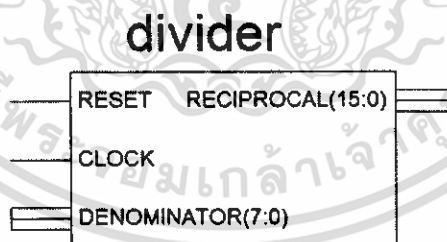

รูปที่ 3.9 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ DELAY_2X

DELAY_2X จะมีอินพุตขนาด 8 บิต อยู่ 1 อินพุต คือ DELAY_IN และอินพุตขนาด 1 บิต อีก 1 อินพุต ซึ่งคือ CLK ส่วนเอาต์พุต จะมีขนาด 8 บิต อยู่ 1 อินพุต คือ DELAY_OUT

DELAY_2X จะทำหน้าที่ในการเลื่อนข้อมูลอินพุตให้ออกไปช้ากว่าเดิม 1 คล็อก โดยหลักการทำงานโดยใช้บัฟเฟอร์มาช่วย คือเมื่อเจอ CLK = '1' ก็ให้ส่งค่า DELAY_IN ไปที่ buffer1 แล้วพอเจอ CLOCK = '0' ก็ให้ส่งค่าจาก buffer1 ไปยัง buffer2 แล้วพอเจอ CLK = '1' ซึ่งเป็นของลูกใหม่ ก็จะส่งค่าจาก buffer2 ไปให้ DELAY_OUT ได้ใน 1 คล็อก สาเหตุที่ต้องมีบล็อกนี้ เนื่องจากว่า ARITHMETIC_UNIT นั้นจะต้องรับค่าอินพุต RECIPROCAL ที่เป็นเอาต์พุตของ DIVIDER และอินพุต HIGH_COUNT, LOW_COUNT ซึ่งเป็นเอาต์พุตของ COUNT_SYMBOL ในจังหวะที่พร้อมกัน ษา RECIPROCAL นั้นจะได้จาก TOTAL ซึ่งเป็นเอาต์พุตของ COUNT_SYMBOL ไปต่อเข้ากับ DIVIDER ดังนั้น RECIPROCAL จึงจะช้ากว่า HIGH_COUNT และ LOW_COUNT อยู่ 1 คล็อก ทำให้ต้องใช้ DELAY_2X ต่อท้ายกับ HIGH_COUNT และ LOW_COUNT เพื่อให้จังหวะพอดีกัน

3.2.2.4 DIVIDER

รูปที่ 3.10 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ DIVIDER

DIVIDER จะมีอินพุตทั้งหมด 3 อินพุต โดยมีขนาด 1 บิต อยู่ 1 อินพุต ซึ่งคือ CLOCK กับ RESET และขนาด 8 บิต อยู่ 1 อินพุต คือ DENOMINATOR ส่วนเอาต์พุต มีขนาด 16 บิต อยู่ 1 เอาต์พุต คือ RECIPROCAL

DIVIDER มีหน้าที่ในการหาค่าผลหารที่เกิดจากส่วนกลับของ DENOMINATOR (ซึ่งคือค่าที่รับมาจาก TOTAL จาก COUNT_SYMBOL) แล้วก็จะแสดงออกมาที่ RECIPROCAL โดยการทำงานของ

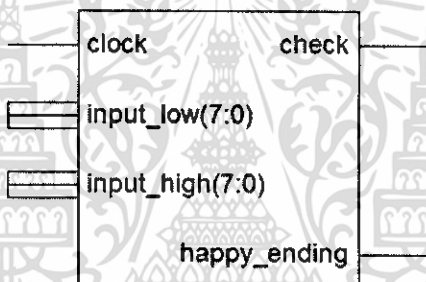
เราจะใช้ DENOMINATOR เพื่อชี้ตำแหน่งในตารางฐานข้อมูล(lookup table)ซึ่งได้คำนวณค่าผลหารที่เป็นทศนิยมให้แทนด้วยเลขฐานสองลงในตารางฐานข้อมูลเรียบร้อยแล้ว

หมายเหตุ เมื่อคำนวณแล้ว จะพบว่าการใช้ค่า RECIPROCAL 16 บิต จะทำให้เราแทนค่าทศนิยมของส่วนกลับของ DENOMINATOR ตั้งแต่ค่าเริ่มต้นที่ 1/5 ไปเป็น 1/6, 1/7, 1/8, ...จะได้ถึง 1/256 ที่ทำให้ค่าทศนิยม 16 บิต ไม่ซ้ำกัน ดังนั้นเราจะใช้ได้ถึงค่า DENOMINATOR สูงสุดคือ 256 ซึ่งค่า DENOMINATOR เริ่มต้นจาก 5 ดังนั้นเราจะรับค่าได้สูงสุด 251 ตัวเท่านั้น ถ้าอยากจะทำมากกว่านี้ก็ต้องเพิ่มจำนวนบิตให้กับ RECIPROCAL โดยจำนวนสูงสุด (Y ตัว) ที่จะเข้ารหัสได้ เมื่อใช้ RECIPROCAL จำนวน X บิต สามารถหาได้จากสมการ

$$1/(Y-1) - 1/Y = 2^{-X}$$

3.2.2.5 CHECK_ARITH

check_arith

รูปที่ 3.11 บล็อกโคแอดแกรมแสดงวงจรของ CHECK_ARITH

CHECK_ARITH จะมีอินพุตทั้งหมด 3 อินพุต โดยมีขนาด 8 บิต จำนวน 2 อินพุต คือ INPUT_LOW และมีขนาด 1 บิต 1 อินพุต คือ CLOCK ส่วนเอาต์พุตมี 2 เอาต์พุต ขนาด 1 บิตทั้งคู่ คือ CHECK และ HAPPY_ENDING

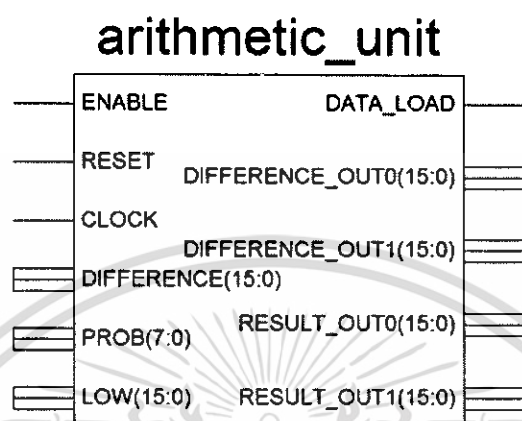
CHECK_ARITH นั้นจะทำหน้าที่อยู่ 2 อย่างคือ

1. การควบคุมการทำงานของ ARITHMETIC_UNIT ด้วยขา CHECK ที่จะไปต่อกับ ENABLE ของ ARITHMETIC_UNIT ให้เริ่มทำการคำนวณค่าได้ โดยการทำงานนั้นเพียงแค่เราตรวจสอบว่าค่า INPUT_HIGH และ INPUT_LOW นั้นไม่เป็นค่า "00000000" และ "00000001" ซึ่ง INPUT_LOW และ INPUT_HIGH นั้นจะไม่มีทางเป็น "00000000" หรือ "00000001" พร้อมกัน ยกเว้นกรณีค่าเริ่มต้นที่เป็น "00000000" และค่าตัวสุดท้ายที่เป็น "00000001" เท่านั้น ค่า CHECK ถึงจะส่งออกไป ซึ่งมีลักษณะเหมือน CLOCK_SLOW ทุกประการ ยกเว้นแต่เริ่มช้ากว่าเพราะไม่เริ่มตั้งแต่ค่าเริ่มต้นและจะไม่มีในค่าหลังจากค่าสุดท้ายถูกส่งไป
2. การควบคุมให้หยุดการทำงานเพื่อให้บล็อกสุดท้าย คือ OUTPUT นั้นได้ทำการตรวจสอบเงื่อนไขสุดท้าย ด้วยขา HAPPY_ENDING ซึ่งจะตรวจสอบว่าขา INPUT_LOW และ INPUT_HIGH มีค่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็น “00000001” เท่ากันหรือไม่ ถ้าใช่ค่าของขา HAPPY_ENDING ก็จะส่งสัญญาณกระตุ้นขึ้นมาเพื่อให้รู้ว่าข้อมูลสิ้นสุดเหตุการณ์คำนวณค่าต่อ และให้ตรวจสอบเงื่อนไขสุดท้ายแทน

3.2.2.6 ARITHMETIC_UNIT

รูปที่ 3.12 บล็อกไดอะแกรมแสดงวงจรของ ARITHMETIC_UNIT

ARITHMETIC_UNIT จะมีอินพุตทั้งหมด 8 อินพุตโดยมีขนาด 8 บิต อยู่ 2 อินพุต คือ HIGH_COUNT และ LOW_COUNT ขนาด 32 บิต อยู่ 2 อินพุตคือ mHigh และ mLow ขนาด 16 บิต อยู่ 1 อินพุตคือ RECIPROCAL ขนาด 1 บิต อยู่ 3 อินพุต คือ CLOCK, ENABLE และ RESET ส่วนเอาต์พุตจะมี 2 เอาต์พุต ขนาด 32 บิตทั้งคู่ คือ mHigh_new และ mLow_new

ARITHMETIC_UNIT ทำหน้าที่ในการคำนวณค่า mHigh และ mLow ตัวใหม่ โดยตั้งค่าเริ่มต้นของ mHigh, mLow และ new คือ

$$mHigh = '11111111111111111111111111111111'$$

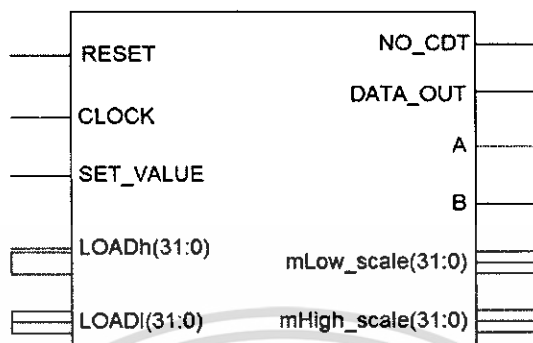
$$mLow = '00000000000000000000000000000000'$$

ENABLE ทำหน้าที่ในการบอก ARITHMETIC_UNIT ให้เริ่มคำนวณได้ ค่าที่ได้มาถูกต้องแล้ว โดยการคำนวณนี้จะเสร็จสิ้นต้องใช้สัญญาณนาฬิกาทั้งสิ้นจำนวน 4 คล็อกซึ่งจะมีสัญญาณ DATA_LOAD ที่คอยควบคุมอยู่ในตัว ARITHMETIC_UNIT ว่าค่าที่คำนวณได้นั้นถูกต้องแล้ว ถึงสามารถที่จะให้ค่าที่คำนวณเสร็จสิ้นแล้วออกมาทาง mHigh_new และ mLow_new

การคำนวณนี้จะใช้ค่า RECIPROCAL ซึ่งจริงๆคือค่าทศนิยม ดังนั้นเมื่อนำไปคูณกับค่าตัวไหนผลที่ได้ที่จะนำไปใช้ก็จะต้องถูกตัดบิตในช่วงท้ายออกไป 16 บิตเท่ากับขนาดของ RECIPROCAL ซึ่งก็เหมือนกับว่าได้ค่าเป็นจำนวนเต็ม และ ในการคำนวณตรงนี้จะมีการเพิ่มบิต 0 เข้าไปด้านหน้าของค่า mHigh , mLow เพื่อป้องกันการเกิดโอเวอร์โฟลว์

3.2.2.7 SHIFT_CONDITION

shift_condition

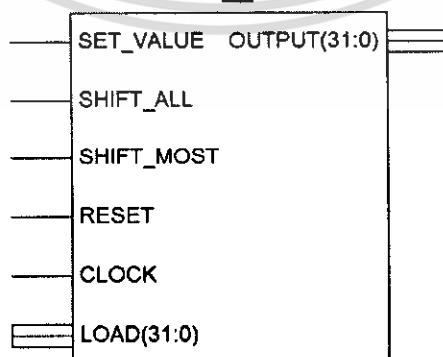
รูปที่ 3.13 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ SHIFT_CONDITION

SHIFT_CONDITION จะมีอินพุตทั้งหมด 5 อินพุต โดยมีขนาด 32 บิต 2 อินพุต คือ LOADh และ LOADl และขนาด 1 บิต 3 อินพุต คือ CLOCK, RESET และ SET_VALUE ส่วนเอาต์พุตจะมีทั้งหมด 6 เอาต์พุต โดยมีขนาด 32 บิต 2 เอาต์พุต คือ mHigh_scale และ mLow_scale ขนาด 1 บิต 4 เอาต์พุต คือ A, B, DATA_OUT และ NO_CDT

SHIFT_CONDITION จะทำหน้าที่ในการตรวจสอบเงื่อนไขของ LOADh, LOADl ที่มาจาก mHigh_new และ mLow_new ว่า HSB และ SECOND_HSB ของทั้งสองขานั้น มีเงื่อนไขตรงกับกรณีใดบ้าง ซึ่งมี 2 กรณี คือ กรณีที่ บิตแรกเหมือนกัน A จะได้เป็น 1 แต่ถ้าบิตแรกของ LOADh เป็น 1 และ SECOND_MSB เป็น 0 ส่วนบิตแรกของ LOADl เป็น 0 และ SECOND_LSB เป็น 1 ก็จะทำให้ B เป็น 1 เช่นกัน และถ้าหากไม่ตรงทั้ง 2 กรณี ก็จะทำให้ NO_CDT เป็น 1 แทน โดยบล็อกนี้จะประกอบไปด้วย บล็อกการทำงานภายในอีก 3 ตัวคือ

3.2.2.7.1 LOW

Low_2

รูปที่ 3.14 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ HIGH และ LOW

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

LOW มีอินพุตทั้งหมด 6 อินพุต มีขนาด 32 บิต อยู่ 1 อินพุต คือ LOAD นอกนั้นอีก 5 อินพุต มีขนาด 1 บิต คือ CLOCK , RESET , SET_VALUE , SHIFT_ALL และ SHIFT_MOST

LOW ทำหน้าที่ในการเลื่อนบิตตามเงื่อนไขของ SHIFT_ALL และ SHIFT_MOST ขา SHIFT_ALL แสดงว่าให้เลื่อนบิตทั้ง 32 บิตของ LOW ไปทางซ้าย 1 บิต แล้วนำบิต 0 ไปแทนที่บิต LSB ของ LOW ส่วนขา SHIFT_MOST แสดงว่าให้เลื่อนบิตตั้งแต่บิต SECOND_HSB ถึง บิต LSB (31 บิต) ไปทางซ้าย 1 บิต โดยให้ บิต HSB อยู่อย่างเดิม แล้วก็เช่นกันนำบิต 0 ไปแทนที่บิต LSB ที่เลื่อนไป โดยการดำเนินงานนี้จะเริ่มทำงานได้ด้วยขา SET_VALUE ซึ่งต้องมีค่าเท่ากับ 1 จึงจะเริ่มการทำงาน

ขา LOAD ของ LOW ก็คือ LOADi ของ SHIFT_CONDITION ขา SET_VALUE ก็คือขาเดียวกันกับของ SHIFT_CONDITION ส่วนขา SHIFT_ALL จะต่อกับ TRIGGER_OUTPUT ของ CHECK_CONDITION และขา SHIFT_MOST จะต่อกับขา TRIGGER_FOLLOW ของ CHECK_CONDITION โดยค่า LOAD นี้จะถูกตั้งให้เป็น '00000000000000000000000000000000' ตั้งแต่เริ่มต้น

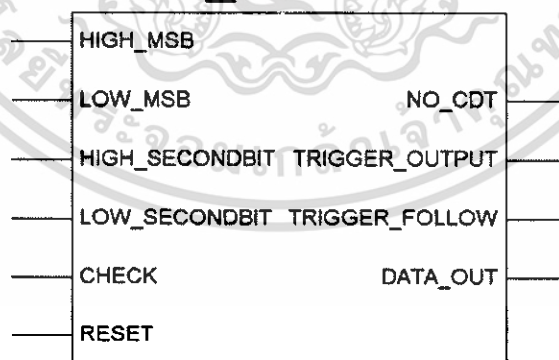
3.2.2.7.2 HIGH

บล็อกทุกอย่างจะเหมือนกันกับของ LOW แต่แค่บิตที่จะถูกนำมาแทนที่บิต LSB ของ HIGH นั้นจะเป็นบิต 1 แทน และค่าเริ่มต้นของ LOAD จะเท่ากับ '11111111111111111111111111111111' และต่อเชื่อมกับ LOADh ของ SHIFT_CONDITION

โดยสาเหตุที่ให้ค่า LOADh และ LOADi เป็นเท่านี้เนื่องจากว่าค่าของ 2 ขานี้ จะถูกส่งไปที่ CHECK_CONDITION แล้วจะทำให้ไม่เกิดค่า OUTPUT ออกมา เพราะเป็นกรณีที่อยู่นอกเงื่อนไขจะรับค่าตัวใหม่มาอ่านแทน ดังนั้นค่าเริ่มต้นก็จะไม่มีผลอะไร

3.2.2.7.3 CHECK_CONDITION

check_condition

รูปที่ 3.15 บล็อกโคอะแกรมแสดงวงจรของ CHECK_CONDITION

CHECK_CONDITION มีอินพุตทั้งหมด 6 อินพุต ซึ่งมีขนาด 1 บิตทั้งหมด คือ CHECK , HIGH_MSB , HIGH_SECONDBIT, LOW_MSB, LOW_SECONDBIT และ RESET ส่วนเอาต์พุตมีทั้งหมด 4 เอาต์พุต ขนาด 1 บิตทั้งหมด ได้แก่ DATA_OUT, NO_CDT, TRIGGER_FOLLOW และ TRIGGER_OUTPUT

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

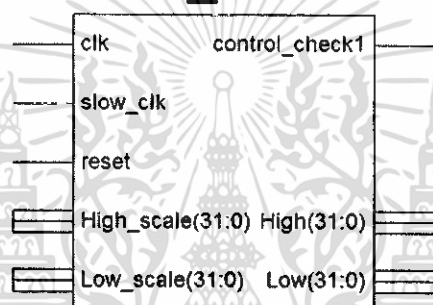
ทั้งหมด 4 เาท์พุท ขนาด 1 บิตทั้งหมด ได้แก่ DATA_OUT, NO_CDT, TRIGGER_FOLLOW และ TRIGGER_OUTPUT

CHECK_CONDITION ทำหน้าที่ในการตรวจสอบเงื่อนไขจากขา HIGH_SECONDBIT HIGH_MSB , LOW_MSB, LOW_SECONDBIT เพื่อความเป็นกรณีใดแล้วจะทำการขยายช่วงอย่างไร โดย TRIGGER_OUTPUT ก็คือ A ของ SHIFT_CONDITION ส่วน TRIGGER_FOLLOW ก็คือ B ของ SHIFT_CONDITION

การเลื่อนบิตก็คือการขยายขอบเขตของช่วงให้กว้างขึ้น ซึ่งปกติแล้วตามทฤษฎีการขยายช่วงนั้นไม่ว่ากรณีใดก็จะมีการคูณด้วย 2 ซึ่งมันก็คือการเลื่อนบิตไปทางซ้าย 1 บิตนั่นเอง

3.2.2.8 CONTROL_CHECK

control_check

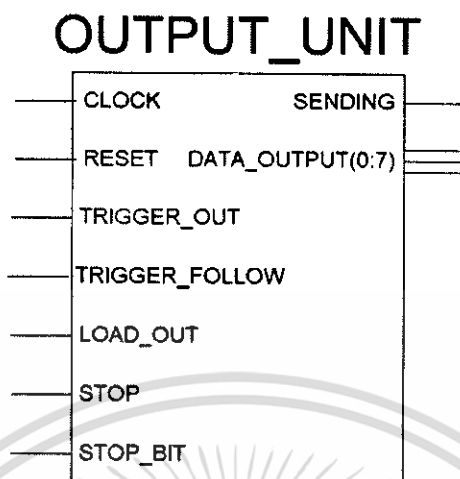
รูปที่ 3.16 บล็อกไดอะแกรมแสดงวงจรของ CONTROL_CHECK

CONTROL_CHECK มีอินพุททั้งหมด 5 อินพุท โดยมีขนาด 32 บิต 2 อินพุท และขนาด 1 บิต อีก 3 อินพุท ส่วนเอาต์พุทมีขนาด 32 บิต 2 เาท์พุท คือ High และ Low และขนาด 1 บิต อีก 1 เาท์พุท คือ CONTROL_CHECK1

CONTROL_CHECK ทำหน้าที่ 2 ส่วน คือ

1. ทำหน้าที่ควบคุมการทำงานของ SHIFT_CONDITION โดย CONTROL_CHECT1 จะไปต่อกับ SET_VALUE ของ SHIFT_CONDITION
2. ทำหน้าที่จัดเรียงให้จังหวะของ mHigh_scale และ mLow_scale เาท์พุทของ SHIFT_CONDITION ให้ตรงกันกับจังหวะของ mHigh และ mLow ซึ่งเป็นอินพุทของ ARITHMETIC_UNIT

3.2.2.9 OUTPUT_UNIT

รูปที่ 3.17 บล็อกไดอะแกรมแสดงวงจรของ OUTPUT_UNIT

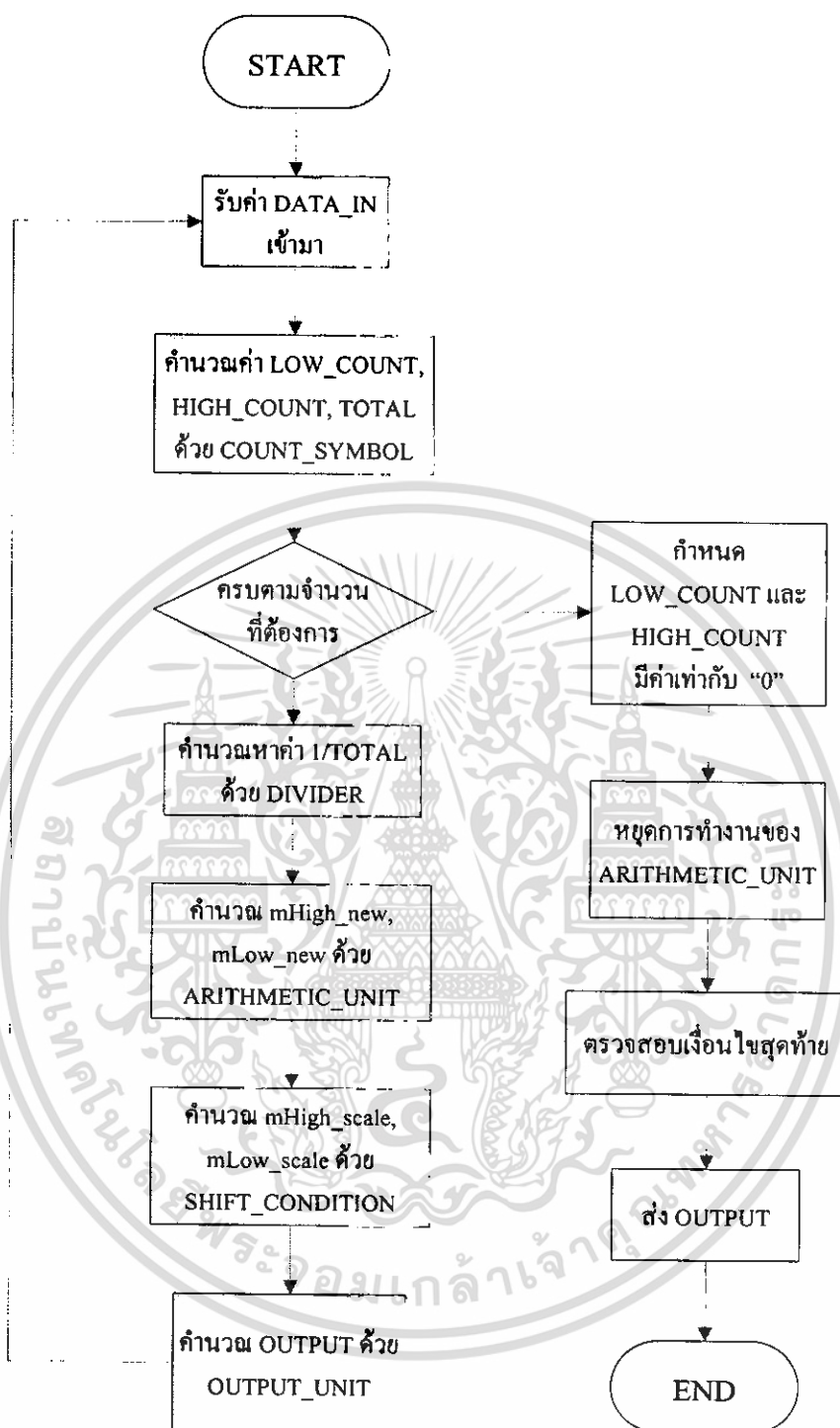
OUTPUT_UNIT ประกอบไปด้วยอินพุทขนาด 1 บิตจำนวน 6 อินพุท คือ TRIGGER_OUT, TRIGGER_FOLLOW, CLOCK, RESET, LOAD_FOLLOW และ LOAD_OUT เอาท์พุท 1 ตัวขนาด 1 บิตคือ SENDING และ เอาท์พุทขนาด 7 บิต อีก 1 เอาท์พุท คือ DATA_OUT

หน้าที่หลักของ OUTPUT_UNIT มีอยู่ 3 อย่าง คือ

1. จัดเตรียมเอาท์พุททั้งหมดที่เกิดขึ้นทั้งหมดทั้งในกรณี E1, E2 และ E3 โดยเรียงต่อดิกันให้เป็นขนาด 8 บิต หากข้อมูลที่เก็บใน DATA_OUT ครบ 8 บิตแล้วจะมีสัญญาณ SENDING เป็น 1 และเมื่อจบข้อมูลทั้งหมดจะทำการเติมบิตสิ้นสุดลงไปโดยเติม STOP_BIT ที่ STOP เท่ากับ 1 เกิดขึ้น 1 บิตและบิตคอมพลิเมนต์ของ STOP_BIT จำนวนเท่ากับจำนวนที่นับ TRIGGER_FOLLOW + 1 และสิ้นสุดด้วยการเติมบิต '0' ไปจนครบ 8 บิต

2. นับจำนวนครั้งที่เกิดกรณี E3 และสร้างบิตที่ต้องนำไปแทรกกับชุดข้อมูลถัดไปในกรณี E3 โดยบิตที่จะนำไปแทรกนี้คือ บิตคอมพลิเมนต์ของเอาท์พุทในกรณี E1 หรือ E2 ที่จะเกิดถัดไป ซึ่งต้องแทรกบิตดังกล่าวไปเป็นจำนวนเท่ากับค่าที่ได้นับการเกิดกรณี E3 ก่อนหน้านี้

3. เลือกเอาท์พุทที่จะแสดงออกมาซึ่งขึ้นอยู่กับสัญญาณ TRIGGER_OUT และ TRIGGER_FOLLOW ซึ่งสัญญาณ TRIGGER_OUT จะแสดงการเกิดกรณี E1 และ E2 จะเลือกอินพุทจาก LOAD_OUT ส่วนสัญญาณ TRIGGER_FOLLOW จะแสดงการเกิดกรณี E3 และพิจารณาข้อมูล LOAD_OUT มาทำคอมพลิเมนต์

รูปที่ 3.18 โฟลว์ชาร์ตแสดงการทำงานของ การเข้ารหัสเลขคณิต ในส่วนของการจำลองการทำงาน

บทที่ 4

การทดลองและผลการทดลอง

4.1 การทดลอง

การทดลองก็ได้แบ่งออกเป็นสองส่วนเช่นเดียวกัน

ส่วนแรก ส่วนที่เป็นซอฟต์แวร์ของการเข้ารหัสเลขคณิตนี้ ซึ่งเขียนขึ้นด้วยโปรแกรม แมทแลบ โดยตรวจสอบว่าโปรแกรมแมทแลบที่เขียนขึ้นนั้นให้ผลลัพธ์ที่ถูกต้องทั้งในส่วนของการเข้ารหัสและการถอดรหัส ว่ามีการการบีบอัดข้อมูล และผลลัพธ์ที่ได้ออกมาเป็นค่าเดิมหรือไม่

ส่วนที่สอง ส่วนที่เป็นซอฟต์แวร์ของการเข้ารหัสเลขคณิตนี้ ซึ่งเขียนขึ้นด้วยโปรแกรม VHDL โดยจะแสดงการจำลองผลการทำงานในแต่ละบล็อกโคแอมแกรม ว่าให้ผลถูกต้องตรงกับหน้าที่ที่ต้องการหรือไม่ และตรวจสอบผลลัพธ์ในแต่ละส่วนกับโปรแกรมแมทแลบที่เขียนไว้ จะได้ทราบว่าภาษา VHDL ที่เขียนนั้นให้ผลที่ถูกต้อง แล้วนำผลที่ได้จากการเข้ารหัสมาเข้าในส่วนการถอดรหัสของโปรแกรม แมทแลบ เพื่อตรวจสอบว่าได้ข้อมูลกลับเป็นตัวเดิมหรือไม่

4.2 ผลการทดลอง

4.2.1 ส่วนแรก โปรแกรมแมทแลบ

- การเข้ารหัส ผลที่ได้จากการเข้ารหัสผ่านโปรแกรมแมทแลบ โดยให้อินพุตเป็น [65 67 68]

Name	Value
i	32
j	1
k	4
low_count	5
low_count_str	'101'
m	3
mHigh	4111496367
mHigh_new	'8EA20E95'
mHigh_scale	'F51074AF'
mLow	1493651496
mLow_new	'7B20EA05'
mLow_scale	'59075028'
mScale	5
mStep	'10011100000010.'
mStep2	'10011100000010.'
n	29
out	<1x32 double>
output	[0 0 1]
output_y	3
point	<251x1 double>
position	249
product1	'11101010000011..'
product2	'11000011000010..'

```

what is input : [65 67 68]
mHigh_new =
33327FFF
mLow_new =
0
mHigh_scale =
CCCC7FFF
mLow_scale =
0
mHigh_new =
8889110F
mLow_new =
6666CCCC
mHigh_scale =
A224443F
mLow_scale =
199B3330
mHigh_new =
8EA20E95
mLow_new =
7B20EA05
mHigh_scale =
F51074AF
mLow_scale =
59075028
code =
00100000000000000000000000000000
>>

```

รูปที่ 4.1 แสดงหน้าผลของส่วนการเข้ารหัสของโปรแกรมแมทแลบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

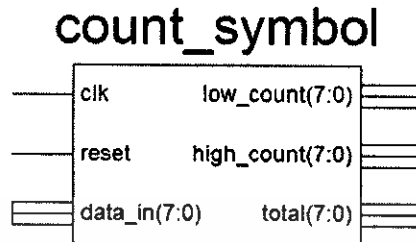

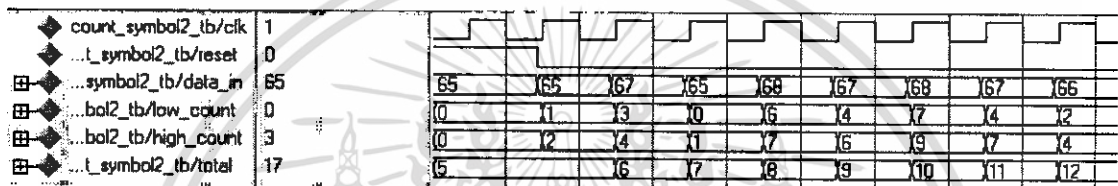
4.2.2 ส่วนที่สอง โปรแกรม VHDL

ผลการทดลองจากการจำลองการทำงานของแต่ละบล็อกไออะแกรมได้ดังนี้

4.2.2.1 COUNT_SYMBOL

รูปที่ 4.8 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ COUNT_SYMBOL

รูปที่ 4.9 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร COUNT_SYMBOL

จากผลการทดลองจะเห็นได้ว่า COUNT_SYMBOL ทำหน้าที่ในการอัปเดต ค่า LOW_COUNT, HIGH_COUNT, TOTAL โดยค่า TOTAL จะเพิ่มขึ้นทีละหนึ่งทุกครั้งที่มี DATA_IN ตัวใหม่เข้ามา ส่วนค่า LOW_COUNT, HIGH_COUNT ขึ้นอยู่กับ DATA_IN ที่รับเข้ามา

4.2.2.2 DIV_FREQ

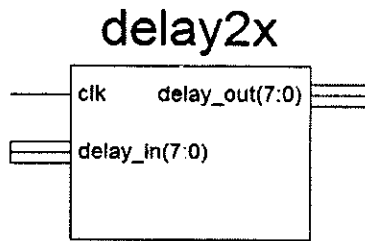
รูปที่ 4.10 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ DIV_FREQ

รูปที่ 4.11 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร DIV_FREQ

จากผลการทดลองจะเห็นได้ว่า CLK_OUT จะมีความถี่ลดลง 32 เท่า คือ CLK_IN 1 ไซเคิล (cycle) จะเท่ากับ CLK_OUT 32 ไซเคิล

4.2.2.3 DELAY_2X

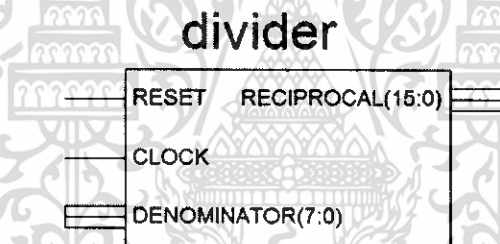
รูปที่ 4.12 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ DELAY_2X

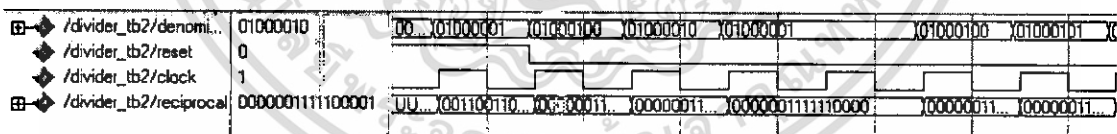
รูปที่ 4.13 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร DELAY_2X

จากผลการทดลองจะเห็นได้ว่าข้อมูลใน DELAY_OUT จะถูกเลื่อนเวลาออกไปจาก DELAY_IN 1 คล็อก

4.2.2.4 DIVIDER

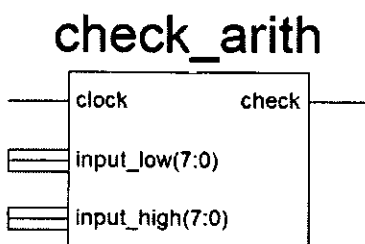
รูปที่ 4.14 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ DIVIDER

รูปที่ 4.15 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร DIVIDER

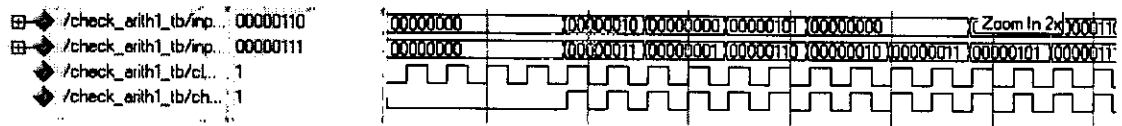
จากผลการทดลองจะเห็นได้ว่าสามารถที่จะหาค่าของการหารได้ตรงตำแหน่งในตารางฐานข้อมูล

4.2.2.5 CHECK_ARITH

รูปที่ 4.16 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ CHECK_ARITH

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

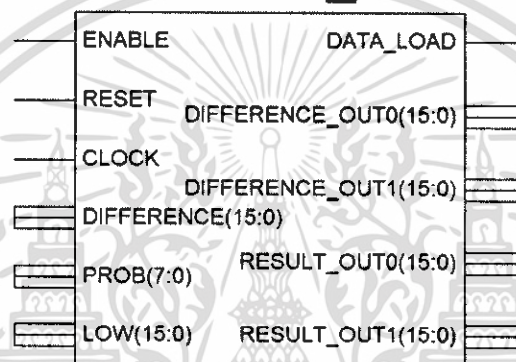

รูปที่ 4.17 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร CHECK_ARITH

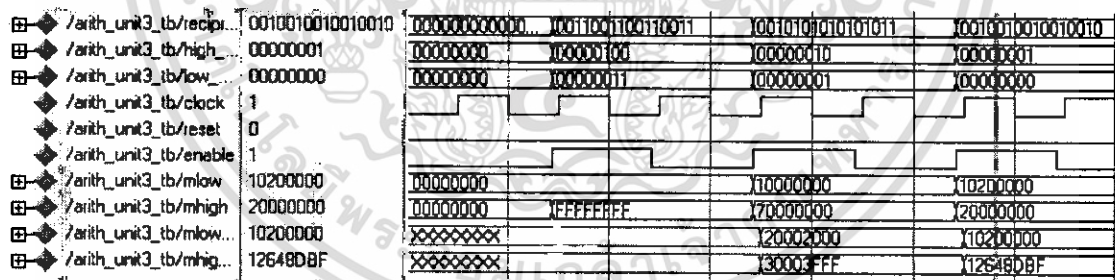
จากผลการทดลองจะเห็นได้ว่า สัญญาณ check จะเหมือนสัญญาณนาฬิกา เพียงแต่จะเริ่มตรงตำแหน่งที่ INPUT_LOW, INPUT_HIGH มีค่าไม่เป็น '00000000' พร้อมกัน

4.2.2.6 ARITHMETIC_UNIT

arithmetic_unit

รูปที่ 4.18 บล็อกไดอะแกรมแสดงวงจรของ ARITHMETIC_UNIT

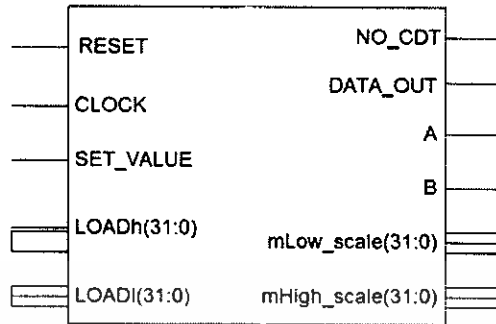

รูปที่ 4.19 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร ARITHMETIC_UNIT

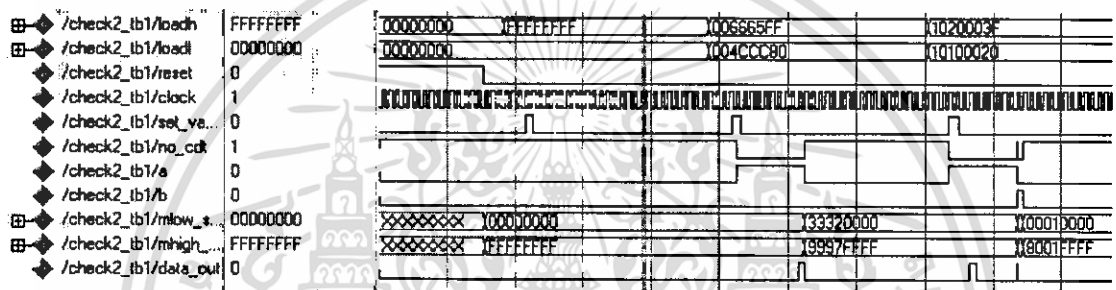
จากผลการทดลองจะเห็นได้ว่า การคำนวณของ ARITHMETIC_UNIT จะเริ่มที่ตำแหน่ง ENABLE เป็น '1'

4.2.2.7 SHIFT_CONDITION

shift_condition

รูปที่ 4.20 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ SHIFT_CONDITION

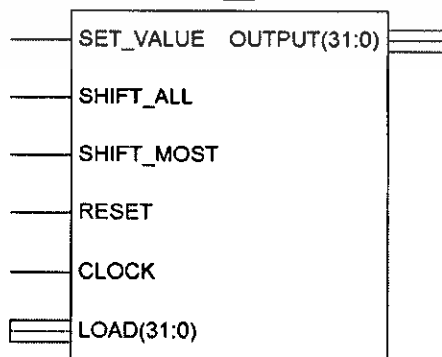

รูปที่ 4.21 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร SHIFT_CONDITION

จากผลการทดลองจะเห็นได้ว่า SET_VALUE = '1' ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ให้เริ่มทำการตรวจสอบเงื่อนไขในการเลื่อนบิตได้ และมันจะเลื่อนไปจากตำแหน่งที่ LOADh และ LOADl เริ่มอ่านค่า 4 คล็อก เนื่องจากว่าในความเป็นจริงมันจะต้องคอยค่า LOAD ทั้ง 2 มาจากบล็อก ARITHMETIC_UNIT ซึ่งจะทำให้การคำนวณเสร็จสิ้นใช้จำนวน 4 ไซเคิล แล้วหลังจากนี้ถึงจะมีผลที่เกิดจากการตรวจสอบเงื่อนไขได้ ซึ่งนั่นก็คือหา A และ B

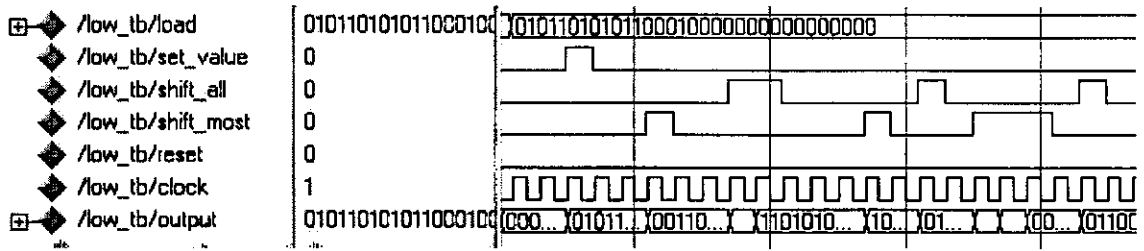
4.2.2.8 LOW

Low_2

รูปที่ 4.22 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ HIGH และ LOW

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

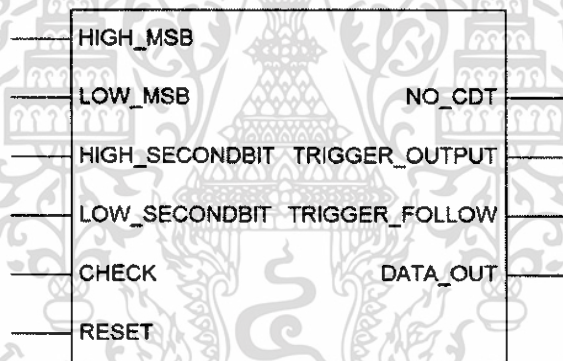
รูปที่ 4.23 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร LOW

จากผลการทดลองจะเห็นได้ว่า จะเริ่มทำการเลื่อนบิตในตำแหน่ง SET_VALUE = '1' ค่าของ OUTPUT ถึงจะเริ่มเก็บค่ามาแทนค่าที่ตั้งไว้ ('00000000000000000000000000000000')

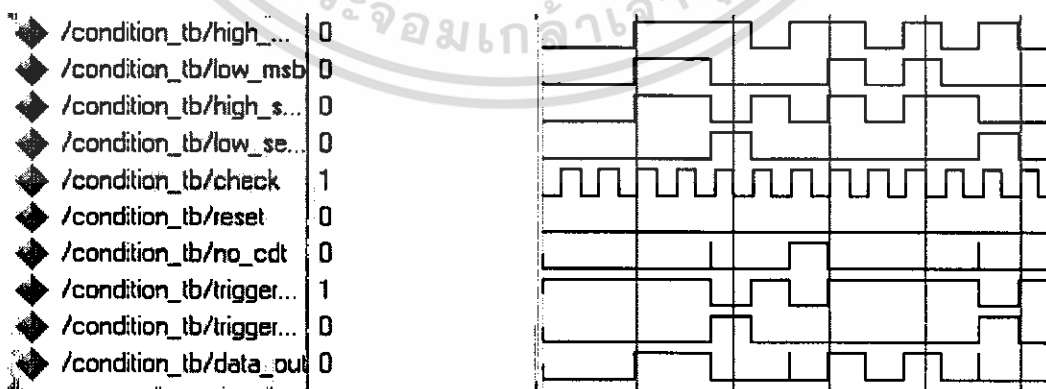
- เมื่อเจอ SHIFT_ALL จะให้ OUTPUT เป็นการเลื่อนบิตทุกบิตไปทางขวา 1 บิต
- เมื่อเจอ SHIFT_MOST จะให้ OUTPUT เป็นการเลื่อนบิตทุกบิตยกเว้นบิต MSB ไปทางขวา 1 บิต ทั้งหมด

4.2.2.9 CHECK_CONDITION

check_condition

รูปที่ 4.24 บล็อกไดอะแกรมแสดงวงจรของ CHECK_CONDITION

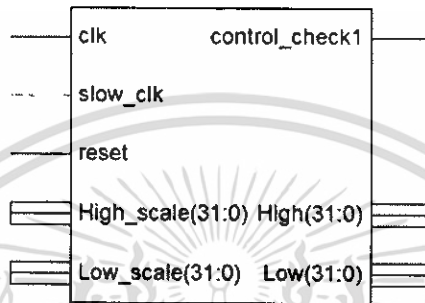

รูปที่ 4.25 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร CHECK_CONDITION

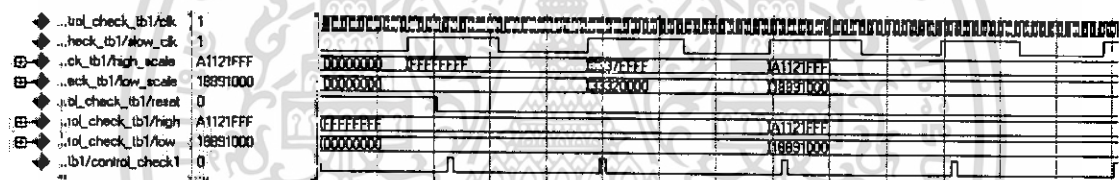
จากผลการทดลองจะเห็นได้ว่าเมื่อ LOW_MSB และ HIGH_MSB มีค่าเท่ากัน TRIGGER_OUTPUT จะเป็น 1 แต่ถ้า LOW_MSB = '0' , HIGH_MSB = '1', HIGH_SECOND_MSB = '0' และ LOW_SECOND_MSB = '1' TRIGGER_FOLLOW จะเป็น 1 และหากไม่ตรงเงื่อนไขใดๆ แล้ว NO_CDT = '1'

4.2.2.10 CONTROL_CHECK

control_check

รูปที่ 4.26 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ CONTROL_CHECK

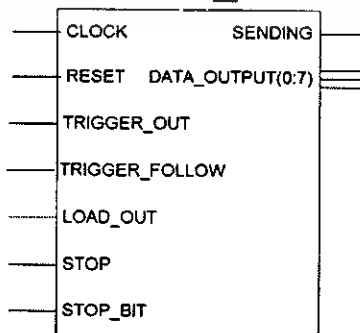

รูปที่ 4.27 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร CONTROL_CHECK

จากผลการทดลองจะเห็นได้ว่าจะสร้าง CONTROL_CHECK ที่นำไปใช้ในการควบคุมการทำงานของ SHIFT_CONDITION และทำหน้าที่กำหนดจังหวะของ HIGH_SCALE และ LOW_SCALE ให้ตรงกับ CLOCK

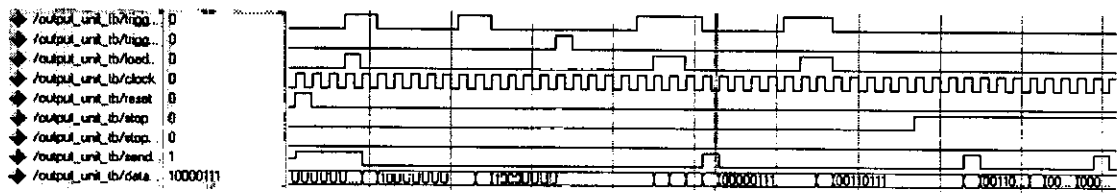
4.2.2.11 OUTPUT_UNIT

OUTPUT_UNIT

รูปที่ 4.28 บล็อกไออะแกรมแสดงวงจรของ OUTPUT_UNIT

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

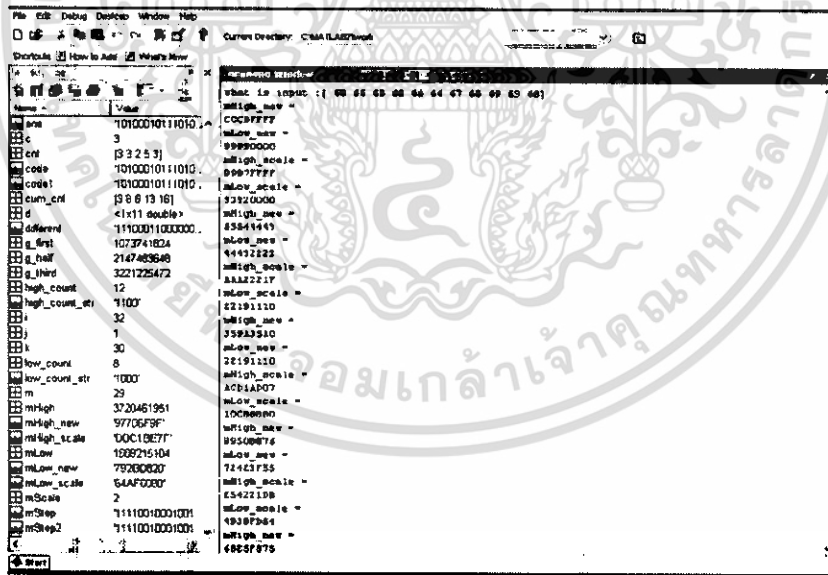

รูปที่ 4.29 แสดงผลจำลองการทำงานของวงจร OUTPUT_UNIT

จากผลการทดลองจะเห็นได้ว่าช่วงที่มีสัญญาณ TRIGGER_OUT ข้อมูลจะถูกดึงจาก LOAD_OUT มาเก็บไว้ที่ DATA_OUT และหากมีการเกิดสัญญาณ TRIGGER_FOLLOW แล้วหลังจากนั้นจะเกิด TRIGGER_OUT จะส่ง LOAD_OUT ออกไป DATA_OUT 1 บิต แล้วตามด้วยสัญญาณนี้ที่ถูกคอมพลิเมนต์ที่ไปเป็นจำนวนเท่ากับจำนวนสัญญาณ TRIGGER_OUT ที่นับไว้ จากนั้นจึงส่ง LOAD_OUT ที่ถูกแทรกตามไป

หากข้อมูลที่เก็บใน DATA_OUT ครบ 8 บิตแล้วจะมีสัญญาณ SENDING = '1' และเมื่อจบข้อมูลทั้งหมดจะทำการเติมบิตสิ้นสุดลงไปโดยเติม STOP_BIT ที่ STOP = '1' 1 บิตและบิตคอมพลิเมนต์ของ STOP_BIT จำนวนเท่ากับจำนวนที่นับ TRIGGER_FOLLOW + 1 และสิ้นสุดด้วยการเติมบิต '0' ไปจนครบ 8 บิต

สุดท้ายจะทำการตรวจสอบผลจากโปรแกรม VHDL เทียบกับ โปรแกรมแมทแลบ ว่าได้ตรงกันหรือไม่ โดยสมมติว่าเราใช้ให้ อินพุท เป็น [68 66 65 68 65 66 67 68 69 69 68]

รูปที่ 4.30 เอาท์พุทที่จะนำไปใช้ในการตรวจสอบค่าในภาษา VHDL

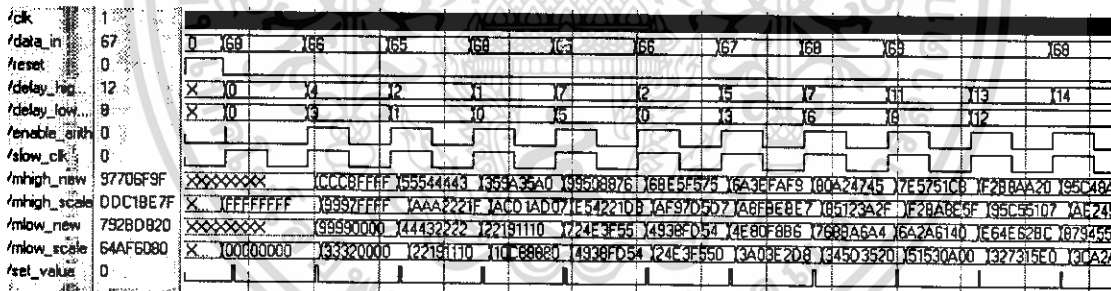
แต่เนื่องจากผลลัพธ์ที่แสดงในแมทแลบ นั้นไม่สามารถแสดงได้ครบทุกตัวในหน้าจอเดียว จึงได้ทำการนำคำตอบมาจัดรูปใหม่ให้อยู่ในหน้าเดียวโดยใช้โปรแกรมโน้ตแพด(notepad)

```

Untitled - Notepad
File Edit Format View Help

mHigh_new = CCC8FFFF      mLow_new = 99990000
mHigh_scale = 9997FFFF    mLow_scale = 33320000
mHigh_new = 55544443     mLow_new = 44432222
mHigh_scale = AAA2221F   mLow_scale = 22191110
mHigh_new = 359A35A0     mLow_new = 22191110
mHigh_scale = ACD1AD07   mLow_scale = 10C88880
mHigh_new = 99508876     mLow_new = 724E3F55
mHigh_scale = E54221DB   mLow_scale = 4938FD54
mHigh_new = 68E5F575     mLow_new = 4938FD54
mHigh_scale = AF97D5D7   mLow_scale = 24E3F550
mHigh_new = 6A3EFAF9     mLow_new = 4E80F886
mHigh_scale = A8FBEBE7   mLow_scale = 3A03E2D8
mHigh_new = 80A24745     mLow_new = 768BA6A4
mHigh_scale = 85123A2F   mLow_scale = 345D3520
mHigh_new = 7E5751CB     mLow_new = 6A2A6140
mHigh_scale = F2BA8E5F   mLow_scale = 51530A00
mHigh_new = F2B8AA20     mLow_new = E64E62BC
mHigh_scale = 95C55107   mLow_scale = 327315E0
mHigh_new = 95C48A59     mLow_new = 87945524
mHigh_scale = AE2452CF   mLow_scale = 3CA2A920
mHigh_new = 97706F9F     mLow_new = 792BD820
mHigh_scale = DDC18E7F   mLow_scale = 64AF608
code = 1010001011101011111111001000000
    
```

รูปที่ 4.31 เอาท์พุทที่ได้จากส่วนการเข้ารหัสในเมทแลบทั้งหมด

รูปที่ 4.32 เอาท์พุทที่ได้จากการเข้ารหัสในภาษา VHDL

ซึ่งเมื่อนำเอาท์พุททั้งสองมาเปรียบเทียบกับกันก็จะได้ผลลัพธ์ที่ตรงกัน

```

Workspace
Name | Value
---|---
a | 5
at | 0
ans | <1x11 double>

Command Window
what is input (output from encode) :{'1010001011101011111111001000000'}
all number of data input :11
output =
68 66 65 68 65 66 67 68 69 69 68
>>
    
```

รูปที่ 4.33 เอาท์พุทที่ได้จากการนำโค้ดที่ได้จากการเข้ารหัสมาใส่ในส่วนถอดรหัส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5 บทวิจารณ์และบทสรุป

จากการออกแบบตัวบิบอัดข้อมูลโดยใช้วิธีการเข้ารหัสเลขคณิต โดยมีกรปรับให้เหมาะสมกับการประยุกต์ใช้กับฮาร์ดแวร์โดยใช้การเข้ารหัสเลขคณิตแบบจำนวนเต็ม ทำการจำลองผลโดยเขียนโปรแกรมภาษาแมทแลบ ซึ่งแสดงการบิบอัดข้อมูลที่เป็นตัวอักษร โปรแกรมภาษาแมทแลบที่เขียนขึ้นจะบิบอัดข้อมูลนั้นให้มีขนาดเล็กลงและเข้ารหัสที่ทำให้ไม่เหมือนข้อมูลชุดเดิม เมื่อนำผลที่เข้ารหัสแล้วมาทำการถอดรหัสจากโปรแกรมนี้ก็จะได้ข้อมูลเดิมที่ถูกต้องกลับมา

เราจะใช้แนวคิดจากการเขียนโปรแกรมภาษาแมทแลบนี้ และแนวคิดในการประยุกต์ใช้ทำเป็นฮาร์ดแวร์ไปเป็นแนวทางในการเขียนภาษาวีเอสซีแอลเพื่อทำการอิมพลิเมนต์ลงบนบอร์ดเอฟพีอีเอซึ่งทำให้มีผลลัพธ์บางอย่างที่ไม่สามารถที่จะหาค่าได้อย่างแม่นยำ ตัวอย่างเช่นการหารที่เราไม่สามารถที่จะเก็บทศนิยมได้จนตำแหน่งสุดท้าย เราจึงใช้เพียงแต่จากการประมาณ ซึ่งตรงจุดนี้ทำให้เราต้องคิดวิธีการใหม่ที่จะนำมาใช้โดยยังให้ผลลัพธ์ที่ถูกต้องคงเดิม

ดังนั้นใน โปรแกรมภาษาวีเอสซีแอลที่ประยุกต์แล้วนั้นจึงยังคงมีข้อจำกัดบางอย่างอยู่ดังนี้

1. จำกัดว่าจะใส่ข้อมูลได้เพียงแค่ 5 ตัวเท่านั้น ซึ่งได้แก่ A, B, C, D, E ซึ่งทำให้ค่า SUMCNT เริ่มต้น เป็น 5 เสมอ ทำให้สามารถที่จะใช้ RECIPROCAL เพียง 16 บิตเพื่อให้พอเพียงแก่ผลหารของ SUMCNT ตั้งแต่ 5 ไปจนถึง 256

2. จำกัดว่าจะรับข้อมูลได้สูงสุด 251 ตัว เนื่องจากว่า RECIPROCAL 16 บิตนั้น สามารถใช้ได้กับ SUMCNT สูงสุดได้เพียง 256 จากค่าเริ่มต้นซึ่งคือ 5 ดังนั้นจึงรับข้อมูลได้ $(256-5 = 251)$

นอกจากข้อจำกัดตรงนี้แล้วยังมีปัญหาก็คือไดอะแกรมของ OUTPUT_UNIT ซึ่งมีความซับซ้อนมากจึงยังไม่สามารถเขียนให้ครอบคลุมผลลัพธ์ที่ถูกต้องได้ทุกเงื่อนไข เราจึงได้ตรวจสอบผลลัพธ์ได้ถึงบล็อกลโคอะแกรมของ SHIFT_CONDITION ซึ่งสามารถตรวจสอบกับผลของโปรแกรมแมทแลบแล้วว่ามี ความถูกต้อง จึงนำค่าที่ได้จากบล็อกลโคนี้ไปคำนวณในแมทแลบต่อเพื่อหาผลลัพธ์ที่ถูกต้องแทนได้

แนวทางในการพัฒนาต่อ

1. เราสามารถที่จะเพิ่มจำนวนบิตของ RECIPROCAL ให้มากขึ้นได้ก็จะสามารถที่จะทำให้ตัวอักษรที่ใช้ส่งและจำนวนข้อมูลที่ส่งเพิ่มมากขึ้น แต่ก็ต้องแลกกับการคำนวณค่าที่เก็บใน lookup table ที่ยุ่งยากซับซ้อนกว่าเดิม

2. การใช้ระบบเลขฐานสองในการส่งข้อมูล จะทำให้การคำนวณหา mHigh และ mLow ง่ายขึ้นกว่าเดิม

3. หากเพิ่มส่วนการคำนวณหาชุดข้อมูล context ได้ ก็จะสามารถให้ค่าความน่าจะเป็นของชุดข้อมูลนั้นคงที่ และใกล้เคียงความจริงมากขึ้น ก็จะสามารถบิบอัดข้อมูลได้มากยิ่งขึ้น

หนังสืออ้างอิง

- [1] Khalid Sayood , “Introduction to Data compression (third edition)” university of Nabraska,Elsevier Inc.,2006
- [2] Khalid sayood , “Lossless Compression Handbook”university of Nabraska ,Elsevier Science(USA), 2003
- [3]Mark Nelson ,Jean Loup-Gailly , “The Data Compression Book”The second edition,M&T Books,1996
- [4]Stephen J. Chapman , “MATLAB Programming for engineers”second edition,BROOKS/COLES ,2002
- [5] ยุทธนา ลีลาวัฒนกุล , “เริ่มต้นการเขียนโปรแกรมภาษา C++” ,หจก.ไทยเจริญการพิมพ์ ,มิถุนายน 2547
- [6] ชำนาญ ปัญญาใส ,วัชรกร หนูทอง , “ภาษา VHDL สำหรับการออกแบบวงจรถิจรดิจิตอล” ,กรุงเทพฯ:ซี-เอ็ดยูเคชั่น ,2547

